

Her yer direniş!

Devletin her alandaki saldırılarına karşı işçisiyle, köylüsüyle, Kürt halkıyla ülkenin her yanı direniş ateşi altındaydı geçtiğimiz günlerde. SEKA işçileri fabrikalarından çıkmayarak ve binlerce sınıf kardeşinin ziyaretleriyle direniş merkezlerinden birini oluştururken, TEKEL işçileri de SEKA ile dayanışmak ve TEKEL'in satışına karşı çıkmak için Malatya'da köylülerle birlikte yaptıkları mitingde, Tokat'ta, Adana'da, İstanbul'da yaptıkları yol kesme eylemleriyle, yürüyüşlerle direniş ateşini Anadolu'nun her yanına taşımaya çalışıyor. Diğer yandan 15 Şubat vesilesiyle sokaklara akın eden Kürt halkı "6 yıldır susuyoruz, yeter artık" diyerek öfkelerini polisle çatışarak, karakol basarak ortaya koyuyor. Kısacası ülkenin her yerinde direniş, her yerinde öfke büyüyor.

İncirlik Üssü'ne yönelik uyarı eylemi üzerine

10. Jet İkmal Üs Komutanlığı, kamuoyunda bilinen adıyla İncirlik Üssü'ne yönelik uyarı eylemini, TKP/ML militanları yaptıkları açıklamayla üstlendiler.

Elimize posta kanalıyla geçen "Parti ve Devrim Şehitlerini Anıyoruz, Irak Halkının Emperyalizme Karşı Mücadelesini Destekliyoruz, İran ve Suriye Halkları Başta Olmak Üzere, Ortadoğu Halklarına Yönelik Yeni Katliam Girişimlerinde İncirlik Üssü'nü Kullanmak İsteyen ABD Emperyalizmini ve Bu Katliamlara Ortak Olan/Olacak Olan, Emperyalizmin Uşağı TC Faşizmini Uyarıyoruz" başlıklı bildiriye, militanlar amaçlarının bir uyarı eylemi olduğunu altını çizerek, eylemin çarpıtılma çabasının tamamen yanlışli bir planın ürünü olduğunu ifade etmektedirler.

ABD İncirlik için bastırıyor

AYHAN ŞİMŞEK

ANKARA - ABD'nin Avrupa Kuvvetler Komutanı (USAREUR) Orgeneral Burwell Bell, savunma alanında işbirliği konularını görüşmek için bu hafta Ankara'ya geliyor. Orgeneral Bell'in askeri yetkililerle yapacağı görüşmelerde ABD'nin İncirlik Üssü'nü daha etkin ve "lojistik merkez" olarak kullanma planlarının ele alınması bekleniyor.

Dışişleri Bakanlığı Müsteşarı Büyükelçi Ali Tuğyan da gelecek haftalarda Washington'u ziyaret edecek. Başkan Bush'un ikinci döneminde görevlendirildiği Dışişleri ekibiyle bir araya gelecek olan Tuğyan,

taşınmasını, buradan askeri uçaklarla operasyon bölgesine nakledilmesini planlıyor. ABD, bu çerçevede İncirlik'te yeni bazı düzenlemeler yapmak istiyor.

Orgeneral Bell, ABD'nin yeni küresel savunma strateji kapsamında Avrupa'daki askeri güç ve yeteneklerini dönüştürme planlarından da sorumlu bulunuyor.

ABD Savunma Bakanlığı Avrupa'da konuşlu askeri birliklerinin hareket yeteneklerini ve vurucu güçlerini artırmayı, bunların bir bölümünü Ortadoğu ve Kafkaslar gibi kriz bölgelerine yakın müttefik ülkelere kaydırmayı planlıyor.

Proletarya Partisi'nin böylesi bir dönemde ve yaşanan gelişmeler ışığında İncirlik'i hedef alarak bir uyarıda bulunması yerinde bir yaklaşım olmasının yanında, hem Türkiye halkının hem de Ortadoğu halklarının istem ve arzularına yanıt olması açısından da anlamlıdır. İşte bu önem dolayısıyla Proletarya Partisi'nin İncirlik Üssü'nü hedef alarak gerçekleştirdiği uyarı eylemi daha bir anlamlıdır. Uyarı eyleminin bir bütün olarak yapılmaması, yani fiili bir saldırı aşamasına geçmemesi, eylemin vermek istediği mesajı ve niteliğini gölgeleyemez. Yani Proletarya Partisi açısından başından itibaren esas olarak amaçlanan uyarı eyleminin vermek istediği mesajdır. Yani Partizan öfkesinin patlatılması ya da patlatılmaması son tahlilde belirleyici değildir. Esas olan, Proletarya Partisi'nin Partizan öfkesiyle verdiği mesajdır. Bu mesaj Türkiye halkı kadar Ortadoğu halkları ve TC faşizmi ile ABD emperyalizmine verilmiştir.

Sayfa 16-17-18

Malatya'da işçi ve köylüler birleşti

13 Şubat 2005 tarihinde Türkiye'nin birçok yerinden gelerek Malatya'da birleşen işçi ve köylüler özelleştirme karşıtı sloganları ile bu politikaların işçiler kadar köylüleri de zora sokacağını belirttiler. "Tek kurtuluşumuz örgütlenmektir" diyen köylüler ve "köylüyü ölüme mahkum ediyorlar" diyen işçilerin miting ve yaşadıkları sorunlar hakkındaki görüşlerini aldık.

Sayfa 6

İşçi-köylü'den

DÜNYA HALKLARI ABD'DEN NEFRET ETMEYE DEVAM EDECEK!

Sayfa 30

Emek Platformu hükümeti sadece "uyardı"

* **Emek Platformu**'nun ülke çapında aldığı eylem kararı doğrultusunda emekçiler alanlara çıktılar. **İstanbul**'da yaklaşık 2500 kişi **16 Şubat 2005** günü Unkapanı'nda bulunan **TEKEL Genel Müdürlüğü** önünde toplanarak **Köy Hizmetleri**'nin kapatılmasını, SSK'ların özelleştirilmeye çalışılmasını protesto ederek IMF ve DB'nin emekçi düşmanı politikalarını hayata geçirme çalışmalarına son hızla devam eden AKP hükümetini uyardı. Memur ve işçi konfederasyonlarına bağlı sendikaların katılımlarının son derece düşük olduğu eylemde en önde **Emek Platformu**'nun pankartı açıldı. Genel Müdürlük önünde polislerle yaşanan kısa tartışmadan sonra **Saraçhane Parkı**'na doğru yürünmeye başlandı. Aralarında **Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi**'nin de bulunduğu sendikaların yanı sıra siyasi partiler, dernekler ve sınıf dostlarının destek verdiği uyarı eyleminde **"TEKEL'e uzanan eller kırılсын"**, **"İşçi memur elele genel greve"**, **"İşçilerin katili patron-ağa devleti"**, **"Birlik mücadele zafer"**, **"SEKA kapatılmaz"** vb. sloganların atılması da sönük geçen eylemin coşkusu artıramadı. **Saraçhane Parkı**'nda TMMOB İl Koordinasyon Kurulu Temsilcisi **Meftun Gürdallar**'dan sonra konuşma yapan Hava-İş Genel Başkanı **Atılay Ayçin** artık genel grev söyleminin pratikte de uygulanmasının zamanının geldiğini sık sık vurgularken, sendika konfederasyonlarını masalarından kalkmamakla eleştirdi. Ayçin'den sonra konuşma yapan **KESK Genel Sekreteri Mustafa Avcı** **"sermayenin saldırılarına karşı ortak mücadeleden başka şansımız yok"** derken, **DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi**'nin de benzer konuşmalar yaparak genel grev için sendika konfederasyonlarının harekete geçmesi gerektiğini dillendirmesi ilginç görünlüğe sahne oldu. Konuşmalar sık sık atılan sloganlarla kesildi. Konuşmaların bitiminin ardından halay çeken kitle sloganlarla

alandan ayrıldı.

* **İzmir**'de saat 15:30'da Platformun çağrısıyla **Basmane Meydanı**'nda toplanan işçi ve emekçiler burada bulunan AKP Konağın İlçe Binası'na siyah çelenk bıraktıktan sonra **SSK Tepecik Hastanesi**'ne yürüdü. Hastane kapısında barikatla karşılaşan emekçiler, polislerle çatışarak içeriye girdi. **Basmane Meydanı**'nda **Platform İzmir** bileşenleri adına konuşmayı **Musa Çeçen** yaptı.

Konuşmanın ardından kitle **SSK Tepecik Hastanesi**'nde iş bırakma eylemi yapan ve geceyi hastanede geçirme kararı alan sağlık çalışanlarını ziyaret etmek üzere yürüyüşe geçti. Yolun gidiş yönünü trafiğe kapatan emekçiler hastane kapısında sağlık çalışanları tarafından alkışlar ve sloganlarla karşılandı. Kitlenin içeri girmesini engellemek isteyen çevik kuvvet barikat kurdu.

"Polis dışarı emekçiler içeri" sloganlarıyla barikata yüklenen işçiler ve emekçilere polis saldırdı. Barikatı yaran işçiler sloganlarla içeri girdi. Saldırı SSK Tepecik Hastanesi çalışanları ile yapılan eylemde de protesto edildi.

Emek Platformu'nun eylemine sendikalar, DKÖ ve siyasi partiler de destek verirken Partizan okurları da çeşitli dövizler ile katıldı.

* Ankara eylemine SSK'ların özelleştirilmesi, Köy Hizmetleri'nin kapatılması, kamu ve sosyal güvenlik reformu düzenlemeleri, SEKA vb. gündemler damgasını vurdu. Mithatpaşa Köprüsü, Türk-İş Genel Merkezi önü vb. yerlerden yürüyüşe geçen emekçiler, Ziya Gökalp Caddesi'ne geldiler. Eyleme **KESK, DİSK** ve **Türk-İş**'e bağlı sendikalar **TMMOB, Partizan, ESP, Alnteri, BDSP, ÖDP, Halkevleri, Kurtuluş, Kaldıraç, HÖC** ve birçok çevre katıldı.

Ziya Gökalp Caddesi'nde yapılan açıklamada devletin saldırılarına sessiz kalınmayacağı vurgulandı. Eylemin ardından Partizan

ve ESP dağılmayarak hapishanelere ilişkin ortak bir eylem gerçekleştirdiler. Kolej yönüne yürüyen **ESP** ve **Partizan** kitlesi Mithatpaşa Caddesi'nde eylemlerini sonlandırdı.

* **Samsun Emek Platformu** da Yaprak Tütün İşletme Müdürlüğü önünde **16 Şubat 2005** tarihinde bir basın açıklaması yaptı. Tekel işçilerinin, Gazi Belediyesi'nden çıkartılan işçilerin, Liman işçilerinin katılımının çoğunlukta olduğu eylemde Türk-İş 6. Bölge Temsilcisi **Adil Aydın**'ın konuşması sırasında işçiler **"Türk-İş uyuma emekçiye sahip çık"** şeklinde slogan attı. Adil Aydın, işçilerden gelen tepkilere **"siz kendinize sahip çıktuktan sonra biz de sahip çıkarız"** dedi.

Gazi Belediyesi'nden atılan işçiler de Belediye Başkanı aleyhine sloganlar atarak tepkilerini dile getirdiler. Emek Platformu adına konuşmayı TMMOB Samsun İl Koordinasyon Kurulu Sekreteri **Murat Akar** yaptı. Basın açıklaması yaklaşık yarım saat sürdükten sonra işçiler sloganlar ile dağıldı.

* **Sakarya**'da da saat 16.30'da yürüyüşle başlayan ve basın açıklaması ile son bulan bir eylem gerçekleştirildi. **Köy Hizmetleri İl Müdürlüğü** binası önünde toplanıp yürüyüşe geçen yaklaşık 400 kişi, uzun bir kortej eşliğinde basın açıklamasının yapılacağı Gar Meydanı'na doğru ilerlemeye başladı. **"Sakarya Emek Platformu"** yazılı ve Lastik-İş, Genel-İş, Eğitim-Sen, Türk-İş, SES, Hak-İş imzalı pankartın arkasında yürüyen kitleyi polis çember içine aldı. Başlangıçta yürüyüşe izin vermeyen polis, kitlenin kararlı tutumu karşısında geri adım attı. Eylemde basın metnini Lastik-İş Sakarya Şube Başkanı **İsmail Öztürk** okudu. Eylem bittikten sonra Genel-İş Sakarya Şube Başkanı **Yakup Öner** ve Lastik-İş Sakarya Şube Başkanı **İsmail Öztürk** polis tarafından yürüyüşün izinsiz olduğu gerekçesi ile gözaltına alındılar.

(Sakarya İşçi-Köylü okurları)

Almanya bira işçileri grevde

Almanya'nın **Mannheim** kentinde bulunan ve **Baden Württemberg** Eyaletinin en büyük bira fabrikası olan **Eichbaum** işçileri düşük ücret ve Noel ücretlerine kısıtlama getirilmesini protesto etmek için grevde.

2004 yılında üretim hacmini iki katına yükselten ve yaklaşık 1000 kişinin çalıştığı **Eichbaum** fabrikası işçilere yüzde 1.5 oranında zam yapacağını açıkladı. Geçmiş yıllarda Noel ücretleri yüzde yüz ödenirken, yetkililerin 2005 yılında yüzde 90, 2006 yılında ise Noel ücretlerinde yüzde 80 yönünde kesinti yapılacağı yönündeki açıklamalara işçiler tepki gösterdi. Bu şekilde işçilerin cebine eskisinden daha az para gireceğini söyleyen **Gıda İş Sendikası (NNG)** bunu kabul etmeyeceklerini belirterek, 27 Ocak'tan itibaren işçilerle birlikte fabrika önünde grev yapıyorlar. NNG sendikası yaptığı açıklamada, fabrika yönetimi tarafından grevde bulunan işçilere köpeklerle birlikte saldırıldığı ve işçilerin fabrika önündeki arabalarının çekildiği belirterek, kınadı. Fabrika yöneticilerinin bu tür uygulamalarını protesto etmek için işçiler, 10 Şubat günü fabrikanın önünden **Mannheim DGB** sendikasına kadar bir yürüyüş düzenlediler.

Duisburg-Essen Üniversitesinde, "Light kültür" Şenliği

Avrupa'da yaşanan ekonomik krizle birlikte egemenler (özellikle Hollanda, Almanya) tarafından ortaya atılan ırkçı-şovenist anlayışlar, son bir aşama olarak **"Leitkultur"** (Öncükültür) terimlerin tartışılması ve savunulmasıyla hayat buldu. Savunulan bu anlayışa göre "kendi" ülke topraklarında yaşayan çeşitli milliyetlerden insanların ve bununla var olan değişik kültürlerin egemenlerin dayatıcı "Leitkultur" (Öncükültür)'e endekslenmesi gerektiği ifade ediliyor.

Başta bu ırkçı-şovenist anlayışa karşı **Duisburg-Essen Üniversitesi**'nde 2003 yılında YDG'nin çaba-

ları ile kurulan **Demokratik Öğrenciler Forumu** bir etkinlik düzenledi. 28 Ocak günü akşam saat 19.00'da bir açılış konuşmasıyla başladı şenlik. Burada dünyada yaşanan son süreç ve emperyalizmin yatırımlarına, başta ABD'nin Irak işgali ve planlanan İran saldırılarına değinildi. Bununla birlikte Almanya'nın "sosyal devlet" işleyişinin yıkılışı ve bu politikanın üniversitelerimizde nasıl hayat bulduğuna, bunun **Yeni Harç Yazarlarının** olduğunu ve bu politikanın hayata kalın zengin ile fakir ayrım çizgisi çizdiğini görülmesi gerektiği vurgulandı.

Konuşmada son olarak ortaya atı-

lan **Leitkultur** anlayışının da, egemenlerin iktidar yatırımlarının bir parçası olduğunu ve **tüm politikaların birbirilerinden bağımsız değil, tam aksine bir yatırım furyası olduğu anlatıldı**. Çözüm olarak örgütsel mücadelenin önemi üzerine duruldu.

Açılış konuşmasının ardından **Duisburg YDG Tiyatro Topluluğu** sahne aldı. Grup sunmuş olduğu skeçlerle izleyicilerin büyük beğenisini topladı. Skeçlerden sonra sahnede **Duisburg Üniversitesi'nden Selma** vardı. Yirmi dakikalık bir aradan sonra **YDG mesajının** okunuşuyla devam edildi. Etkinlik için bir **sine-**

vizyon gösterimi de hazırlanmıştı ve gösterimi yapıldı.

Programa **Duisburg Üniversitesi'nden Gönül** ve **Düsseldorf Üniversitesi'nden Kadriye** ile kurulan bir düetle devam edildi. İkisi de hayatlarında ilk defa sahne almalarına rağmen dinleyicilerin büyük beğenisini topladı.

Son olarak **Grup Haykırış** sahnedeydi. Söylemiş oldukları Türkçe, Kürtçe, Lazca parçalarla ve Laz halk oyunuyla var olan coşkularını ilk defa bu tür etkinliklere katılan öğrencilerle paylaşıyorlardı. Etkinliğin kendisi yaklaşık 100 kişilik bir katılımı ve başarıyla son buldu. (Duisburg)

İŞÇİ-KÖYLÜ
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

ABONELİK
ŞARTLARI

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız.

Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Irak seçimleri ve Şiiler

Yapılan seçimlerin sonuçları aslında ABD'nin ve Irak eski yönetiminin istediği sonuçları vermemiştir. ABD ülkeyi her ne kadar işgal altında tutuyor olsa da İran benzeri bir yönetimin işgal koşullarına rağmen burada da oluşabileceği paniğini yaşamaktadır. Çünkü bu durumdan en fazla faydalanacak ve çıkarı olan neredeyse tek ülke, "şeytan üçgeninin" başında bulunan İran'dır.

30 Ocak günü Irak'ta işgalin sürdüğü koşullarda "halkın iradesini yansıtmaya" amacıyla yapılan seçimlerin sonuçları açıklandı. Seçim öncesi yürütülen tartışmalardan ve işgalin başladığı günden bugüne yaşanan tabloyu yansıtan seçimlerden Şiiler bekledikleri kadar olmasa da, istedikleri sonucu aldılar denebilir. Başbakanlık için çalışmalara başlayan Şiiler, bilindiği gibi seçimlere Birleşik Irak İttifakı ile girdiler. İttifakın bir numaralı adayı Abdülaziz El Hekim'di. Seçim sonuçlarının ardından yapılan açıklamalarda, Şiiler açısından katılımın beklediklerinin altında olduğu özellikle vurgulanan nokta oldu. Katılımın yüzde 48 oranında olduğu açıklanırken, meclisin mutlak çoğunluğu alınamazken, beklentiler yüzde 50'nin altında kalınmayacağı yönünde idi. Kürtler oluşturdukları ittifakla seçime girerek ikinci olurken, Allavi'nin listesi ise üçüncü oldu.

Irak'ın toplam nüfusunun yüzde 60'ını oluşturan Şiiler'in seçimlerden elde ettikleri bu "kazanım" Irak'ın geleceği açısından da oldukça önemlidir. Seçim öncesi ABD tarafından oluşturulan geçici işbirlikçi hükümetin ardından "halkın iradesiyle" oluşturulan bu hükümetin işbirlikçiliği ve Irak halkı üzerinde nasıl bir yönetim anlayışıyla hareket edeceği, bundan önceki pratiklerle bizzat sabittir. Kısacası bu hükümetin de işbirlikçi niteliğinden kimse şüphe duymuyor.

Beklenen oranda katılım sağlanmasa da ve mecliste salt çoğunluk olmasa da Şiiler bu seçimlerden beklentilerini bir anlamda karşılamış durumdadır. Irak nüfusunun çoğunluğunu oluşturan Şiiler seçimlere giderken yönetimde söz sahibi olmak istediklerini açıkladılar ve seçim sonuçlarına baktığımızda bunu önemli ölçüde gerçekleştirmiş durumdadır. Seçimlerden diğer bir beklentileri ise, Kürtlere tanınan imtiyazlara engel olunması idi. Ancak bu beklentinin gerçekleşmediği ortada. Seçimlerden memnun çıkan tek grup Kürtler oldu ve bu anlamda ABD desteğiyle oluşan bu durum imtiyazların engellenmesi bir yana, çıkarlar doğrultusunda belli gelişmelere göz yumulduğu yönünde olmuştur. Şiilerin seçimlerden diğer bir beklentisi de, işgalin bitirilmesi yönünde bir "taleptir". Yüksek sesle ifade edilmeyen bu talep de seçim sonrası yapılan açıklamalarda da görüldüğü gibi yerine getirilmiş bir beklenti olmadı.

Irak'ta Saddam yönetiminin iktidarı altında ezilen Şiiler, Saddam iktidarının ABD tarafından devrilmesini önemli bir olanak olarak değerlendirdiler. Saddam diktatörünün egemenliğinden kurtulan Şiiler, nüfusun çoğunluğunu oluşturma durumunu gözönünde bulundurarak, ülke yönetiminde daha fazla yer alacaklarına kendilerini önemli ölçüde inandırdılar. İşgalin başladığı 20 Mart 2003 tarihinden bugüne kadar ABD'ye karşı kararlı ve sürekli bir karşı duruş tavrını geliştirmemelerinin nedeni de budur.

İşgalde Şiilerin Tutumunun Kısa Bir Panoraması

Bilindiği gibi ABD'nin Irak'a saldırıyı gerçekleştirirken yaptığı planlardan biri de Şii ve Sünni halkı birbirine düşürmek ve etnik çatışmaları yaygınlaştırmaktı. Ancak Necef direnişinde görüldüğü gibi bu planlar ilk elden tutmadı.

Irak işgalinde Şiilerin tutumuna iki "lider", iki tutum olarak bakmak ve bu çerçevede değerlendirmek gerekir. Sistani ve Sadr bu kamplaşmanın iki ismi. ABD ordusunun Necef'e saldırısı ve ardından yaşanan gelişmeler henüz unutulmadı. Üzerinde kefeniyle halkına seslenen Sadr, halkının kahramanı olma özelliğini kazandı. Necef direnişinde gösterdiği direniş ve liderlik örneği ile Sadr kurduğu Mehdi Ordusu ile bu saldırıyı püskürttü. Irak'ta yaşayan yoksul Şiiler'in desteğini kazanan Sadr, ABD açısından Irak'ta adı geçen teröristlerden biri oldu. Kısa zaman içinde yakaladığı bu desteği büyüyen Sadr, Şiilerin işgal karşısındaki tavrını gösteren taraflardan biri oldu.

Saddam yönetimi altında büyük baskılar ve kısımlar yaşayan Şiilerin kendilerini kurtarmaya gelen işgalcilere karşı direnişinin tek nedeni, kendileri için kutsal olarak kabul edilen yerlere saldırı düzenlenmesi değil. Basra, Necef, Nasıriye gibi yerlerde gösterilen direnişin diğer bir nedeni de ABD'nin İran konusunda yaptığı açıklama ve sergilediği tutumdur. 11 Eylül saldırılarının hemen ardından açıklama yapan Bush bilindiği gibi açıkladığı "şer ekseni" içine İran'ı da almış ve almakla yetinmeyerek saldıracağı sinyallerini vermişti.

İran, Şiiler açısından kendilerinin siyasi olarak temsil edildiği tek ülke. Bu anlamda Irak'taki Arap Şiileri ile İran Şiileri arasında yakın ilişkiler bulunmaktadır. Şiilerin İran konusundaki bu hassas yaklaşımı Irak'taki direnişin temel nedenlerinden biri olarak değerlendirilmelidir.

Seçim sonuçlarına bir de bu noktadan baktığımızda, ABD'nin aslında ortaya çıkan tablodan çok da memnun olmadığını ifade etmek gerekir. Çünkü başından beri Şiilerin İran'la olan ilişkileri ABD açısından "sakıncalı bir durum" olarak belirtilmiştir.

Sadr'ın bu gerçeklerle birlikte işgalci ABD'ye karşı gösterdiği direniş çizgisi işgalcilere rahatsızlık verici bir durumu ifade etti, etmeye de devam ediyor. Bu yüzden de Sadr, yapılan seçimlerde dışarıda bırakılan isimlerden biri oldu. Seçime bağımsız olarak katılan belli adayları açıklayan Sadr'ın bu durumu kabul etmeyeceği seçim sonrası tartışılan konulardan biri. Sadr'ın Mehdi Ordusunu yeniden toparlayarak işgale karşı direnişe geçebileceği ihtimali üzerinde duran Amerikan basını, bu durumda Irak'ta Şiiler açısından yeni gelişmelerin yaşanabileceğini ifade etmektedir.

Şiilerin tavrını ifade eden diğer bir isim de Sistani. İşgalin başladığı günden bugüne ABD ile karşı karşıya gelmeyen Sistani, yapılan seçimlerde de kurulacak hükümette sandalye elde etmiş durumda. ABD'nin başından beridir ilişkisini kesmediği ve seçimlerde belli yönleriyle (kontrol altında tutulma özelliği taşıdığı için) öne çıkardığı ılımlı Sistani ile ilişkilerini iyi tutma hedefinde. "Çizgi dışı" olarak tanımlanan Sadr'ın aksine, "barışçı yolların tükenmediği" fetvasını okuyan Sistani'nin yoksul ve baskı altında tutulan Şiiler tarafından "işgalcilerin ekmeğine yağ sürmekle" suçlandığı bilinen bir gerçek. Bugün itibarıyla de baktığımızda Sistani işgal altındaki topraklarda ve Amerikan süngüleri altında olan ülkede Şii hakimiyeti gibi bir fikre saplanıp kalmış durumda. Bu durum ABD tarafından kontrol altında tutulduğu oranda ABD açısından bir avantaj taşıdığı düşünülse de, İran'la ilişkilerinden kaynaklı potansiyel bir tehdit olma özelliğini de kendi içinde barındırmaktadır.

Seçimlerin bitiminden 10 gün sonra açıklanan sonuçlar yapılan pazarlıkların sonucunda ortaya çıkan tablonun kendisidir. Yakın tarihimizde ilk defa seçim sonuçlarının açıklanması 10 gün gibi bir zaman alıyor. Bu da "halkın iradesini yansıtan" seçimlerin öz olarak neyi ifade ettiğini ortaya koymaktadır.

Irak'taki Şiilerin temsiliyeti ve siyasi güç dengeleri içindeki konumlarına bakıldığında, aslında bu ikili karakterin ortaya çıkmasının doğal olduğu da görülecektir. Ülke nüfusunun çoğunluğunu oluşturmalarına rağmen, siyasi etkinlikleri bakımından oldukça zayıf olan Şiilerin tarihsel sürecine baktığımızda benzer tabloları görmek mümkündür.

1991 Körfez saldırısı sürecinde, bölgede bulunan Şiilerin bu saldırı karşısındaki sessizlikleri hatırlanacaktır. Tabi bundan önce üzerinde durulması gereken nokta, o dönemlerden bugüne, çoğunlukta olmalarına rağmen devletten özerklik veya federasyon gibi bir talepte bulunmamalarıdır. '91 yılında Kürtler bölgede bağımsızlıkları için Irak devletine karşı çeşitli talepler ve istemlerle mücadele yürütürken, Şiiler Irak devletine karşı çıkmayın ötesinde, devletin yönetim biçimine karşı çıkmışlardır. Emperyalistler o dönemden bugüne Şiilerin ayaklanmasını diğer milliyetler ya da etnik toplulukların ayaklanmasından farklı değerlendirmiş ve daha özenli bir inceleme tabi tutmuştur. Çünkü bu gelişmelerin tümünde güdülen temel kaygı İran'la olan ilişkiler ve bu ilişkilerin güçlenmesidir.

Irak'ta Şiilerin mevcut durumlarıyla gerek emperyalistler açısından gerekse de işbirlikçi Irak yönetimi açısından ülkeyi İran benzeri bir yönetime çevirmek için ayağa kalkabilecekleri tehdidi, her zaman için kendini koşturan bir gerçek olma niteliğine de sahip. İş-

te bu anlamıyla yapılan seçimlerin sonuçları aslında ABD'nin ve Irak eski yönetiminin istediği sonuçları vermemiştir. ABD ülkeyi her ne kadar işgal altında tutuyor olsa da İran benzeri bir yönetimin işgal koşullarına rağmen burada da oluşabileceği paniğini yaşamaktadır. Çünkü bu durumdan en fazla faydalanacak ve çıkarı olan neredeyse tek ülke, "şeytan üçgeninin" başında bulunan İran'dır.

Irak'ta Şiileri temsil eden diğer siyasi gruplara da kısaca değinirsek; Sistani ve Sadr dışında bölgede bir güç olarak bilinen Irak İslam Devrimi Yüksek Konseyi. Yapılan seçimlere de katılan bu grup istenilen başarıyı sağlayamamıştır. Seçimlerden önce ABD tarafından oluşturulan geçici işbirlikçi yönetim içinde de yer alan Konsey, işgalin başladığı günden bugüne ABD ile arasını iyi tutmuş ve sorun çıkarmamaya çalışmıştır. İşgalden kendi grubu adına fayda elde etmenin yolunu ve yöntemini asıl olarak böyle belirlemiş ve ülkede oluşan tablodan pay elde etme derdine düşmüştür. 1982 yılında kurulan bu örgütün yöneticileri İran'da eğitim görmüş olmalarına ve İran'la sıkı ilişkiler içinde olmalarına rağmen, işgal sürecinden bu yana geliştirdikleri bu işbirlikçi çizgiden kaynaklı İran'la olan ilişkileri soğumaya başlamıştır.

Irak'ta Şiiler açısından hatırı sayılır durumda olan diğer bir güç de Dava Grubu'dur. Seçim öncesi işbirlikçi hükümette İbrahim el-Caferi tarafından temsil edilen bu grup işgale karşı çıkma temelinde bir politika izlememiş ve ABD ile ilişkilerini belli bir çerçevede tutma hedefiyle hareket etmiştir.

Irak'taki mevcut tablonun içinde önemli bir gücü oluşturan Şiiler'in bu parçalanmışlığı ve yönetimlerinin izlediği işbirlikçi tutum direnişte kendilerini bir güç olarak hissettirmemeyi de beraberinde getirmektedir. Saddam rejimi döneminde bir çok kıyıma maruz kalan Şiiler Sadr öncülüğünde biriken tepkilerini belli direnişlerde ortaya koymuş olmalarına rağmen bütünlüklü bir tavır alamamışlardır. Şiiler arasındaki bu parçalanmışlığı en somut ABD askerlerinin Hz. Ali türbesine yönelik saldırısında gördük. Şiiler açısından kutsal olan bu mekana saldırı, bölgede bulunan diğer Şiileri ayağa kaldırmayı ve Irak'ta Şiiler tarafından yürütülen direnişe ciddi bir sahip çıkışı sağlayamamıştır.

Irak'ta direniş ve işgal sarmalı devam edecek. İran merkezli tartışmaların gölgesinde kalsa dahi orada, o direniş cehenneminde yaşananları duyuyor, görüyor ve biliyoruz. İşgalin 2. yıldönümünün yaklaştığı bu günlerde Irak'ın direnenleri ve direnişleriyle tarih yazanları, dünyanın diğer ezilenlerinin ve başkaldırıların ne yapacağını bekliyor. Bu beklentiye boşa çıkarmamak tarihsel görevimiz ise, dünya halkları ile birlikte direniş ateşinin içine doğru yürüyalım.

Sınıfsal Bakış

SEKA İŞÇİLERİ ARTIK BOŞ KAĞIT DEĞİL BİLDİRİ ÜRETİYOR!

**Direnç diyor ki koparın zincirleri
Söz nasıl güç kazanırsa eylemde
Bilinçse bu, bilinçlerden ileri**

Şükran Kurdakul

Son seçimlerde yüzde 80'i AKP'nin iktidara gelmesi için oy kullanan SEKA işçileri, "Allah belanı versin Tayyip" sloganları eşliğinde, direnişin 3. işgalin 2. ayına girmiş bulunuyorlar. Diğer şiarlarından öte, çok çeşitli basın organlarında yer alan tek tek işçi röportajları, tepelerine çöreklenmiş sarı sendikacılara rağmen aydınlanmanın hangi boyuta ulaştığını kanıtlıyor. Öyle ki direniş, başlarındaki sendikanın (Selüloz-İş) "inisiatifini" sürükleyerek bugüne kadar taşınmış durumdadır. Aynı sendikanın SEKA'nın diğer şubelerinin satışı konusunda hiçbir varlık göstermeyişi, yine özelleştirme/kapatma sürecinin adım adım örülmesi boyunca, sessizliğe gömülmesi "bilinçli" bir tutum olarak okunmalıdır.

Bu aşamada, sendika yetkilileri ve sözcülerinin, direnişçilerin ortasından, "bedel ödeyceğiz", "ant içiyoruz", "öleceğiz", "dar edeceğiz" gibi sözlerle yağıp gürlmeleri tamamen şovdan ibarettir. İş daha akli selim söyleşilere geldiğinde, örneğin Selüloz-İş'in Genel Sekreteri Ali Bahçeci Çağrı dergisinin Şubat-'05 tarihli 86.sayısında yayınlanan röportajında şunları söylüyor: "Sendikacıların kırmak, dökmek, yıkmak gibi bir anlayışı kalmamıştır. Hepsinin ayakları yere basmıştır artık. Ben bunu tüm sendikalar ve işçiler adına düşünüyorum." Bu sözler vakti zamanında DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi tarafından, "Artık sendikacılık değişti. Gerginlik dönemi geride kaldı." (32. Gün, 01.05.02) diye dile getirilmişti.

Ali Bahçeci'nin sendikal mücadeleden, sınıf, devlet, özelleştirme, partiler, siyaset ve daha bir dolu kavramdan ne anladığı ya da daha doğrusu kendilerinin ve sendikalarının hangi işlevi gördüğü şu sözleriyle açığa çıkıyor: "SEKA'yı yıllardan beri bütün yetkililere, bütün siyasilere bilimsel raporlar sunarak anlattık. Hepsi de buralara kadar gelerek, 'Bizi inandırdınız. Bizim bu konuda tavrımız olacaktır.' demelerine rağmen kapattılar."

Dün olduğu gibi bugün de, birkaç istisna hariç, başta konfederasyonlar olmak üzere sendika yönetimlerinin büyük çoğunluğu; işçi sınıfı ve kamu emekçilerinin mücadelesini engelleme, frenleme veya bütün bunları başaramadığı koşullarda geçici bir süre direnişe eşlik etme pratiği izlemektedirler. İşçi ve emekçilerin mücadelesi sonucu direniş ocaklarından ve alanlarından doğan, fakat başından beri revizyonistlerin ve reformistlerin önderliğinde düzene yedeklenen DİSK, KESK gibi konfederasyonlar ile hakim sınıfların gerici, faşist sendikacılara kurduğu Türk-İş, Hak-İş gibi bütünüyle sistem tarafından yönlendirilen örgütler, işçi sınıfının mücadelesine nesnel olarak elbirliğiyle ambargo koymaya çalışmaktadırlar.

Bu ittifak son dönemde Emek Platformu (EP) adı altında devrededir. EP, tabandan gelen baskıyla mücadelenin ivmesinin yükseltilmesi adına oluşturulmuş, ama tam da bu noktada önderliklerinin doğası gereği aksi yönde işlev görürnce, kısa sürede blok bir engel haline gelmiş-

tir. 16 Şubat'ta yaşanan "sefalet" tablosu, EP'nin nihai iflas belgesi olarak değerlendirilmelidir. Bilindiği gibi, SSK'ları devrinin engellenmesine karşı iş işten geçtikten sonra saptanan tarih olan yurt çapındaki "yasak savmacı" 16 Şubat etkinlikleri, "genel grev" in dillendirildiği eylem biçimiyle başlayıp, öğle yemeği paydosunda basın açıklaması ve siyah çelenk bırakma komedilerine kadar düşürülmüştür. Bu yetmiyormuş gibi, ruhsuz ve cansız bölge toplantıları ile, çağrısı, kampanyası düşük bir örgütlenme neticesinde, SEKA, TEKEL, SSK, Eğitim-Sen eylemlerinin yüksek motivasyon faktörlerine rağmen, 16 Şubat "ölü" doğurtulmuştur. Görüldüğü üzere bu konuda devletin hiçbir gayret göstermesi gerekmemektedir. Sorun "içerden" halledilmektedir.

Kaldı ki sendikal örgütlenme oranının yüzde 8'leri ancak bulduğu ülkemizde sendikalı işçi sayısı 800 bin dolayındadır. Bu toplam, 1970'lerin gerisindedir. 1980'e geldiğinde ise Türkiye'de 3 milyon sendikalı işçi bulunuyordu. İşsiz sayısının 10 milyonun çok üzerinde bulunduğu ve giderek büyüdüğü hesaba katılırsa, genel olarak örgütsüzlüğün ve var olan "örgütlülüğün" sınıf mücadelesi açısından durumu daha iyi anlaşılacaktır.

Bugün en önemli görevlerden biri, örgütlenmeler yaratmak kadar mevcut yapılanmalara çöreklenmiş bu önderliklerin tasfiye edilip aşılmasıdır. "İşçi sınıfı kavramı eskidi." (Salih Kılıç, Türk-İş Başkanı, Röportaj, Evrensel, 05.01.04) diye konuşmaktan çekinmeyen kişilerle; 15-16 Haziran'ları, Tarih'leri boğmaya çalışan Kemal Türkler, Abdullah Baştürk ve Rıdvan Budak gibi işbirlikçi önderlere rahmet okutan Süleyman Çelebi gibilerinin yönettiği konfederasyonlara rağmen işçi sınıfı özellikle son bir yılda yüzlerce direniş ve eylem gerçekleştirmiştir. SEKA direnişi ile birlikte son iki ayda bunların bariz bir biçimde yoğunlaşması söz konusudur.

SEKA işçilerinin direnişi, bu konuda durumu zorlanarak da olsa idare etmeye çalışan bu sendika ağaları kumpasına karşı ciddi bir bela olmuştur. Selüloz-İş tarafından kontrol altına alınarak bertaraf edilememiş, başta TEKEL tütün işçileri olmak üzere bütün sınıfa "kötü örnek" teşkil etmesi engellenememiştir. Ancak, 16 Şubat kısırlaştırılmak suretiyle hiç olmazsa daha çaplı bir eylemle büyümesine izin verilmeyerek önümüzdeki kesilmiş bulunmaktadır. Direnişin sıçramaması için Tek-Gıda İş baskı altında tutulmaya çalışılmaktadır. SEKA'ya saldırı olursa, 30 bin TEKEL işçisinin kendisini fabrikaya kapatma kararını geri aldirtmaya çalışan devlet değil, Türk-İş yönetimidir.

Oysa, SEKA'ya akın akın gelen onbinler, ülkenin dört bir tarafında direnişin coşkusunu kendi eylemiyle, mücadelesiyle bütünleştirenler özellikle fabrika işgaliyle beraber giderek artmaktadır. Bunun zirvelerinden birisi 13 Şubat'ta Malatya'da yaşanmış, onbine varan işçi ve köylü kitlesi, çevredeki 10'u aşkın ilden bir araya gelmiştir. İşçiler ve tütün üreticisi köylülerin, TEKEL'in özelleştirilmesine karşı düzenlediği mitinge, topraksızlık sorununa isyanları/eylemleriyle tanınan, Maraş Pazarcık'ın Narlı, Diyarbakır Bismil'in Sinan köylüleri

de katılmıştır. En çok haykırılan sloganın, "SEKA kıvılcım, TEKEL ateştir" olması, anlamlıdır.

SEKA direnişinin ikinci önemli boyutu, hakim sınıfların efendilerinin talimatları gereği hız verdiği özelleştirme-kapatma-tasfiye furyasındaki ilk kritik engellerden birisinin geçilmesine engel çıkarıyor olmasıdır. Neden kritik olduğu sorusunun yanıtı, bu konudaki kararın 1991'de alınmış olmasına karşın hala uygulanamamasında aranmalıdır. Bunun nedeni, SEKA'nın bulunduğu bölge halkıyla çok uzun yıllara dayanan, kökleşmiş, bütünleşmiş ilişkisinde aranmalıdır. Nitekim önceki yıllardaki girişimler devlet açısından hüsrarla sonuçlanmıştı. Son kapsamlı saldırı 1998'de gerçekleşmiş, 3.5 aylık direniş işçilerin kazanımıyla sonuçlanmıştır.

Sırada, TEKEL, TÜPRAŞ, PETKİM, TELEKOM, THY vardır. Bunları henüz karar altına alınmamış diğerleri izleyecektir. Sermaye/mülkiyet ilişkisi açısından özünde bir değişim yaratmayan, yani esasen bir bakıma hakim sınıfların el değiştirme operasyonu olan özelleştirme, diğer yanlarıyla işçi sınıfına ve halka yönelik çok yönlü saldırılar içermektedir. İşçi tensikatından, örgütsüzleştirmeye; sömürünün azınlaştırılmasından yoksullaştırmanın derinleştirilmesine; ülke zenginliklerinin dizginsizce talanından özellikle çalışma yaşamındaki hak gasplarının yoğunlaştırılmasına kadar bir dizi olumsuz sonuçlarıyla çok ağır saldırıları içeren emperyalizmin özelleştirme saldırılarının göğüslenilmesinde, SEKA direnişi önemli bir muharebe konumuna gelmiştir.

Özelleştirmelerin, emperyalistlerin talimatları ile yapıldığı; öncesinde şartların nasıl uygulanırdığı, sonrasında hangi kıyımların, peşkeşlerin ve palazlandırmaların yaşandığı ülkemizde neredeyse herkesin bildiği bir "sır" haline gelmiştir. İzmit Büyükşehir Belediye Başkanı'nın direnişteki işçilere "IMF istediği için kapatıyoruz" demesi her türlü yorumun ötesindedir. Öyle ki, Özelleştirme Yüksek İdaresi'nin 8 Kasım 2004 tarihli "kapatma ve arazisini belediyeye tahsis" kararının lafta/usulen gerekçesi dahi yoktur. Yani, resmi olarak hangi ekonomik ya da çevresel gerekçeye dayandıklarını bile uydurma yoluna gidememişlerdir. Bunu, hükümet sözcü ve yetkililerinin sağda solda, geliş güzel, üstü kapalı ve de kaçamak bir biçimde ifade etmeleri iki yüzlüce, sahtekarca bir tutum olmasının ötesinde bir büyük tezgaha/oyuna işaret etmektedir.

SEKA örneğinde, 1984'den itibaren "kapsama alanına" alınan kurum önce hızla çökerilme sürecine sokulmuştur. 1936'da 10 bin tonluk kapasite ile üretime başlayan, 1980'e değin her on yılda 2.5 misli büyüyerek yılda 617 bin ton kapasiteye ulaşan İzmit İşletmesinde 1970'de 7 bin 500 işçi çalışmaktaydı. Bu büyüme, diğer illerde 9 ayrı fabrika açılmasına yol açmıştı. SEKA, 20 yıl boyunca hiçbir yatırım yapılmamak suretiyle teknolojik olarak geri bir konuma itildi. Ana makineleri yenilenmedi, onarılmadı ve birer birer elden çıkarıldı (10 ana makineden 6'sı özel sektöre satıldı). Nihayet üretim kapasitesi 2004'e geldiğinde 73 bin tona gerilemişti. Buna paralel işçileri de emekli edilerek, tensikata uğratarak azaltıldı. Son bir yılda bile işçi sayısı yüzde elli düşürüldü (Şu anda 734 işçisi var).

Ortaya, bütün özelleştirme masallarında olduğu gibi, "zarar eden, verimsiz, hantal, ekonomiyi yük getiren" bir kuruluş çıkmış oldu. Şimdi filmin devamında, kapatılma ve devir sonrası 600 bin dönümlük arazisinin Hyde Park komedisiyle parsellenmesinden başka,

kağıt pazar payının, yerli ve özellikle (selüloz üretiminde dışa bağımlılık söz konusu olacağından) yabancı tekeller tarafından yağmalanması yaşanacak. Madalyonun diğer yüzünde ise işçi kıyımı, kağıt zammının getireceği kitap, defter, gazete, dergi vb. ile karton zammının yol açacağı kutulama ambalaj vs. nedeniyle çok sayıda ürüne gelecek zamlı fiyatlar vardır.

1980'li yılların ikinci yarısından itibaren ÇİTOSAN, EBK (Et ve Balık Kurumu), SEK (Süt Endüstrisi Kurumu), Sümerbank gibi işletmeler aynı yöntem ve taktiklerle özelleştirildi ve kapatıldı (Örneğin EBK 33 bin 500 ton yıllık üretimden 1400 tona; SEK 63 bin ton yıllık üretimden 25 bin tona geriletilecek satış öncesi "zarar eden" kurumlara dönüştürüldü.) Ancak bu süreç planlanandan çok ağır işledi. Hattırlanacağı gibi, hakim sınıf partileri birbirlerini bu hususta sürekli beceriksiz olmakla suçladıkları gibi, hükümetler de son yirmi yıl içinde IMF ve DB şefleri ile AB patronlarından en çok azarı bu konuda işittiler. Artık, tahammülün kalmadığı, mutlaka seri adımların atılması gereken bir noktaya gelinmiş durumdadır. Emperyalistler, AKP hükümetinden beklentilerini son raporlarında da açık biçimde ifade etmiş bulunuyorlar. AB süreciyle konunun sıkı bağlantı içinde olması da ayrıca önem arz etmektedir.

SEKA direnişi, hem ülkemizdeki emperyalist politikaların özelleştirme ayağının hayata geçirilmesinde, hem de işçi sınıfının mücadelesi açısından önümüzdeki sürecin gidişatını tayinde dönüm noktası haline gelmiştir. Hakim sınıflar meselenin üzerinde hassasiyetle durmakta, çeşitli manevralara başvurmaktadır. Yargı organları, her ne kadar ipliği iyice pazara çıksa da "bağımsız", "tarafsız" maskeleri ile "yürütmeyi durdurma" kararları verdirilerek tansiyon düşürme, oyalama taktikleri için devreye sokulmuştur. Eylemi kırmak ve bölmek amacıyla; kıdem ve ihbar tazminatları bankalara yatırılmış, 199 işçi geçici görevle Silifke Akdeniz İşletmesine gönderilmek istenmiştir. Bir yandan tehditler devam etmiş ve nihayetinde polis saldırısına da yeltenilmiştir.

Direnişin yükü, SEKA işçilerinin sırtına bırakılmayacak kadar ağırdır. Kaldı ki, SEKA işçileri örgütsüz ve önderliksiz bir konumdadır. Bu süreç onları belirli oranda aydınlatmış olsa da, yeterli düzeyde bilinçlendiklerini söylemek son derece iyimser ve öznel bir yaklaşım olacaktır. Güç dengesi nihayetinde onları fabrikadan söküp atmaya rahatlıkla yetebilecektir. Saldırının geriletilmesi için direnişin ülke çapına yayılması, desteğin güçlü hale getirilebilmesi ve böylelikle SEKA işçilerinin direniş gücünün azami seviyeye çıkarılmasını sağlamak gerekir. Bunun işaretlerini başta TEKEL işçileri olmak üzere ülkenin dört bir yanındaki işçi, emekçi ve köylü kitleleri vermiş bulunmaktadır.

Sorun, sadece SEKA özelinde bir muharebenin kazanılıp kazanılmaması değildir. Sorun, sadece faşist diktatörlüğün saldırılarının durdurulabilmesi ya da geciktirilebilmesi de değildir. Sorun yine yalnız başına işçi sınıfı mücadelesinin önünde büyük engel oluşturan reformist ve gerici sendikal önderliklerin, anlayışların pratik içerisinde tasfiye edilmesi de değildir. Bunlarla beraber öncelikli sorun, SEKA direnişi özelinde kitlelerin gücünün, dayanışmanın, örgütlü mücadelenin gösterilmesi; özgüvenin sağlanması, bundan sonraki muharebeler için bu kazanımların yaratılabilmesi, mücadele geleneğinin örülebilmesidir. Gazetemizde geçen hafta yer alan röportajlarda bir SEKA işçisinin kastedtiği "işçi hareketinin başlatılması", bu direnişlerden geçmektedir.

Malatya'da birleşen işçi ve köylüler haykırdı; "Haklıyız kazanacağız"

13 Şubat 2005 tarihinde Malatya'da bir araya gelen işçi ve köylüler tek bir ağızdan hükümeti istifaya çağırarak, sloganlarını haykırdı.

TEKEL'e bağlı sigara fabrikalarının Özelleştirme Yüksek Kurulu (ÖYK) tarafından blok halde satışa çıkarılmasının ardından başlatılan tepki eylemlerini Malatya'da Tek Gıda-İş Sendikası ve Tüm-Köy Sen tarafından ortak organize edilen "Tekel'e ve tütününe sahip çık" bölgesel mitingi izledi. 13 Şubat 2005 tarihinde yapılan ve SEKA işçilerinin de destek verdiği mitinge yaklaşık 5 bin kişi katıldı.

PARTİZAN PANKARTINA POLİS ENGELİ

Saat 12:00'de Tekel Fabrikası önünden Emeksiz Kavşağı'na doğru

yürüyüşe geçen kitle, sendikaların "gerginlik yaratacak olaylara müsaade etmeyelim, kaldırımdan yürüelim" tavrı sonucu kaldırımda sıkışarak yürüdü. İşçinin ve köylünün tepkisinden ve öfkesinden rahatsız olan kolluk kuvvetleri yoğun "güvenlik" önlemleri aldı. Yürüyüş boyunca çeşitli döviz ve pankartlarla, attıkları "Gün gelecek şalter inecek", "Tütün gider Adıyaman biter", "İşçi-köylü burada esnaf nerede" vb. sloganlarla ilerleyen kitle, yürüyüş güzergahında bulunan AKP binası önünde oturma eylemi yaptı. Kitle "AKP şaşırma sabrımızı taşıma", "Oy verdik pişmanız" diyerek hükümeti istifaya çağırarak, Alana giriş esnasında kitle yoğun aramalardan geçirilirken "Tekel'in özelleşmesine, tarımın tasfiyesine hayır!" yazılı Parti-

zan imzalı pankart alana sokulmadı. Bunun üzerine HÖC ve Partizan kitlesi oturma eylemi yaparak "Baskılar bizi yıldırılmaz" sloganını attı. Tertip Komitesi'nin gelmesi üzerine yaşanan tartışmaların ardından pankart alana sokuldu. Tartışma esnasında Tertip Komitesi'nin "Siz destek vermeye gelmiyorsunuz" söylemleri onların yüzünün kime dönük olduğunun net göstergesi oldu.

Alana girildiğinde emek, barış ve demokrasi mücadelesinde yaşamını yitirenlerin anısına yapılan saygı duruşunun ardından söz alan Tek Gıda-İş Sendikası Doğu ve Güneydoğu Bölgesi Başkanı Mecit Amaç "Bu saldırılarla Doğu ve Güneydoğu halkı bitirilerek göçe zorlanıyor. Ne IMF'ye ne ABD'ye ne de AKP'ye teslim olmayacağız" derken Selüloz-İş Sendikası Başkan Yardımcısı Süleyman Cihan kendi deneyimlerini aktardı ve "140 bin tütün üreticisi toprağa gömülmek isteniyor" dedi. Çeşitli sendika temsilcilerinin söz almasının ardından halaya duran kitle saat 15:30'da dağıldı.

Eylemden sonra işçilerin gelinen süreçle ilgili görüşlerini aldık.

"HEM KÖYLÜYÜ HEM İŞÇİYİ PERİŞAN EDİYORLAR"

Fevzi Özcan: Beş yıldır Tekel işçisiyim. Adıyaman'dan geliyorum. Özelleştirmelerle yapılmak istenen iş-

çinin, köylünün mağdur edilmesidir. Bu kadar insan ne yapar? Bizim işsiz kalmamız çocuklarımızın geleceksiz, ocağımızın aşsız kalması demektir. Ben buraya ailemle geldim. Gerekirse başka yerlere de gideriz.

Yılmaz Ersöz: Diyarbakır Tütün İşletme Fabrikası'nda 8 yıldır işçiyim. Ben bugün buraya Silvan, Batman, Bitlis ve birçok ilden işçi-köylü kardeşlerimle geldim. Hepimiz aynı türküyü söylüyoruz; "Tekel'i sattırma-yız". Bu yapılan Türkiye'de zaten yaşanan sıkıntılara sıkıntı katmaktan başka bir şey değildir. Hem istihdam diyorlar, hem çalışanları sokağa atıyorlar. Diğer yandan köylünün tütün ekimine kota koyuyorlar, bu ne yaman bir çelişki.

Davut Özhan: Batman Sigara Fabrikası'nda 8 yıldır işçiyim. Bugün Tekel işçisi burada tek vücut "Özelleştirmeye hayır" diyoruz. Çünkü biz biliyoruz, özelleştirme yeni işsizler yaratacak. Bu ülkenin eti kemiği işçi ve köylü mağdur edilmek isteniyor. Bir yandan işsizlik diyorlar diğer yandan 30 bin insanı sokağa döküyorlar. Ben AKP'ye oy vermiş birisi olarak bugün hükümeti istifaya çağırıyorum. Bu ülkede çalışana değer verilmiyor, oysa alınterini döken işçi ve köylü değil midir? Tekel'in satılması geleceğimizin elimizden alınmasıdır. Biz geleceğimizi korumak için elimizden geleni yaparız. (Malatya)

Emekçinin Gündemi

SEKA İŞÇİSİ SINIF KARDEŞLERİYLE BİRLEŞMEKSİZİN BAŞARILI OLAMAZ!

Emperyalist-kapitalist sistemin dünya emekçi halklarına karşı başlattığı, çok yönlü ve kapsamlı saldırı dalgası her geçen gün yeni bir şekle bürünerek devam etmektedir. Emperyalist efendilerinin bütün isteklerini emir kabul eden uşak AKP hükümeti, ülkemizin bütün yeraltı ve yerüstü kaynaklarını emperyalist haydutlara peşkeş çekmek için adeta hızlı bir yarışa girişmiştir. IMF ve DTÖ'nün direktifleri doğrultusunda çalışma yaşamımıza yönelik saldırıları başlatmış, tarımdan sağlığa, kölelik yasalarından norm kadro, kamu personel rejimi yasalarına kadar, eğitimden TEKEL'in satılmasına, SEKA'nın kapatılmasından PTT'nin kalan PT'sinin satılmasına kadar bir dizi saldırıları ardarda gerçekleştirerek hayatımızı tam bir cehennem çevirmişlerdir.

Daha önce 27 Ocak'ta kapatılacağı açıklanan İzmit SEKA Fabrikası işçileri kendilerini fabrikaya kapatmış, Ankara 9. İdare Mahkemesi'nin yürütmeyi durdurma kararı vermesiyle, geçici bir mutluluk yaşanmıştır. 18 Şubat Cuma günü akşam saatlerinde fabrikaya kapanan SEKA işçilerine ve ailelerine polis azgınca saldır-

mış, kadınları ve çocukları cop ve kalkanlarla ezmişlerdir. Bu olay AB yolunda demokrasi yalanlarıyla halkımızı kandıranların da gerçek yüzünü ortaya sermiştir. Aynı gün öğlen saatlerinde de TEKEL'in satılmaması için eylem yapan Adana'daki TEKEL işçilerine de polis azgınca saldırmış, biber gazı ve coplarla ne derece demokratikleşeceğimizin de mesajlarını vermişlerdir.

Uzunca bir süreden beri fabrikalarının kapatılmaması için mücadele eden SEKA işçileri, kararlı tutumları ve direniş ruhları ile, il dışından emekçilerin ve devrimcilerin desteğini yanlarında bulmuş, iyi bir destek ve kamuoyu yaratılmıştır. Fakat gözardı edilmemesi gereken olgulardan biri olarak direnişin tüm işçiler tarafından sürdürülmemesi-sahiplenilmemesi, sendikacıların işçilerle dayanışma amacıyla gelen diğer işçi ve emekçilerin direnişi sahiplenmelerini engelleyecek tavırlara girmeleri, içeri ile dışarıyı birbirlerinden ayırmaları büyük bir handikaptır. Polisin saldırısı sırasında ve sonrasında işçilerle dayanışma amacıyla orada bulunan emekçileri ve devrimcileri birbirinden yalıt-

istemeleri kafalarda soru işaretini de beraberinde getirmiştir. Özelleştirmelere, toplu işten çıkartmalara ve işyeri kapatmalara karşı yalnız işyeri olarak direnmek-karşı koymak zor ve hatta neredeyse imkansızdır. Başta Selüloz-İş Sendikası olmak üzere, diğer sendikalar ve konfederasyonlar SEKA işçilerinin aileleri ile birlikte sürdürdüğü direnişi sahiplenmeli, fabrika sınırları içerisine hapsolünmesini engellemelidir. Direniş fabrika sınırları içerisinde kaldığı sürece yenilgi kaçınılmaz olacaktır.

Dünyada ve özelinde ülkemizde ideolojik anlamda netsizliklerin yaşandığı, ezilenlerin haklı ve meşru mücadelesine karşı güvensizlikler beslendiği bir dönemde güvensizlikleri güvene dönüştürmenin yolu, ideolojik netlikten ve bu netliğe ısrarla sarılmamızdan geçmektedir. Kitlelerin sisteme duyduğu hoşnutsuzluğa, doğru taktik politikalarla müdahale edip, dönemin kadrosu ve militanları olmalıdır. Bu ertelenemez ve acil ihtiyaçtır. SEKA işçileriyle birlikte TEKEL işçilerinin de direnişine sahip çıkmalı, sahiplenmeli, bu iki direnişin başarıya ulaşması için tüm gücümüzü ve enerjimizi zorlamalı, Sendikal Birliğimizin politikalarını bulunduğu her alanda başta işçi ve memurlar olmak üzere tüm emekçilere aktarmalıyız. Egemen sarı sendikal anlayışların ve mevcut konfederasyonların biz emekçilerin sorunlarını çözemeyeceğini ve hatta

sorun yaratacaklarını görmeli ve bilince çıkartmalıyız. Çalışmalarımızı yürütürken, IMF reçetelerinin başta işçi ve memur tüm emekçiler cephesinde yarattığı işsizlik, örgütsüzleştirme ve yoksullaştırma politikalarını, egemen sendikal anlayışların da durdukları ve beslendikleri noktaya birlikte ele alıp teşhir etmeli, DDSB'yi örgütlemeli ve örgütlenmeliyiz.

DDSB kadroları-militanları buldukları her alanı kullanabilecek güce ve birikime sahip olabilecek bir çalışmanın içerisine girmeli, sınıf sendikacılığı ilkeleri doğrultusunda işçi-memur tüm emekçileri örgütleme çabasına ve uğraşını vermeliyiz. Yaşanan özelleştirme, fabrika işyeri kapatmalarına, yolsuzluk talan ve peşkeş çekmelerin karşısında ciddi bir duruş sergilemeli, yapılan tüm eylemliklere katılım sağlamalı, oluşacak-oluşturulacak birliklerin içerisinde yer almalı ve eylemlilikler örgütleyebilmeliyiz.

Dönemin kadrosu ve militanları olmak bu noktaları görmekten ve görevlerimize dört elle sarılmaktan geçmektedir. Hepimiz tüm gücümüzü ve enerjimizi DDS Birliğimizi daha güçlü kılmak, yeni mevziler kazanmak ve yeni kadro ve militanlar yaratmak için kullanmalıyız. Durmanın ihanet olduğunu unutmadan çalışmalı, daha çok çalışmalıyız. Bunu yapacak güç ve kararlılık sahip olduğumuz ideolojimize inancımızla ve ısrarla sarılmamızdan fazlasıyla mevcuttur.

“Köylü ekmezse, işçi işleyemez, memur geçinemez”

13 Şubat 2005 tarihinde Türkiye'nin birçok yerinden gelerek Malatya'da birleşen işçi ve köylüler özelleştirme karşıtı sloganları ile bu politikaların işçiler kadar köylüleri de zora sokacağını belirttiler. “**Tek kurtuluşumuz örgütlenmektir**” diyen köylüler ve “**köylüyü ölüme mahkum ediyorlar**” diyen işçilerin miting ve yaşadıkları sorunlar hakkındaki görüşlerini aldık.

Hasan Koç: Ben Malatya Tekel Fabrikası'nda çalışıyorum. Hiç pahasına, rant için fabrikamızı elden çıkarıyorlar. Biz de ekonominin refaha çıkmasını istiyoruz. Biz aldığımız karşılık emek veriyoruz. Zaten Doğu ve Güneydoğu halkı ezilmiş, işsizlik had safhaya çıkmış. Köylünün ekecek bir dönüm toprağı var, ona da tütün ekiyor. Toprak kıraç

başka birşey yetişmez. Onu elinden alarak köylüyü ölüme mahkum ediyorlar. Zaten Kürdistan köylüsü topraksız köylüdür. Köylüyü savunmasız aç kurtların önüne atıyorlar.

Ramazan Can: Bugün burada bulunmamızın nedeni hükümetlerin ABD emriyle köylüye yaptığı baskı. TEKEL'i kapatmaları aynı zamanda tütünün ekimini engellemektir. Ben Doğanşehir Savaklı köyündenim. Anamdan doğdum doğalı rençberim. Bizim köyümüz 500 hane ve tek geçim kaynağımız çiftçilik. Onu da elimizden alıyorlar. Pancara kota koyuyorlar, tütüne kota koyuyorlar, verdikleri destekleri geri çekiyorlar. Bizi açlığa mahkum ediyorlar. “**Bugün köylerde köylü yaşamıyor**” diyorlar, hayır efendim, onlar bize yaşam şansı vermiyorlar. Biz yaşamak

için ne gerekiyorsa yapmaya kararlıyız.

Mustafa Çınar: Hekimhan Besak köyündenim, 48 yaşındayım, doğdum doğalı köydeyim. Toprağı hayvanla işliyoruz. Toprağımız kıraç ve susuz. Bu şekilde bizi doyuracak durumda değil. Devlet bizi halktan saymıyor, el uzatmıyor. Büyük tekelere çalışıyor. Bizi es geçiyor. Biz perişan durumdayız. Biz hakkımızı aramak için tepkimizi koymak için köyden buraya sabahın beşinde kalktık geldik. Bizim tek kurtuluşumuz örgütlenmektir. Örgütsüz topluma herşey müstehaktır.

Kaya Ünsalar: Ben Hekimhanlı'yım aynı zamanda Veterinerlik yapıyorum. Malatya Tüm-Köy Sen kurucularındanım. Hekimhan'da da örgütlenme çalışmaları yapıyoruz. Ülkemizde 12 Eylül faşizmi ile birlikte sendikalarda üreticiler aleyhinde işleyen faşist yapı günümüzde de devam etmektedir. Biz bu mitinge gelmek için yola çıktığımızda demokrasi var dedikleri bir dönemde Yazihan Komutanlığı tarafından baskı altına alındık, geciktirilmeye çalışıldık. Böyle olunca bir kez daha demokrasiden ne kadar uzak olduğumuzu gördük. Ancak şunu da söylemek istiyorum, biz halkız. İşçisiyle köylüsüyle bir olup faşizmi mezara sokmayı da biliriz. Zulum, zindan bizim korktuğumuz şeyler değil.

Geçen yıl köylünün 400 bine sattığı buğdayı bu sene ofis de almıyor. Buğdayı elden çıkarmak için tefeci-tüccara 230 bine satıyor köylü ürününü. Geçen yıl Debk gübresi 19

milyonken bu sene 29 milyon olmuştur. Halkın sattığı ürün ucuzluğa girerken tam tersi sermayenin sattığı % 50'den fazla zam alıyor. Aslında yapılmak istenen oldukça açık. AB'nin tarım politikası çerçevesinde ülkemiz kırsalında yaşayan % 48 köylü oranı % 8'lere düşürülmek isteniyor. Bunu yaparken “**köylü bitsin, nereye giderse, nasıl yaşarsa yaşasın**” diyorlar. Biz bunun karşısındayız. Çünkü şehirlere göç etmek zorunda kalan köylüyü hepimiz görüyoruz. Biz toprağımızdan vazgeçmeyiz bunun için ne gerekirse yaparız.

Mehmet Yılmaz: Ben Hekimhan'ın Sarıkız köyündenim. Çiftçiyim ama devlet fırsat vermediği için bu işle ilgilenmiyoruz. Biz kendi gücümüzle bu işi şu anda yapamayız. Hakkımız olan desteği istiyoruz. Ben 52 yaşındayım. Başka bir işten anlamam. Kayısı üretiyorum. Geçen yıl zarar ettik. “**Zararınız karşılanacak**” dediler. Kim karşılayacak, devlet mi? Devlet yok ki. Bugün işçi köylü el ele bu mitingi yaptık ama bu zaten olması gereken. Çiftçi ekmez ise, işçi neyi işleyecek, memur nasıl geçinecek? Özelleştirmeye karşıyız biz. Demir Çelik'i özelleştirdiler, önceden 300 bine satılan inşaat demirinin kilosu şimdi 1 milyon, o da karaborsa bulamıyorsun. Bu yalnız çalışana mı zarar ettirdi? Hayır. Ben de zarar ettim; esnaf da. Halimiz daha kötüye gitmesin diye biz birleşmek zorundayız. Başka şekilde bu sorunlar çözülmez. (Malatya)

Trakya Bölge Tarım Kurultayı yapıldı

Tüm-Köy Sen'in 14 Şubat 2005 tarihinde Lüleburgaz Belediyesi Nikah Salonu'nda yapmış olduğu, “**Türkiye Tarımının Dünü, Bugünü ve Yarını**” başlıklı Trakya Bölge Tarım Kurultayı'na 150 civarında üretici köylü katıldı.

Kurultayda konuşmacı olarak Tüm-Köy-Sen Genel Başkanı Şevki Konur, Şeker-İş Alpullu Şube İdari Sekreteri Hamit Akşüt, Gazeteci-yazar Tüm-Köy-Sen Eğitim Sekreteri Bülent Falakoğlu, Dr. Ziraat Mühendisi Erol Özkan ve konuk konuşmacı olarak da Kaynarca Belde başkanı Seyit Uçar katıldı.

Yapılan konuşmalarda DB, DTÖ, IMF, AB ve onların uşağı AKP hükümetinin tarımı ve hayvancılığı bitirme yönündeki uy-

gulamaları dile getirildi. Kurultay sonunda Kurultay'a katılan üretici köylüler tarafından Kurultay Bildirgesi oybirliğiyle kabul edildi. Kurultay'ın sonuç bildirgesinde “**Türkiye'nin ulusal bir tarım politikası yoktur. Uygulanan tarım politikaları, emperyalist ülkelerin IMF, AB, DTÖ üzerinden dayattığı politikalar dır. AB sürecinde tarımın ekonomiye yük olduğu söylenmekte, yüzde 30 dolayındaki köylü oranının yüzde 10'ların altına düşürülmesi gerektiği söylenmektedir. Ama Avrupa sanayi devrimini yaparak 200 yılda bu seviyeye gelmiştir. AB'nin tarımdaki yeniden yapılanma projeleri büyük bir tahribat yaratacaktır**” ifade edilerek yaratılmak istenen tablonun vahameti ortaya konulurken, “**bunun alternatififi ulusal tarım politikaları, bilimsel çalışma ve düzenlemelerdir. Tarım sektörüne ciddi kaynak ayrılmalıdır**” denildi. Bildirgede ayrıca, Tüm-Köy Sen'in örgütlenmesinin yaygınlaştırılması, şube ve üye sayısının artırılması ve diğer emek ve demokrasi güçleriyle dayanışma içinde olunması da acil ve ertelenemez bir görev olarak konuldu. (Lüleburgaz)

Türkiye tarım politikalarını “Tarım Kanunu Tasarısı”yla yeniden ele alıyor

Köylü düşmanı AKP hükümeti “**Tarım Kanunu Tasarısı**” hazırladı. Tarım Bakanını Sami Güçlü'nün bir toplantıyla, tüccarların üyesi olduğu odalar ve derneklerin görüşüne açtığı yasa tasarısında, köylünün yararına tek bir madde yok. Tasarıya göre DGD ödemelerinin yüzde payı düşürülerek mevcut yapısı devam ettirilecek. Yine tarımsal kurumlar özelleştirilmeye devam edecek. 1980'li yıllardan itibaren tarımsal faaliyette köylüye tohum desteği veren, tarımsal ürünlerin kalitesini, standartlarını artıran çalışmalarda yer alan TİGEM, TAGEM gibi kurumlar atıl duruma getirilmiştir. Bugün yeni düzenlemelerle tarımla ilgisi olmayan özel sektörler kiralananmıştır. Samsun'da TİGEM'e ait Gelemen Üretim Çiftliği, Mobil Santral'in yapılmasını sağlayan AKSA Şirketine kiralanmıştır. Kamu Yönetimi Temel Kanunu'nu

Meclis'ten parça parça çıkartan AKP, Köy Hizmetleri'nin kapatılmasıyla kamuda köylüye hizmet götüren kurumları bir bir kapatmaya başlayacaktır. Kamu Yönetimi Kanunu'yla köylere ve halka götürülen hizmetler İl Özel İdareleri'yle yerellerde oluşturulan taşeron şirketlere devredilecektir. Köy Hizmetleri'nin kapatılmasıyla devam eden saldırılar, TUGSAŞ Gübre Fabrikaları'nın, TEKEL'in özelleştirilmesiyle devam edecektir. Tarım Kanunu Tasarısı da yıllardır uygulanan yıkım politikalarından bağımsız değildir. Tasarıya göre “**özel sektörün rolü artacak, katılımcılık, yerleşme bölgesel farklılıklar dikkate alınacak**” gibi yasal düzenlemeler dikkati çekiyor.

“**Desteklemelerin Amacı ve İlkeleri**” başlıklı bölümde yer alan maddeye göre destekleme programlarının ilke ve stratejileri olarak tarım politikaları-uluslararası taahhütler-piyasa koşulları-üreticiye ulaşma-sözleşmeli üretim-alt sektörlerle dengeli dağılım konularına atıf yapılmaktadır. Yeni hazırlanan Tarım Yasası Tasarısı'nda ayrıca IMF ve DB programlarının devam edeceği, Dünya Ticaret Örgütü'yle bağlantıların kuvvetlendirileceği yeni düzenlemeler tekrar ediliyor. (Samsun)

Terme Bal Ürünleri Üreticileri Tarımsal Birliği Kuruldu

Terme Bal Ürünleri Üreticileri Tarımsal Birliği'nin kurulması ile köylüler bu kurmuş oldukları dernek ve birliklerde ürünlerini yetiştirirken; pazarlama ve maliyet sorunlarının çözümünde ortaklaşacaklar. Köylüler artık sömürülmek istemiyorlar, yetiştirdikleri, ürettikleri ürünleri tüccara maliyetinden düşük fiyata kaptırmak istemiyorlar. Bazı rant çevrelerinin, emperyalizmin ve egemenlerin dayattığı politikalarla tarımın yok edilmesine karşılar; AB'ye girmenin yollarını arayan ve ona uygun yasalar çıkartan anlayışlara ve uşak hükümetlere tepki duyuyorlar.

Terme'de Terme Bal Ürünleri Üreticileri Tarımsal Birliği'ni kuran köylülerle söyleşi yaptık.

-Kaç yıldır arıcılık yapıyorsunuz, sorunlarınız nelerdir?

- Osman Nuri Özmen (Terme Bal Ürünleri Üreticileri Tarımsal Birliği Başkan Yardımcısı): Ben 20 yıldan beri gezginci arıcılık yapıyorum. Narenciye balı için gitmediğimiz bölge hemen hemen yok gibi. Yani çıktığımız zaman hiç eve gelmeden geziyoruz. Bazıları tek mevsim bazılarının 12 ayı gezen arkadaşlarımız var. Arıcılığın en büyük sıkıntısı malını pazarlama sorunu.

-Gezginci yayla arıcılığı yapmanın ne gibi masrafları var?

-Öncelikle kovanların hastalıkla mücadelesini yapıyoruz. Bakımını yapıyoruz. Bir işçi arının yaşam süresi bal dönemine girdiği zaman 45 gündür; o zaman arılar kovanda kendini yeniler. Kraliçe arıları da yılda bir veya iki yılda bir değiştiriyoruz. Bunların hepsini kendimiz yapabiliyoruz.

Gezginci yayla arıcılığı yaptığımız için gittiğimiz köyde yer kiralyoruz, orada uzun süre kalıyoruz. Çerçevesi para, mumu para, beslemek için navlonları pahalı. Arıcılar şu anda kâr değil de işi olduğu için, ekme parası olduğu için bu işi yapmaya devam ediyor.

-Birliği kurmanızdaki amaçlarınız nelerdir?

-Terme'deki arıcılar gezginci yayla arıcılığı yapıyor. Bal, polen gibi ürünleri üretiyoruz. O nedenle biz Terme'de kendi birliğimizi kuralım istedik.

-Kendinizi tanıtır mısınız? Kaç yıldır arıcılık yapıyorsunuz? Kurduğunuz Birlik ile ilgili görüşleriniz, beklentileriniz nelerdir?

-Abdullah Çakır (Yönetim Kurulu Üyesi): Yaklaşık 20 yıldan beri arıcılık yapıyorum, Evc köyündenim. Gezginci arıcılığım. Bu birliği kurarken 5200 sayılı ya-

saya göre kurduk. Türkiye'de daha önce Arı Yetiştiricileri Birliği vardı. Her ilde olduğu gibi Samsun'da da var. Bunların arıcıların sorunlarıyla ilgilenmediğini, bol bol laf ürettiğini gördük. Bu yasa da çıkınca biz Termeli arıcılar olarak bir araya geldik. Ziraat Odası Başkanı **Yetkin Karamollağlı**'na geldik ve "böyle sorunlarımız var. Biz birlik kurmayı düşünüyoruz, bizim yanımızda var mısınız" diye sorduk. Biz ilk aşamada Yetkin hocamızla birlikte tüzüğümüzü ayarladık, araştırma yaptık.

-Mustafa Nuri Özmen (Kurucu üye): Organik bal üretimi yapma teşebbüsüne giriştik, 2 sene sertifika için çalıştık. Sertifikayı alamadık. Sertifikayı alsaydık ne olurdu? Normal bal üretimi yapılan bal, tamamen doğal, katkısız, masrafı yüksek organik balın fiyatı aynı olacaktı. Normal katkılı bal ile doğal organik balın fiya-

tı satış farkı yok. Bugün kurduğumuz birliğin amaçlarından biri de organik bal üretiminde sertifika sorununu çözmek ve üretimini yapmaktır. Organik bal üretimi çok zor, ilaç kullanmıyorsun, mumunu kullanırken hiçbir katkı maddesi katmıyorsun, her türlü üretimi katkısız olduğu için maliyeti yüksek, demin de bahsettiğim gibi özel firmayla sertifika sorunu yaşıyorsun. Bu sorunları aşmak için de çalışmalarımız olacak.

-Yetkin Karamollağlı (Terme Ziraat Odası Başkanı): Arıcıların ne kadar ürün yetiştirecekleri, ne kadar ürün sağlayacakları sorularına yanıt aradık. Biz burada soya, çeltik gibi birlik çalışmaları yaparken karşımıza arıcılar çıktı. Arıcılar dediler ki "Biz Samsun Arıcılar Birliği'ne üyeydik. Biz gezginci arıcı olduğumuz için bize verilen belgelerin rant sağlamak için alındığını gördük, çünkü 600 milyon civarında bizden belge parası isteniyor." Düşündüm Terme'de bugün arıcılık yapanların potansiyeli çok yüksek. 5200 sayılı yasaya dayanarak üreticilerimizin gönüllülük içerisinde birlikte çalışmalarına katkıda bulunduk. Birliği kurmak için bakanlıkla temasa geçtik. Gönüllü olan arkadaşlarımızla Ankara'ya gittik. Ankara'da baskı gördük, imzalamak istemediler. İlk olarak Türkiye'de Organik Tarımı kurmuştuk. Bal Üreticileri Derneği'ni ikinci olarak kurduk. Şimdi de **Çeltik Üreticileri Birliği**'ni kuruyoruz. Neticede birliğimizi kurduk çiftçilerimizin önünün açılacağına, gerçekten arıcılıkla ilgili çalışmalarını rahat ve gönüllülük içerisinde yapacaklarına inanıyorum. (Samsun)

Pamuk üreticisi destek bekliyor!

Son yıllarda yüzde 70'inin GAP Bölgesi'nde yapıldığı pamuk üretiminin devlet tarafından yeterince desteklenmemesi nedeniyle köylüler zor durumda kaldı. Konuyla ilgili olarak **Diyarbakır Ziraat Odası** tarafından bir rapor hazırlandı. 2004 yılında dünya

pamuk fiyatlarının düşük olması nedeniyle Türkiye'deki köylünün zor durumda kaldığı belirtilen raporda, gelişmiş ülkelerde ihraç edilen pamuk fiyatının en az yarısı kadar köylüye destek verildiği, Türkiye'de ise bunun 85 bin lira kadar oldukça komik bir rakamda kaldığı belirtildi. 2004 yılında pamuk üretim maliyetinin 900 bin, satış fiyatının 600 bin lira olduğu belirtilen raporda "bu şekilde köylünün ayakta kalması oldukça zor. Türkiye'nin yıllık pamuk üretiminin 1.5 milyon ton ol-

duğu halde köylünün bu durumda tutulması oldukça düşündürücüdür. Hükümet bir pamuk üretim ve değerlendirme stratejisi oluşturmak için harekete geçmelidir. Aksi takdirde pamukta tamamen dışa bağımlı hale geleceğiz" denildi.

Mardin Ziraat Odası Başkanı **Mustafa Aken** ise konuyla ilgili bir açıklama yaparak "Pamuk fiyatları 1.200 bin liranın üzerinde olması gerekirken 1. ağız pamuğun fiyatı 600 bin liraya düştü. Ayrıca köylünün bir kısmı

işçilik parası bulamadığı için ürününü toplayamadı. Kimisi geç kaldı, yağmur yedi. Pamukta elyaf kaybedilince kalite düşer. İşte bütün bu nedenlerle büyük bir mağduriyet oldu" dedi. Aken ayrıca Türkiye'ye dışarıdan pamuk ithal edildiğine dikkat çekerek "ithal pamuğun önemli bir bölümü Yunanistan'dan alınmaktadır. Teslim fiyatı 720 bin liradır. Fiyatın bu

kadar düşük olmasının nedeni ise Yunanistan'ın kendi köylüsüne sunduğu destektir. Yunanistan kendi köylüsüne kilo başına 65 cent prim öderken, Türkiye ise 5 cent ödüyor. Biz bunun üzerine ayağa kalktık. Durumu Meclis gündemine taşıdık. Hükümet bu girişimler üzerine verdiği desteği 190 bin liraya çıkardı. Ancak bu da durumu kurtarmamaktadır. Verilen destek en az 450 bin lira olmalıdır. Aksi takdirde GAP'taki tarım ve üreticinin geleceği sıkıntıya girecektir" dedi. (Mersin)

MERSİNLİ NARENCİYE ÜRETİCİLERİ ZORDA

Aralık ayında yaşanan don olayının ardından Türkiye'de narenciyeye talep olmaması Mersinli narenciye üreticilerini zora soktu. Ürünlerini istedikleri fiyatın oldukça altında bile elden çıkartmayan üreticiler portakalın kilosunu 2.5 Yeni Kuruş'a dahi zor sattıklarını belirtiyorlar. Kesim zamanı geçen portakallar donarak yere düştükleri için ekonomik olarak da değer kaybediyor. Kesimlerin don nedeni ile zamanında yapılamaması aynı zamanda gelecek yıllar açısından da verimi azaltacağı için köylüleri etkiliyor. Çok sayıda köylünün ürününün dalında kaldığını ya da donarak yere düştüğünü belirten Mersin Ziraat Odası Başkanı **Salim Olgun** "Mart ayına kadar daldaki portakallar satılmazsa köylünün bir yıllık emeği boşa gidecek" dedi. (Mersin)

Albay Namık Dursun tarafından tehdit edilen Av. Hüseyin Aygün:

"HEDEF ALINAN TUNCELİ HALKIDIR"

yerek açıkça şantaj içeren sözler söylemiştir" dedi.

Tunceli Barosu'nda iki dönem başkanlık yaptığını, insan hakları, demokrasi ve özgürlükler konusundaki çalışmalarının kamuoyunun bilgisi dahilinde olduğunu hatırlatan Aygün; "köylerinden sürülenlerin, haksız gözaltına alınanların, yargılananların, ülkemiz için utanç verici bir DGM yargılamasıyla mahkum edilen 'Nineler Çetesi'nin, yıllardır kendilerinden bir türlü haber alınmayan 'Mirig Kayıpları'nın avukatı oldum. Tunceli'de yaşanan haksızlıkların ve hukuk dışı uygulamaların karşısında hukuk devletinden yana tavır aldım. Tunceli'deki insan hakları ihlalleri konusunda yürüttüğüm mesleki faaliyetler hukuka aykırı ve şantaja dayalı yol ve yöntemlerle engellenmeye çalışılmaktadır. **Bu saldırıların asıl hedefi Tunceli halkıdır...**" diyerek tüm kamuoyunu Dersim'de yaşanan olaylara duyarlı olmaya çağırıyordu.

TEPKİLER BÜYÜYOR

Av. Hüseyin Aygün'ün Namık Dursun tarafından tehdit edilmesi üzerine **16 Şubat Salı** günü saat 12:00'de binin üzerinde kitlenin katıldığı bir basın açıklaması yapıldı. Tunceli Barosu avukatlarının cüppeleriyle katıldığı eylemde Öğretmenevi'nin önünden yürünerek Yeraltı Çarşısı üzerine gelindi. Eylemde halkın öfkesi dikkat çekerken kitle **Namık Dursun**'un görevden alınmasını ve hakkında dava açılması istemini dile getirdi. Açıklamada Dersim'de yaşanan hak ihlallerinin her geçen gün boyutlandığına dikkat çekilirken Hüseyin Aygün'e yapılan tehdit ve şantajlar üzerinden yapılmak istenenin Dersim halkını duyarsızlaştırmak ve suskunluk içerisinde boğmak olduğu vurgulandı. Açıklama esnasında Dersim halkı imzalı "**Baskılar bizi yıldıramaz**" yazılı pankart açılırken "**Dersim onurdur, onuruna sahip çık**" vb. sloganlar atıldı.

(Malatya)

Tehdit edilen muhtarlar, göçe zorlanan köylüler, kurşunlanan insanlar, işkence edilmiş gerilla cesetleri... Bunlar son süreçte Dersim'de sıkça karşılaştığımız olaylar. Dersim'de göreve başladığından bu yana hakkında birçok şikayet dilekçesi verilen Tunceli İl Jandarma Alay Komutanı Albay Namık Dursun son olarak geçtiğimiz günlerde Tunceli eski Baro Başkanlarından Avukat **Hüseyin Aygün**'ü tehdit etti.

Konuyla ilgili **14 Şubat 2005** tarihinde **İHD Elazığ Şubesi**'nde bir basın açıklaması yapan Aygün; "Tunceli İl Jandarma Alay Komutanı Kıdemli Kurmay Albay Namık Dursun, geçtiğimiz hafta içerisinde mesleğime ve kişiliğime yönelik hakaret, tehdit ve şantaja varan bir takım hukuksuz girişimlerde bulunmuştur. **3 Şubat 2005** günü bir yakınımın çalıştığı işyerine giden Alay Komutanı benimle ilgili '**vatan haini**', '**devlet düşmanı**', '**her taşın altından o çıkıyor**', '**onu fiziken ortadan kaldırmayacağız ama kısa bir zamanda öyle bir itibarsızlaştıracamız ki göreceksiniz**' gibi ağır, haksız ve mesnetsiz ifadeler kullanmıştır. Söz konusu olay üzerine konuşmak için makamını arayarak randevu talebinde bulundum. **7 Şubat**

2005 günü saat 12:00'de makamında beni kabul ettiler. Alay Komutanı görüşmemizde özetle bana şunları söyledi: '**Seni iyi tanıyoruz, her taşın altında sen varsın, bizim kurumumuz yönünden imajın çok olumsuz. Senin ailen çok iyi, ama sen niye böylesin, her olayda karşımıza çıkma, tamam mesleğini yapıyorsun ama artık yapma. Yeter bırak başkaları yapın**'. Bunun üzerine ben kendilerine; mesleğimi en iyi şekilde yaptığımı, mesleğimi sorgulamaya hakkı olmadığını, yaptığım her işin yasal olduğunu, eğer bir suç varsa yetkisini kullanması gerektiğini belirttim ve makamından ayrıldım.

Alay Komutanı **11 Şubat 2005** günü sabah Tunceli çarşı merkezindeki avukatlık yazıhaneme 3 sivil giyimli jandarma personelini göndererek '**tekrar görüşmek istediğini**' iletti. Ben sebebinin sormak için kendisini telefonla aradım, ama ulaşamadım. Öğleden sonra saat 15:00 sularında makamından beni arayan Alay Komutanı '**senin hakkında sağlam delillere dayanan bir çalışma elimizde bekliyor. Bu defa kurtulamazsın, mesleğini kaybedeceksin, bu belgeleri Savcılığa vermek konusunda tereddüt içerisindeyiz, eğer bizi dinlersen seninle anlaşabiliriz**' di-

Dersim'de yaşanan baskılara son verilsin!

Tunceli Barosu eski başkanı **Hüseyin Aygün**'ün Albay Namık Dursun tarafından tehdit edilmesini protesto etmek için aralarında **Kocaeli Tunceliler Derneği**, **Tunceliler Kültür ve Dayanışma Derneği**, **Gebze Tunceliler Derneği**, **Munzur Çevre Derneği**, **Pir Sultan Abdal Kültür Derneği** **Kadıköy Şubesi**'nin de bulunduğu dernekler tarafından **19 Şubat 2005** tarihinde **Kadıköy Atatürk Parkı**'nda bir basın açıklaması yapıldı.

"**Hüseyin Aygün yalnız değildir**"

pankartı açan grup adına açıklamayı okuyan Kocaeli Tuncelililer Derneği Başkanı **Ruhi Çelik**, Albay Namık Dursun'un Dersim halkına yönelik baskı ve tehditlerinin giderek arttığına dikkat çektikten sonra; "**Namık Dursun bu kez de Tunceli Barosu eski başkanı Hüseyin Aygün'ü ölümle tehdit ederek Dersim halkında büyük öfke uyandırmıştır. Dersimliler bu yöntemlere yabancı değil ve buna boyun eğmeyecektir. Dursun'un icraatları devletin Dersim halkına yaklaşımının somut ifadesidir. Devletin ve hükümetin baskılardan vazgeçmesini ve Albay Namık Dursun'un açığa alınarak yargılanmasını istiyoruz**" dedi. Açıklamanın ardından "**Dersim direndi, direnecek**", "**Hüseyin Aygün yalnız değildir**" vb. sloganlar atan grup, alkışlarla dağıldı.

(Kartal)

Gülsuyu'nda Dostluk ve Dayanışma Gecesi

18 Şubat 2005 tarihinde **Gülensu Mahallesi**'nde bulunan **Gülsuyu ve Gülen-suyu Güzelleştirme Derneği** "**Dostluk ve Dayanışma**" başlığıyla bir gece düzenledi. Açılış konuşmasını yapan **Dernek Başkanı Ali Rıza Yıldız**; "dünyada emperyalistlerin Irak, Afganistan işgalleri ülkemizde ise sistemin emekçilere dayatmış olduğu özelleştirme politikaları ile halklara yapılan saldırılar, artarak devam etmektedir. Mahallemiz de bu saldırılardan nasibini almıştır. Mahallemizde gündeme gelen yıkımlar ile mahallemiz sermayeye peşkeş çekilmeye çalışılmaktadır. Bugün itibarıyla herhangi bir saldırı olmaması bundan sonra da herhangi bir saldırı olmayacağı anlamını taşımamaktadır. Büyükşehir Belediyesi'ne açmış olduğumuz dava halen duruşma aşamasındadır. Biz bu

işin peşini kolay kolay bırakmayacağız. Bunun için bütün halkımızın bizimle omuz omuza vermesini istiyoruz. Bizim bu derneği kurma amacımız Gülsuyu ve Gülensu halkını bir araya getirmek ve ortak sorunlarımıza çözüm bulabilmektir. Biz şuna inanıyoruz örgütlü bir halkı hiçbir güç yıkamaz" dedi. Yıldız'ın konuşmasından sonra geceyi selamlayan **Partizan**, **İşçi-Köylü Gazetesi**, **YDG**, **Tohum Kültür Merkezi**, **Devrimci Demokrasi Gazetesi**, **DHP**, **HÖC**, **ESP**, **Gülsuyu İşçiköylü Okulları**, **Çorum Mecitözü Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği** ve **Emek Gençliği**'nin mesajları okundu. Gecede; **Erdal Erzincan**, **Hüseyin Başaran**, **Özcan Türe**, **Hasan Karayol**, **Dursun Beydilli**, **Engin Aydın** gibi sanatçılar sahne aldılar.

(Kartal)

Öğretmenin "Cinayet" gibi ölümü AİHM yolunda!

Burdur'un **Altınyayla** ilçesinde sözleşmeli olarak görev yapan öğretmen **Sevim Bakır**, **SSK**'da 90 işgünü doldurmadığı için çalıştığı okuldan sevk kağıdı alamaması üzerine ağırlaşarak hayatını kaybetti.

Eğitim-Sen Burdur Şubesi, **Sevim Bakır**'ın ihmal sonucu yaşamını yitirmesi olayını **AİHM**'e taşıyacağını dile getirdi. **Burdur**'un **Altınyayla** ilçesinde **Altınyayla İlköğretim Okulu**'nun **Anaokul** kısmında usta eğitimci kadrosunda sözleşmeli olarak görev yapan öğretmen **Sevim Bakır**'ın ölümüne tepkiler her geçen gün artıyor.

Eğitim-Sen Genel Başkanı Ala-

addin Dinçer yaptığı açıklamada 21. Yüzyılda böylesi bir sağlık skandalının ancak "**cinayet**" olarak açıklanabileceğini belirtirken, **Sevim Bakır** gibi anlaşmalı olarak çalışan binlerce öğretmenin olduğunu, daha önceleri ikaz etmelerine rağmen Milli Eğitim Bakanlığı'nın hiçbir önlem almadığını ve sonuçta cinayetleri aratmayacak bu tür olayların yaşandığını belirtti. **Dinçer**, **Sevim Bakır**'ın ölümünü ilk olarak ailesinin yargıya taşımamasını bekleyeceklerini, eğer bir sonuç alınmazsa, **Eğitim-Sen** olarak "**cinayeti**" kendileri dava konusu yapacaklarını dile getirdi.

(İzmir)

Gazi Mahallesi'nde çeteleşmeye karşı örgütlü mücadeleye!

Gazi Mahallesi'nde uyuşturucu, fuhuş, çeteleşme ve yozlaşmanın yoğun olarak yaşandığı bir süreçte; devrimci ve demokrat çevreler bu soruna karşı mücadele etmek için **Gazi Halk Platformu** oluşturular. Yaklaşık 1 aydır çalışmalarını etkili bir şekilde sürdüren platform, son olarak bildiri ve afiş çalışmalarını eylemler örgütleyor.

19 Şubat 2005 tarihinde yapılacak

olan yürüyüş nedeniyle Platform'dan 5'er kişilik gruplar oluşturuldu. Gazi Mahallesi'nde evlere, esnaflara ve halkın yoğun olarak bulunduğu kiraathanelere giderek mahallenin sorunlarını anlatan gruplar bu sorunlara karşı duyarlı olunması gerektiğinin altını çizerek, bildiri dağıtımını yaptılar.

Devrimci ve demokrat çevrelerin bir araya gelerek mahalle sorunlarına karşı ortak hareket etme kararı alması üzerine yapılan çalışmalar halkın olumlu tepkileriyle karşılanırken, kimi zaman eylemlere alkışlarla destek verildi.

19 Şubat 2005 tarihinde Gazi Cemevi önünde toplanan **Alınteri**, Mücadele Birliği Platformu, **DHP**, **ESP**, **DEHAP**, **TÖP**

ve **Partizan**'ın oluşturduğu **Gazi Halk Platformu**, Gazi Mahallesi'nde sistemli bir biçimde yaygınlaştırılan uyuşturucu, fuhuş ve çeteleşmeyi protesto ederek mahalle halkını sistemin dayatmış olduğu bu yoz kültüre karşı durmaya çağırdı.

Gazi Cemevi önünden "Uyuşturucuya, çeteleşmeye, fuhuşa, yozlaşmaya ve yabancılaşmaya karşı mücadelede birleşelim" pankartını açarak yürüyüşe geçen yaklaşık 250 kişilik kitle yol boyunca "**Polis çete işbirliğine karşı mücadeleye**", "**Yaşasın devrimci dayanışma**", "**SEKA işçisi yalnız değildir**", "**Yaşasın halkların örgütlü mücadelesi**", "**Halkımız saf-lara hesap sormaya**" vb. sloganlarını attı. **İsmetpaşa Caddesi'nden başlayarak Gazi Dört yol'a doğru yürüyüşe geçen kitleye mahalle halkının da yoğun ilgi gösterdiği görüldü.** Yapılan açıklamada 12 Mart 1995'te yaşanan Gazi Mahallesi katliamı sonrasında artan çeteleşme, uyuşturucu, fuhuş ve yozlaştırma saldırı-

larıyla devrimcilerin örgütlenmesinin bitirilmeye çalışıldığına dikkat çekildi. Açıklamayı yapan Barış Gönül, son bir ay içerisinde mahallede yaşanan cinayet olaylarının devlet eliyle çetelere yaptırıldığını belirterek halka "Sistemin yaratmış olduğu sorunları ne sistem ne de yasaları çözer. Çünkü; sistem ve yasaları ezilen emekçi halkların değil ezenlerin sistemi ve yasalarıdır. Mahallemiz özgülünde de sistem tarafından bilinçli ve örgütlü bir şekilde yaygınlaştırılan uyuşturucu, fuhuş, çete cinayetleri sorununun çözümü sistem ya da yasalarında değildir" şeklinde seslenerek çözümün mahalle halkının kendi ellerinde olduğunu ifade etti. Yine önceki gün platformun yapacağı eylemler için bildiri dağıtımını yaparken **Mücadele Birliği** okuru **Mazlum Yürüklü** adlı bir gencin iki sivil araç tarafından ara sokaklarda sıkıştırılarak gözaltına alınmasını protesto eden kitle "**Baskılar bizi yıldıramaz**" sloganını attı. (İstanbul)

Ankara'da devrim ve komünizm şehitleri coşkuyla anıldı

13 Şubat 2005 tarihinde saat 14:00'te **DİSK Genel-İş Sendikası Toplantı Salonu**'nda bir araya gelen **Partizan** okurları yaptıkları etkinlik ile devrim ve komünizm şehitlerini andı. Salona "**Komünizm ve devrim şehitleri ölümsüzdür-Partizan**" yazılı pankart, **Partizan** ve **YDG** flamalarının yanısıra komünizm ve devrim şehitlerinin resimleri asıldı. Etkinlik ölümsüzleşen devrimciler ve komünistler için yapılan saygı duruşu ile başlatıldı. Saygı duruşunda "**Vartinik**" şiiri okundu ve "**Kazanılacaksa devrim**" sloganı atıldı. Etkinlik **Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri**'nin hazırladığı "**Umudun Ateş Topları**" adlı sinevizyonun gösterilmesiyle devam etti. Sinevizyon alkışlar eşliğinde izlenirken, günün anlam ve önemine değinen konuşmayı **Partizan** adına **Erdinç Özbay** yaptı. Özbay, emperyalist saldırganlığa ve komprador patron-ağaların

saldırılarına değinerek şehitlerin kavga-daki önemine değindi. Kavga kaçıklığının teorileştirildiği şu günlerde Halk Savaşının, sınıf mücadelesinin önemine de vurgu yapan Özbay "**yoldaşlarımızın akan her damla kanı devrimin daha yakınlaşmasıysa, o zaman omuz verelim Halk Savaşı'na ve daha sıkı sarılaşım güne, yarını kızılaştıralım**" sözleriyle konuşmasını bitirdi. Özbay'ın konuşmasının ardından **Ankara Devrim Tiyatroları**'nın hazırladığı tecrit ve ölüm oruçlarını konu alan oyun sergilendi. Tiyatro gösteriminin ardından kısa bir ara verilen etkinlik, **Sultan Ana**'nın konuşmasıyla devam etti. **Proletarya Partisi**'nin şehitlerinden **Özgür Kemal Karabulut**'un annesi **Sultan Ana** "**herkesi şehitlerin bayrağını taşımaya, duyarlı olmaya çağırıyorum**" dedi. Etkinlik **YDG** ve **DHP**'nin ortak hazırladığı müzik dinletisiyle sürerken, yine

YDG'nin hazırladığı şiir dinletisi de ilgiyle izlendi. Son olarak sahneye gelen bir **YDG**'linin **Emekçi**'den söylediği marşlarla etkinlik sona erdi. Etkinliğe **DHP**, **ESP**, **SGD**, **Alınteri**, **Odak**, **Genç**

Direnişçi, **Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri**, **İstanbul**, **Ankara**, **İzmir YDG** ve **İzmir İşçi-köylü ve Partizan okurları** da mesajlarını ilettiler. Coşkulu geçen etkinlik beğeniyle izlendi. (Ankara)

İzmir'de gecekondu yıkımları başlıyor!

İzmir'de emekçi halkın yoğun yaşadığı semtlerin biri olan **Limontepe**'de yıkımlar için ilk tebliğatlar gecekondu sahiplerinin bazalarına gönderildi.

Geçtiğimiz günlerde **Konak Belediyesi Başkanı Muzaffer Tunçag**'ın talimatıyla başta **Limontepe** olmak üzere **Gültepe**, **Gürçeşme** ve **Eski İzmir** gibi emekçi halkın yoğun olarak yaşadığı semtlerdeki bazı gecekondu sahiplerine yıkıma dair tebliğat gönderildi. Sebep; işçi ve emekçi halkın yaşadığı ülkemizin diğer illerindeki gecekondu gibi bu bölgeleri boşaltmak ve sözde yeşil alan yapmak. "**Yol geçecek, sağ-**

lıksızdır, biz daha iyisini yapacağız, işhanı, toplu konut" gibi aldatmacalarla yıkılan yerlere yenileri eklenmek isteniyor. Limontepe Mahallesi'ne dayatılan yıkım sebepleri de farklı değil. "**Kent Yenileme Projesi**" adı altında yapılmak istenen gecekonduların yıkımıdır. Genellikle T. Kürdistanı'ndan zorla göç ettirilmiş, köyleri yakılmış ve devletin zoru ile gelen halk tarafından derme çatma yapılan evler şimdi devlet tarafından yıkılmak isteniyor. Mahalle halkının endişeli bekleyişi sürüyor. Hepsinin ağzından çıkan son söz ise "**evlerimizi yıktırmayacağız**" oluyor. (İzmir)

YDG Tuzla'da panel yaptı

Emperyalist saldırganlığın her geçen gün arttığı, bununla birlikte semtlerde yaygınlaşan yozlaşma ve uyuşturucuyla birlikte halk gençliğini apolitikleştirme politikalarına karşı **13 Şubat Pazar** günü **YDG Tuzla Deri-İş Sendikası**'nda "**Uyuşturucu ve yozlaşmaya hayır**" konulu bir etkinlik düzenledi.

İlk olarak açılış konuşmasıyla başlayan etkinlikte; "emperyalistlerin azgınca halklara saldırıları sürmekte bununla birlikte uşakları da semtlerimizde, okullarımızda kendi elleriyle uyuşturucu maddelerini gençlerimize satarak gençliği yozlaştırarak, araştırmayan, sorgulamayan bir gençlik yaratmak amacıyla saldırmaktadır. Biz **YDG** olarak buna karşı örgütlü gücümüzü kullanarak bunun önüne geçeceğiz" denildi. Ülkemiz ve dünya devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı

duruşunda bulunan kitle tarafından hep birlikte "**Vartinik'te bir köm**" şiiri okundu. Ardından **Koma Afat** etkinliğe Kürtçe müzikleriyle katılarak desteklerini sundu. **Koma Afat**'ın ardından söyleşiye geçildi. Söyleşiye katılan sağlık emekçisi uyuşturucunun tanımını ve etkilerini anlattıktan sonra 80 öncesi gençlik hareketlerini ve şu andaki gençlik hareketlerini anlatarak; "**gençliğin yozlaşmasındaki en büyük etken sistemin ta kendisidir**" dedikten sonra sözü **YDG**'li panelist aldı. **YDG**'li panelist semtlerde gelişen yozlaşmayı ve buna karşı **YDG**'nin yapması gerekenleri anlattıktan sonra; "**çözüm örgütlü mücadele ederek sistemin oyunlarını boşa çıkarmaktadır**" dedi. Soru cevap şeklinde devam eden etkinliğin son bölümünde **Haşim Düzgün**'ün söylediği tür-külerle etkinlik sona erdi. (Kartal)

“Tecrit kaldırılınsın, hasta tutsaklar serbest bırakılınsın!”

Bir süre önce TUYAB tarafından ‘**Tecrit kaldırılınsın, hasta tutsaklara özgürlük**’ sloganıyla başlatılan çalışma ile ilgili TUYAB çalışanlarından **Semiha Kırkoç**’tan görüş aldık.

En küçük burjuva demokratik hak taleplerinin bile faşist yöntemlerle bastırılmaya çalışıldığı yarı-feodal bir coğrafyada yaşıyoruz. Öyle ki ülkemizde insan gibi yaşamak için sistemle yaşamın hür açılımında mücadele etmek gibi bir gerçeklik ile yüzüyoruz.

Harçların miktarı fazla diyen öğrenciler, balık istifi yolculuk eden halk, kaba-ran faturalarla boğuşan aile büyükleri, asgari ücretle 12 saat çalışan işçiler bu gerçekliğin belli başlı görüntüleri. Bizler ise hapisanelerde yıllarca bu gerçekliğin başka bir boyutu ile yüzleştik ve mücadele ettik.

Devletin **19 Aralık 2000** tarihinde gerçekleştirdiği katliam ile devrimci tutsakları **1 ve 3 kişilik hücrelere** atarak birbirinden yalıtılmaları aralarındaki dayanışma ve paylaşımı engelleme çabaları yani

tecrit esasta tüm duyarlı-muhafif insanlarımıza dönük bir saldırı idi. Söylemde bunu her duyarlı kesim kabul ederken pratikte tüm topluma dönük bu saldırıyı başta devrimci tutsaklar Ölüm Orucu direnişi ile biz aileler ise eylemin sahiplenicisi ve savunucu olarak karşıladık ve tecrit sisteminin geçişi engelledik.

Devrimci tutsaklara dayatılan teslimiyet ve Ölüm Orucu ile püskürtülen tecrit ise devletin istediği biçimiyle uygulanmadı. Her engele rağmen devrimci tutsaklar arasındaki dayanışma, örgütlülük kırılmadı. Devlet bu çaresizliğini Yeni İnfaz Yasası ile belgeledi. Yeni İnfaz Yasası devletin aczinin belgesidir. Toplama kamplarının anlayışına denk düşen uygulamayı içeren yasa, tecritin derinleştirilmesini ve teslimiyeti hedefleyen bir yasadır. F tipi hapisanelerde henüz yürürlüğe girmeden, iç yönetmelik kapsamında uygulanmaya başlayan yasa gösteriyor ki, devrimci tutsakların fizikle birlikte psikolojik imhasını getirmektedir:

Tutsakların önemli bir bölümü Ölüm Orucu direnişi sürecinde 399’uncu madde kapsamında diğer bir kısmı ise yeni TCK kapsamında tahliye edilmiştir.

Devlet bu somut durumu hücrelerin aralarına adli tutsakları yerleştirerek veya 1-2 hücreyi boş bırakarak tutsaklar arasındaki örgütlülüğü, dayanışmayı kırmanın koşulu haline getirmiştir. Tecrit zaten başlı başına fiziki ve psikolojik imhayı hedefleyen işkencedir, bu durum ise işkencenin dozajının artırılması anlamına gelmektedir.

Fiziki imha ise, kendini daha çok hasta tutsakların tedavilerinin engellenmesinde göstermektedir. Ölüm Orucu direnişi

sonrası Adli Tıp tarafından pek çok direnişçiye W. Korsakoff tanısı konmuş ancak tıp otoritelerince hastanın ‘**ömür boyu iyileşmesi mümkün değil**’ dedikleri bu hastalığa Adli Tıp doktorları 6 ay sonra sağlam raporu vererek intikamcı bir mantıkla tutsakların tahliyesini engellemiştir. Öyle ki bir meslek örgütü olan TTB’nin W. Korsakoff hastası hükümlüler hakkında çelişkili raporlar düzenleyen Adli Tıp Kurumu doktorları hakkında İTO tarafından verilen 1’er ay meslekten alıkoyma cezasını onaması bu intikamcı mantığı sergileyen bir örnektir.

Ayrıca tecrit işkencesi sonucunda oluşan ve hapisanede durumu kalmaya uygun olmayan onlarca tutsak hastalıkları tespit edildiği halde sessiz bir katliamı yaşamaktadırlar. **Tekirdağ F Tipi Hapishanesi**’nde **Salih Sevinel** isimli tutsaktan sonra **Sincan F Tipi Hapishanesi**’nde **Tahsin Korkmaz** isimli adli bir tutsak mide kanaması geçirdiği için revire kaldırılmış, revirde bulunan pratisyen doktor tarafından ağrı kesici iğne yapılarak hücresine geri gönderilmiş ve ölüm sebebi kalp krizi olarak kayıtlara geçmiştir.

Sistemin iç yüzünü en iyi gördüğümüz yerler olan hapisaneler gerçeğini yıllardır yaşayan biz aileler, esasta tecritin kaldırılarak Yeni İnfaz Yasası’nın iptal edilmesinin dillendirilmesi ve bunun için mücadele edilmesi gerekse de hapisanelerde sessiz katliama ortak olmamak için, hasta tutsakların tahliye edilmesini tüm duyarlı demokrat kamuoyunun sorunu olarak görüyor, bu toplumsal sorumluluğun yalnız aileler boyutu ile sahiplenilmesinin aşılması gerektiğini ifade ediyoruz.

TBMM İnsan Haklarını İzleme Komisyonu gibi devletin kurumları bizim muhatabımız olamaz. **Buca, Ümraniye, Diyarbakır, Ulucanlar ve 19 Aralık katliamlarının** sorumluları, Türkiye ve T. Kürdistanı’ndaki hak ihlallerini araştıran pozunda sahte demokrasibilik oyunu oynayanlardır. Eğer hapisanelerle ilgili, toplu mezarlarla ilgili bir muhatap aranıyorsa ve bu konular araştırılacaksa araştırılan-hesap soranlar da bedel ödeyenler de olacaktır. Bu nedenle bizler devletin kurumlarının değil devrimci ve demokrat duyarlı kamuoyunun genelde tecrit özeldir hasta tutsaklarla ilgili başlattığımız çalışmaya güç vermesini istiyoruz. Çalışmanın hedefi hasta tutsakların hastalıklarının bağımsız tıp otoritelerince tespit edilip serbest bırakılmaları.

Şimdiye kadar bu çalışma kapsamında yaptıklarımız ise şunlar:

- Kamuoyu oluşturmak amacıyla basın bürolarına ziyaret,
 - TTB, SES gibi sağlık kurumlarına ziyaret,
 - ÇHD ile görüşülmesi,
 - Tüm diğer tutuklu, hükümlü aile kurumlarına çalışmayı birlikte yürütmek üzere çağrı yapılması.
- Önümüzdeki dönem yapacaklarımız ise:
- İmza kampanyası başlatmak,
 - Ailelerle Adalet Bakanlığı’na gitmek,
 - Çalışmaya adli tutsak yakınlarını katmak,
 - Aydın-sanatçı, yazarlara duyarlılık çağrısı yapmak ve bu çalışmayı alabildiğine yaygınlaştırmaktır. (H. Merkezi)

F TİPİ İŞKENCE KANDIRA’DA DEVAM EDİYOR!

Ülkemiz hapisaneleri, sistemin kanayan yarası olmaya devam ediyor. Sistem tarafından devrimci, demokrat ve yurtseverleri teslim almaya ve onları ‘**ehlileştirme**’, ‘**topluma kazandırma**’ adı altında dayatılan baskı ve işkence politikalarına karşı tutsaklar onurlarını korumak için düşüncelerinden taviz vermeden direnişlerini sürdürüyorlar. Egemen sistem tutsakları F tipi hapisanelerinde tutmasına rağmen, onlara yapılan işkencelerin derecesini artırarak devam ettiriyor.

Kandıra F Tipi Hapishanesi’nde bulunan **TİKB dava tutsağı Nuri Akalın**, tutuklandığı sırada hayalarının sıkılmasından dolayı idrar yollarındaki damarlarda daralma meydana gelmesinden dolayı tedavisi 7 yıl geciktirildikten sonra ailesine haber verilmeden yapıldı. Ameliyatı yapıldıktan sonra ailesi **Kocaeli Devlet Hastanesi**’ne refakatçi olarak çağrıldı. Refakatçi olarak hastaneye çağrılan Akalın ailesi çocuklarıyla sadece 15 dakika görüşülebildi. Aile hastanedeki bekleyişlerini devam ettiriyor.

Kandıra F Tipi Hapishanesi’nde olumsuzluklar bununla da sınırlı değil. Tutsak yakınları hapisanede yakınlarıyla yapmış oldukları görüşmelerde, tutsakların yaşamış oldukları sıkıntıları bize ilettiler. Aldığımız bilgilere göre, tutsaklar iki haftadır sularının akmadığını ve koşulları lağım farelerinin bastığını, geceleri farelerin saldırılarına uğrama terdirginliğinden kaynaklı uyuyamadıklarını dile getirmişler ve hapisane yönetiminin hiçbir tedbir almadığını ailelerine iletmişlerdir. (Kartal)

HÖC’lülere polisten gaz bombalı saldırı

“**DHKP-C operasyonu**” şeklinde kamuoyuna yansıtılan komplo davasının 2. duruşması **11 Şubat 2005** tarihinde yapıldı. 23 tutuklu 17 tutuksuz sanığın hazır bulunduğu davaya Danimarka’dan İnsan Hakları Heyeti de katıldı. Duruşmayı izlemek için gelen Avusturyalı Sandra Bakutuz ise havaalanında gözaltına alındıktan sonra tutuklanarak Gebze Hapishanesi’ne konuldu.

12. Ağır Ceza Mahkemesi (Beşiktaş Adliyesi)’nde görülen duruşmada yargılananların avukatları davanın hukuksuzluğunu ve sahte belgelere dayandığını belirte-

rek, hukuk kurallarına göre değerlendirme yapılmasını istediler. Avukat **Bahri Bayram Belen** 12 Kasım 2004’te mahkemeye delil olarak sunulan disket ve malzemelerin hukuka aykırı bir şekilde toplanıp polis belgelerine dayandırıldığını belirtti. Mahkeme heyetince incelenen bu ‘delil’lerin numaralandırılmadığını ve mühürlenmediğini belirtip, “**Bu belgeler üzerinde her zaman değişiklik yapılabilir**” dedi.

Avukat **Taylan Tanay** ise, 23 tutuklu sanığın hakkındaki delil durumunun 17 tutuksuz sanıkla aynı olduğunu belirtip tahliye edil-

meyen 23 sanığın tutukluluğunun anlamsızlığını ifade etti. Tanay “**tutuklu sanıkların diğerleriyle delil durumları ayndır. Ancak niye tahliye edilmediklerini anlamış değilim**” dedi. Sanık avukat **Behiç Aşçı** da delil olarak sunulan disketlerin ortada olmadığını açıkladı.

Mahkeme heyeti eksikliklerin giderilmesi ve davanın incelenmesi için duruşmayı **16 Mayıs 2005**’e erteledi. Tutuklu sanıklardan **Hıdır Gül, Kenan Ustabaşı, Yeliz Kılıç, Aygün Kumru** ve **Kemal Delen** tahliye edildi.

1 Nisan komplosuyla tutuklananların tahliye edilmesini isteyen HÖC’lüler duruşma devam ederken “**Sahte belgelerle tutuklananlar serbest bırakılınsın**” pankartı açarak adliye önünde eylem yaptı. Polis “**Adalet istiyoruz**” şeklinde slogan atan kitleye coplar ve gaz bombalarıyla saldırdı. Eylemde çok sayıda kişi çevik kuvvet polislerinin saldırısıyla yaralandı. Yaralıların bir bölümü Şişli Etfal Hastanesi’nde tedavi edildi. Aynı gün tekrar Adliye önünde toplanan kitle saldırıyı protesto etti.

(İstanbul)

“Şehitlerimizi savaşıyor, anarak savaşıyoruz”

Parti ve devrim şehitlerini anmak için 1 Mayıs Mahallesi'nde bomba süsü verilmiş pankart asan TKP/ML militanları yaptıkları açıklamada; “Şehitlerimiz devrimimizin mihenk taşlarıdır. Onlar devrime uzanan kızıl güzergahta pusulamız, MLM bilimiyle yolumuzu aydınlatan birer fenerdir. Düşmanla hesaplaşmanın, bedel ödemenin, bedel ödetmenin en yalın, en özlu ifadesidir onlar. Şehitlerimizden öğrenmeye devam ediyoruz. Şehitlerimizin öğretileriyle ilkelerimiz üzerinde yeniden ayağa kalkmanın cüreti kuşanıp kavgaya daha bir sıkı sarılmanın heyecanını yaşıyoruz. Her türden tasfiyeciliğin, teslimiyetin moda olduğu günümüzde şehitlerimizi anmak daha da büyük bir önem arz etmektedir” denildi. Elimize posta kanalı ile ulaşan bildiri şöyle devam ediyor; “33. kavga yılımızda teslimiyetin, tasfiyeciliğin, yılgınlığın, umarsızlığın ve her türden ihanetin bağrına bir hançer gibi saplanmanın, kavgayı yükseltmenin onurunu ve coşkusunu yaşıyoruz. Bizler TKP/ML TİKKO militanları olarak biliyoruz ki, şehitlerimizi anmak, onların uğruna canlarını tereddütsüzce verdikleri kavgalarını sahiplenmek, savaşı yükseltmektir. Bugün şehitlerimizi savaşıyor, anarak savaşıyoruz. And olsun ki dökülen her damla kanın hesabını soracağız. And olsun ki hiçbir halk düşmanı cezasız kalmayacaktır. Burada bir kez daha şehitlerimize sesleniyoruz; rahat uyuyun yoldaşlar. Bizlere devrettiğiniz şanlı kızıl bayrağımızı daha da yükseltilmeye, savaşı daha da derinleşip yoğunlaşarak yükseltmeye devam edeceğiz. Tasfiyecilerin, teslimiyetçilerin heveslerini kursaklarında bırakacağız. Sizler gibi savaşıyoruz, sıramız geldiğinde sizler gibi tereddütsüz ölmesinizi de bileceğiz. Bizlere bıraktığımız o eşsiz mirasa, Partimize layık olmaya çalışacağız.”

Açıklamada ayrıca Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi Sağlık Ocağı yanındaki boş binanın kepenklerine bomba süsü verilmiş “Devrim ve komünizm şehitleri yaşıyor, TİKKO savaşıyor” yazılı TKP/ML TİKKO imzalı pankart astıklarını belirten militanlar, “Pankart alanda uzun süre kalmıştır. Daha sonra düşman uzaktan fünye ile patlatarak pankartı indirmiştir. Çeteleşmenin, uyuşturucu ve fuhuş gibi halkları çürüten karşı-devrimci faaliyetlerin giderek belirginleştiği, yine düşmanın geceli-gündüzlü “akrep” denilen araçlarla fütursuzca ma-

halledi dolaşmaları... vb. bir süreçte gerçekleştirildiğimiz bu eylem, hem şehitlerimizi anma hem de dolaylı ve doğrudan karşı-devrimci faaliyetlere katılanlara bir uyarıdır. Bu uyarılardan yeterince ders çıkarılmayanlar yarın pankartların yanındaki

“süslerin” yerine “sis”lere katılmak zorunda kalacaktır” dediler. Açıklama “Parti ve devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm!” sloganları ile son buldu.

(H. Merkezi)

And olsun ki hesap soracağız!

Elimize posta kanalıyla ulaşan aşağıdaki bildiriye, haber değeri taşıdığından dolayı olduğu gibi yayınlıyoruz.

Parti ve devrim şehitlerinin hesabını sorma bilinciyle hareket eden TKP/ML TİKKO militanlarından eylem.

Ocak ayında gerek dünyada gerekse ülkemiz topraklarında devrim ve komünizm uğruna onlarca komünist ve devrimci şehit düşmüştür. Partimiz TKP/ML'nin de devrim ve komünizm şehitlerini, devrimci yaşamın her kesitinde anılması gerektiğinin ve özelde de Ocak ayının son haftasını anma haftası olarak kabul etmesinden dolayı 8

Şubat 2005'de bir eylem daha gerçekleştirmiştir. Sarıgazi merkezi Atatürk büstüne “Devrim ve komünizm şehitleri yaşıyor TİKKO savaşıyor” TKP/ML TİKKO imzalı bomba süsü verilmiş pankart sabah 05:00 sıralarında asılmıştır. Pankart saat 10:00 civarında düşmanın bomba imha uzmanları tarafından fünyeyle patlatılmıştır. Sarıgazi halkının coşkuyla karşıladığı eylem dostu umut-düşmana korku olmuştur. Devrim şehitleri ölümsüzdür!

And olsun ki hiçbir şehidimizin kanı yerde kalmayacak!

Yaşasın Partimiz TKP/ML Halk Ordusu TİKKO Gençlik örgütümüz TMLGB!

ESP'lilerden tutsaklara özgürlük eylemleri

TUTUKLU GAZETECİLER SERBEST BIRAKILSIN!

11 Şubat Cumartesi günü saat 13:00'te Kadıköy Postanesi önünde bir araya gelen Atılım, Dayanışma gazetesi çalışanları ile ESP'liler 7 Aralık'ta tutuklanan gazete çalışanlarının ve ESP'lilerin serbest bırakılması için basın açıklaması yaptılar, tutuklulara kart gönderdiler.

“Burcu Gümüş'e özgürlük”, “Veli Gürgün'e özgürlük”, “Nuray Kesik'e özgürlük” vb. dövizlerin yanında Atılım gazetelerini taşıyan kitle adına basın metnini okuyan Atılım gazetesi Yazışları Müdürü Özgür Tektaş “Bildığınız gibi 7 Aralık'ta Yeni Ceza İnfaz Yasası Meclis'te görüşülürken Meclis'e yürüyerek bir açıklama yapmak isteyen, aralarında tutuklu yakınlarının

da olduğu ESP'lilere polis saldırmış ve saldırı sonrasında yer yer çatışmalar yaşanmıştı” dedi. Tektaş, konuşmasının devamında “tutuklu gazeteciler şahsında yapılan saldırı halkın haber alma ve haber yapma özgürlüğüdür. Onlar şahsında söz, eylem ve örgütlenme hakkımız yargılanıyor. Herkesi 11 Mart'ta Ankara 12. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülecek duruşmaya çağırıyoruz” dedi. Tektaş'ın ardından Dayanışma gazetesi adına bir konuşma yapan Mustafa Aslan; Dayanışma gazetesi sahibi ve sorumlu Yazışları Müdürü Ersin Sedefoğlu'nun da aralarında bulunduğu 46 tutuklunun serbest bırakılmasını istedi. Basın açıklaması sırasında “Atılım susmadı, susmayacak”, “Sosyalist basın susturulamaz” vb. sloganlar atıldı. Kitlenin tutsaklara

kart göndermesinin ardından açıklama sona erdi. (Kartal)

ESP'LİLERE ÖZGÜRLÜK

Tutuklanan 46 ESP'linin serbest bırakılması amacıyla çeşitli eylemler yapılıyor.

19 Şubat 2005 tarihinde Yüksel Caddesi'nde toplanan ESP'liler tutuklanan arkadaşlarının serbest bırakılması amacıyla İnsan Hakları Anıtı etrafında mum yaktılar. “Bize gücünüz yetmez”, “Söz, eylem, örgütlenme özgürlüğü” yazılı önlükler giyen ESP'liler saat 18:30'da “ESP meşrudur savunacağız” sloganlarını atarak eylemlerine başladılar. ESP'nin meşru olduğunu ve hiçbir baskının mücadeleyi engelleyemeyeceğini dile getiren ESP'liler baskıları protesto etti. Şair Mehmet Özer'in de şiirleriyle katkı

sunduğu eylem Partizan da destek verdi. Partizan ve ESP'nin birlikte attığı “Yaşasın devrimci dayanışma” sloganları ve çekilen halaylarla etkinlik sona erdi. (Ankara)

“KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA YA HEP BERABER YA HİÇBİRİMİZ”

İzmir Tecrit Karşıtı Birlik 12 Şubat Cumartesi günü saat 13:00'de Kemeraltı Girişi'nde aylardır yaptığı eylemlerine devam etti. “Tecrite son, tutsaklara özgürlük” pankartını açan Birlik bileşenleri “Tek tipe, tecrite hayır”, “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur” sloganlarıyla eylemlerine başladı.

Tecrit Karşıtı Birlik adına yapılan açıklamada “görüşlerin bir saate indirildiği, kitabın üçle sınırlandırıldığı, mektupların çeşitli gerekçelerle yok edildiği, her türlü sosyal-kültürel faaliyetin ‘tredmana’ tabi olduğu” söylendi. “Hücrelerden gelen intihar, hasta tutuklu haberleri iktidarın kapsama alanı dışındadır” denildi.

Kitle “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek”, “Susma sustukça sıra sana gelecek”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz” sloganlarıyla eylemlerini sonlandırdı. (İzmir)

“Sahte raporcu” doktor ve ekibine ceza

Edilen hipokrat yeminine rağmen Ölüm Orucunda bulunmuş olan siyasi tutsaklara yaptığı muayenelerde “sağlam” raporu veren “doktorlar” Nur Birgen, Oktan Aktürk, Ömer Can Gökdoğan, Erbil Gözükırmızı ve Esin Öztürk hakkında Türk Tabipler Birliği'nin verdiği meslekten men cezası onaylandı.

Sicili kabarık doktorlar

Daha önce de işkenceyi gizlediği için 6 ay meslekten men cezası alan Nur Birgen ve arkadaşlarına verilen cezalara bir yenisi daha eklendi. Türk Tabipler Birliği bu kez de Aslıhan Gençay ve Enver Yanık hakkında gerçeğe aykırı rapor düzenledikleri gerekçesiyle Nur Birgen'in de aralarında bulunduğu 5 doktor hakkında verilen mes-

lekten men cezasını onayladı.

Yanık ve Gençay'ın yakınları ve avukatları, çelişkili rapor hazırladıkları için yaptıkları suç duyurusuyla birlikte İstanbul Tabip Odası'na (İTO) şikayette bulunmuşlardı. İTO yaptığı incelemeler sonunda Wernicke Korsakoff hastası olan Gençay'a Adli Tıp İhtisas Kurulu tarafından düzenlenen raporları incelemiş, Gençay'ı belirli aralıklarla 4 defa muayene ederek rapor düzenlemişti. İlk üç raporda İhtisas Kurulu, Aslıhan Gençay'ın açlık grevi sonrasında ileri derecede beslenme yetersizliğine bağlı olarak genel durum bozukluğu ve Wernicke Korsakoff sendromunun hapishane koşullarında hayati tehlike oluşturduğunu saptamıştı. Ancak düzenlenen son raporda ilk 3 muayenede görülen bulgulara rastlanmadığı kurul tarafın-

dan iddia edilmişti.

Aynı şekilde Enver Yanık'ın da ilk raporunda hapishane koşullarında yaşamasının hayati tehlike oluşturduğu saptanırken, ikinci raporda bu görüş hiç yer almamıştı. İTO bunun üzerine tekrar 1 ay meslekten men cezası ve 300 milyon para cezası vermişti. Ancak “doktorlar” haklarında verilen karara itiraz etmişlerdi.

TTB kararı onadı

TTB Yüksek Onur Kurulu doktorlar hakkında verilen kararı haklı bularak cezaları onadı. Kararda, doktorların önceki raporlarıyla çelişkili olarak gerçeği yansıtmayan adli raporlar düzenlediklerinin fezleke ve dosyada yeralan belgelerle de sabit olduğuna karar verildi.

(H. Merkezi)

Emperyalistler Ortadoğu'dan ve Güney Asya'dan elinizi çekin!

Halkların Uluslararası Mücadele Ligi (ILPS) Türkiye Seksiyonu 12 Şubat Cumartesi günü saat 15.00'te Kadıköy İskele Meydanı'nda yaptığı basın açıklamasında emperyalizmin saldırılarını protesto ederek, dünya halklarının emperyalizme karşı mücadelelerinin yanında olduğunu belirtti.

"Emperyalistler Ortadoğu'dan, Güney Asya'dan elinizi çekin ILPS" pankartının yanında **"İşgale değil direnişe destek ver"**, **"Emperyalizme karşı zafer halklarındır"**, **"Irak halkı yalnız değildir"** dövizlerini açan 50 kişilik kitle adına basın açıklamasını Belediye-İş 2 No'lu Şube Başkanı **Hasan Gülüm** okudu. Gülüm "Bugün dünya üzerinde halkların çektiği ne varsa bunun baş sorumlusu emperyalistler ile onların uşak ve işbirlikçileridir. Bugünün dünyasında emperyalistlerin her biri ve emperyalist kapitalist sistemin bütünü dünya halklarının düşmanıdır. İşte bu yüzden emperyalist sistemin kendisi yıkılmadan, halkların başında kara bir bulut gibi çöken işgaller, katliamlar, yoksulluklar, yokluklar, savaşlar ortadan kalkmayacaktır. Bugün bu gerçeği **Irak, Filistin, Nepal, Kolombiya, Hindistan** ve daha birçok ülkede süren halk mücadeleleri bizlere en kahramanca örneklerini vererek göstermektedirler. **Irak'ta 31 Ocak** günü işgalin gölgesinde ve emperyalist işgalcilerin güdümünde bir seçim komedisi gerçekleşmiştir. Ancak bu sözde seçimlerle

Irak'ta yönetime gelecek olan emperyalist kuklası hiçbir hükümet Irak halkının iradesini yansıtmayacaktır. Irak halkının geleceği yine kendilerinin direnişlerinde saklıdır" dedi. Gülüm konuşmasının devamında "emperyalistlerin dünya halklarına yönelik saldırganlıklarında kullandığı en önemli araçlardan biridir denizasırlı ülkelerde kurduğu üsler. Bugün Ortadoğu'ya yerleşmek için ABD emperyalizmi işgal ettiği Irak'ta 4 askeri üs kurmuştur. Dünya üzerinde bilinen 600'ü aşkın ABD askeri üssü bulunmaktadır. Bu üsler buldukları ve kontrol ettikleri bölgelerde halkların baskı altında tutulmasının en önemli araçları ve gelişen halk hareketlerine karşı saldırı merkezleri olarak işlev görmektedir. Halkların acılarından siyaset üretmek, bu acıların üzerinden stratejiler geliştirmek ve yine onlara karşı saldırı yöntemleri uygulamak konusunda da emperyalistlerin üzerine yoktur. İşte Güney Asya'da 2004'ün son günlerinde yaşanan ve 300 bine yakın insanın yaşamını yitirdiği yüzyılın felaketi denilen deprem ve tsunami felaketi üzerine önce dünya halkların nezdinde imajını düzeltmek için yardım şovuna başlayan emperyalistler hemen ardından bölgeye askeri yığınak yaparak bu sözde yardım şovlarının altında yatan gerçekleri göstermekte gecikmediler. **Filipinler, Singapur ve Tayland**'da zaten 100 bine yakın askeri bulunan ABD emperyalizmi **Avustral-**

ya'yı bölgesel jandarma olarak kullanarak 15 bin askerini bir çok askeri teçhizatla birlikte bölgeye konuşlandırarak tam bir işgal gücü gibi bölgeye yerleşti" dedi. Gülüm sözlerini "bugün ABD emperyalizminin bölge halkının karşı karşıya bulunduğu korkunç yıkımı fırsat bilerek Vietnam Savaşından bu yana bölgedeki en büyük operasyonunu yapmasına karşı durmak aynı zamanda gelecekte bizim de başımıza gelebilecek felaketlere ve sonuçlarına karşı da durmak anlamına geliyor. Bu yüzden Ortadoğu ve Güneydoğu halklarına destek verirken yarın aynı yıkımları biz de yaşamayalım diye kendimize yardım etmiş oluyoruz gerçekte. Emperyalizme karşı direnen halkların birlikteliğinin ve dayanışmasının ifadesi olan Halkların Uluslararası Mücadele Ligi (ILPS) ola-

rak tüm emperyalistlerin Ortadoğu ve Güneydoğu Asya'dan elini çekmesini ve askerleriyle, askeri üsleriyle, yoz kültürüyle defolmasını istiyoruz. Ve siz halkımızı dünya halklarının ortak ve onurlu geleceği için birlikte hareket etmeye, emperyalizmi dünyadan silip atıncaya kadar mücadeleye davet ediyoruz" sözleriyle bitirdi. Basın açıklamasına katılan kitle sık sık **"Kahrolsun emperyalizm, yaşasın halkların kardeşliği"**, **"Katil ABD Ortadoğu'dan defol"**, **"Güney Asya halkları yalnız değildir"**, **"Yaşasın Halkların Mücadele Ligi"** vb. sloganlarını attı. Basın açıklaması nedeniyle sivil polislerin yoğun yığınak yaptığı gözlemlenirken, basın açıklamasının halkın ilgisini çektiği, bazı insanların durarak basın metnini dinlediği görüldü. **(Kartal)**

AKDENİZ İŞÇİLERİNİN EYLEMLERİ DEVAM EDİYOR

Akdeniz Belediyesi temizlik işlerinde çalışırken işten atılan işçiler **10 Şubat'ta Mersin İstasyon Kavşağı'nda** oturma eylemi yaptılar. Yaklaşık 100 işçinin katıldığı eyleme KESK'e bağlı sendika temsilcileri de destek verdi. Eylemde işçiler adına bir konuşma yapan işçi temsilcisi **Hüseyin Saker** "Belediye Başkanı Kenan Yücesoy işçi çıkarmalarla ilgim yok demıştır. Biz işten çıkarılmamızdan belediyeye başkanını sorumlu tutuyoruz. İşçinin birliği, direnişi ve örgütlülüğü sermayeyi mutlaka yenecektir. Direnişimizin amacı sermayenin sokaklara döktürdüğü, zaten işsiz sayısının çok olduğu ülkemizde, yüzlerce ve binlerce işsiz ordusunu yine sokaklara salma niyetini birlik ve dayanışma içinde kırmaktır. Buradan bir kez daha sesleniyoruz. İşten atılan işçilerin canı çok yanmadan, evine ekmek götürmesi için işini geri verin" dedi. **"Taşeron işçi olmayacağız"**, **"İşçiye uzanan eller kırılсын"** sloganlarının atıldığı eylemde bir işçi kendini eylem yerinde bulunan havuza attı. Eylem 5 dakikalık oturma eyleminin ardından son buldu. **(Mersin)**

"Devlet sokağa iniyor" yalanının perde arkası

Son süreçte artan kapkaç olaylarına ve sokak çocuklarına ilişkin **Başbakan R. Tayyip Erdoğan**'ın talimatı ile 5 bakandan oluşan komite 5 aşamalı bir proje ile sokağa inecek. Bu projeye göre, önce sokakta yaşayan çalışan çocuklar için 24 saat hizmet verilecek merkezler açılacak, bu merkezlere getirilen çocuklar ikna edilmeye çalışılacak. Genel tespitler yapıldıktan sonra tıbbi veya sosyal rehabilitasyon merkezlerine gönderilecekler.

Trenlerdeki kapkaçı önlemek için ise gar binaları ve istasyonları da güvenlik güçleri ile jandarma; trenlerde ise demiryolları özel güvenlik ekipleri önlem alacak.

Sokak çocuklarını toplayan ekipler, aileleri olanları ailelerine teslim edecek, çocuğunu kabul etmeyen aile için ise tek yasalık bir madde ile hakim veli rızası yerine geçecek olan kararı verecek.

Her çocuk için bireysel izleme dosyası oluşturulacak tedavisi tamamlanan çocuk tıbbi ve rehabilitasyon merkezleri ile düzenli takip yapılacak. Sokak çocuklarına yö-

nelik bir eğitim öğretim sistemi kurulacak son olarak da **Sokak Çocukları Koordinasyon Merkezi** adı altında sokak afişleri, barınaklar, mobil ekipler vs. kurulacak ve çeşitli tıbbi rehabilitasyon merkezleri açılacak.

Geliştirilen proje aslında çözümsüzlüğün teminatıdır. Bir toplumun manevi yaşamı, maddi yaşamının yansımalarıdır. Ülkemiz düzelmeyen yaşam koşulları ile geri bir ülkedir. Hem ekonomik, hem de sosyal yaşam bakımından. Dünya genelinde madde bağımlılığı kapkaç vb. olayların en sık yaşandığı ülkeler ekonomik olarak geri kalan ülkelerdir. Geliştirilen projede bu yana dokunulmamıştır. İkinci olarak bağımlılık yapan maddelerin ticari hacmine bakacak olsak ülkemiz azımsanmayacak derecede bir durumdadır. Asya ile Avrupa'yı birbirine bağlayan köprü olması da geçişlerin üssü haline gelmiştir. Projede bu yanına dokunulmamıştır. Saydığımız bu iki önemli konu, ekonomik gerilik ve uyuşturucu madde ticaretinin önünün alınma-

ması, sorunun özü burada yatmaktadır. Ve bilinmektedir ki, özellikle devrimci potansiyelin yoğun olduğu semt ve bölgelerde uyuşturucu, fuhuş devlet tekelinde yapılmaktadır. Bu semt ve bölgelerde çeteleşme yaygınlaştırılmaktadır. Örneklemek gerekirse; Gazi Mahallesi'nde bilinçli olarak, içkili mekanlara izin verilmesi, uyuşturucu satanların okul önlerinde kol gezmesi, çete cinayetlerinin son süreçlerde artması verilebilir. Projenin ve proje konusu olan sokak çocukları ve kapkaç sorunlarının çözümünün özünü incelersek, birinci olarak; **"devlet sokağa iniyor, sokak çocuklarına devlet şefkati"** adı altında halka şirin gözükme, göz boyamak istiyor. İkinci olarak devrimci düşünceleri teslim almak, düşünmeyen, sorgulamayan, hak istemeyen bir nesil yaratmak isteniyor, bu yüzden uyuşturucu ve fuhuş, devlet eksenli yaygınlaştırılıyor. İşte budur, projedeki çözümün çözümsüzlüğü.

**Gaziosmanpaşa'dan
İK okurları**

“Bu dava tüm demokrasi güçlerinedir”

21 Şubat'ta gerçekleşen kapatma davasının duruşması için alanlara dökülen eğitim emekçileri, 19 Şubat'ta Taksim Gezi Park'ta oturma eylemi yaptılar.

KESK Genel Başkanı Sami Evren yaptığı konuşmada, her insanın anadilinde eğitim almaya hakkının olduğunu ve bunun yok edileceğini sananların yanıldıklarını söyledi.

20 Şubat'ta da saat 18:00'de Tünel'den başlayarak Galatasaray Postanesi önüne doğru yürüyen yaklaşık 1500 eğitim emekçisi meşaleler yakarak “Sermayeye karşı genel grev genel direniş”, “Direne direne kazanacağız” vb. sloganlar ve alkışlarla postane önüne gelerek açıklama yaptı. Eğitim-Sen 5 No'lu Şube Başkanı Dönem Sözcüsü Nizamettin Aktepe'nin yaptığı basın açıklamasında tüm demokratik ülkelerce kabul edilen evrensel bir du-

ruma tüzük maddesinde yer verdiği için sendikaların kapatılmak istenmesinin Türkiye için utanç verici olarak değerlendirildiğini belirtti.

*19 Şubat Cumartesi saat 14:00'de Samsun'da Konak Sine-ması önünde toplanan yaklaşık 200 kişinin katıldığı basın açıklaması yapıldı. Eğitim-Sen Samsun Şubesi Başkanı Alpaslan Çepni burada eğitim emekçilerinin SEKA'daki işçilerin direnişine destek verdiğini, SEKA mücadelesiyle Eğitim-Sen mücadelesinin eş anlamlı olduğunu açıklamasını yaparken “İşçi memur elele genel greve”, “Direne direne kazanacağız” vb. sloganlar atıldı.

Eğitim-Sen'in devam eden eylem programı ertesi gün akşam Saat 18:00'de meşaleli yürüyüşle sürdürüldü. Eğitim-Sen şube binası önünde başlayan meşaleler ve pankartla-

rın taşındığı eylem Çiftlik Caddesi sonundan tekrar karşı şeride geçilerek sendika binasına doğru sloganlar eşliğinde devam etti. Yaklaşık 250 kişinin katıldığı ve yaklaşık 40 dakikayı geçen yürüyüş eyleminde trafiğin yavaşlamasıyla araçlarıyla korna çalanlar ve halk destek verdi.

* Eğitim-Sen'in 21 Şubat'ta görülecek olan kapatma davasını protesto etmek için Tarsus Eğitim-Sen Şubesi 19 Şubat Cumartesi günü bir basın açıklaması düzenledi. Basın açıklamasını okuyan şube başkanı Cuma Erçe, “Tüm demokrasi güçleri, özgürlük isteyen herkes bu davanın takipçisi olmalıdır” dedi. Eyleme Partizan okurlarının yanı sıra TKP ve DEHAP da destek verdi.

* Eğitim-Sen Kocaeli Şubesi 19 Şubat Cumartesi günü Belediye İş Hanı önünde saat 17:00'de bir basın açıklaması yaparak “Eğitim-Sen'in kapatılma davası, bir demokrasi davasıdır” dediler. Kocaeli Sendikalar Birliği, SEKA işçilerinin eşleri ile çeşitli DKÖ'lerin de destek verdiği açıklamaya yaklaşık 400 kişi katıldı.

* 19 Şubat günü saat 15:00'de Sakarya Atatürk Bulvarı'nda toplanan yaklaşık 100 kişilik bir katılımla gerçekleşen basın açıklamasında metni Eğitim-Sen Başkanı Kazım Bibinoğlu okudu. Eyleme Genel-İş, Lastik-İş, SES, SDP ve çeşitli kitle örgütleri de destek verdi. Eylemde “Eğitim-Sen güneşi sönmeyecek”, “Eğitim-Sen onurumuzdur kapatılmaz”, “Yaşasın demokrasi mücadelemiz” vb. yazılı dövizler taşındı.

TESEKKÜR

Bölgemizde yürüttüğümüz “Uyuşturucuya çeteleşmeye karşı geleceğini sahiplen” adlı takvim çalışmasında desteğini bizden esirgemeyen Umut Yayımcılık'a sonsuz teşekkür ederiz.

GOP İşçi-köylü okurları

SİVİL POLİSLER TUĞBA GÜMÜŞ'Ü RAHAT BIRAKMIYOR

Daha önce iki kez kaçırılan ESP'li Tuğba Gümüş 16 Şubat 2005 tarihinde yine sivil polisler tarafından evinin önünde tehdit edildi. 9 Haziran ve 10 Ekim 2004 tarihlerinde kaçırılarak cinsel, psikolojik ve fiziksel işkenceye maruz kalan Gümüş, 21 Şubat 2005 tarihinde İHD İstanbul Şubesinde ESP, EKB ve İHD temsilcileriyle birlikte basın açıklaması yaptı.

Gümüş, evinin önünde sivil bir aracın kendisini ezmeye çalıştığını bunu başaramayınca da araçtan inenlerin kendisine silah göstererek “kafana sıkırsın” tarzı tehditler savurdıklarını anlattı. Bu ve benzeri girişimlerin kendisini ve ESP'yi yıldıramayacağını vurgulayan Gümüş kamuoyunun saldırılara karşı duyarlı olmasını istedi.

ESP adına açıklama yapan Çetin Poyraz “Üst üste gelen bu pervasız saldırılar bu ülkede yaşanan kayıpları, infazları, kayıpları hatırlatmaktadır. Sustukça, sessiz kaldıkça bilinmektedir ki geçmişte yaşananların bir benzerinin Tuğba'nın başına gelmesi de söz konusu olabilir” diyerek kamuoyunu bu tür saldırılara karşı ortak hareket etmeye çağırdı.

(İstanbul)

Seyyar satıcılar yine Eminönü'nde toplandı

12 Şubat 2005 tarihinde Yeni Cami (Eminönü) arkasında toplanan seyyar satıcılar, tepkilerini dile getirmek için yanlarında getirdikleri ürünleri yaktılar. Basın açıklaması sonrası Yeni Cami'ye doğru yürüyen seyyar satıcıların yolunu kesen polis karşısında oturma eylemiyle bunu protesto ettiler. Ters yöne yürüyen seyyar satıcılara saldıran polis, 14 seyyar satıcıyı döverek gözaltına aldı.

19 Şubat 2005'te de aynı taleplerle Yeni Cami arkasında toplanan seyyar satıcılar saat 12:00'de eyleme başladı. Alkışlarla başlayan eylemde İ-

bal Işık'ın yaptığı konuşmayla beraber beraberlerinde getirdikleri elbise, kağıt gibi ürünleri yakan seyyar satıcılar, sık sık alkışlarla İkbal Işık'ın yaptığı konuşmayı desteklediler. Taleplerine karşı sessiz kalan hükümeti uyararak seyyar satıcılar, sonuna kadar savaşacaklarını ilan ettiler. Başlıca iki taleplerini açıklayan seyyar satıcılar; 1- Müsait alanlar yaratılsın ve vergili, işgaliyeli, Bağ-kur'lu çalışma imkanı verilsin. 2-Eğer bu olmuyorsa devlet ya da belediye mağdurlara iş imkanı yaratsın, biz seyyar satıcılık yapma meraklısı değiliz, yeter ki iş olsun,

biz hep uzlaşmadan yanayız, yetkililere teklifimiz budur.

Taleplerini dile getiren seyyar satıcılar bugüne kadar hiçbir örgütlülüğün 44 ardarda eylem yapmadığını, bunun seyyar satıcılara nasip olduğunu açıkladılar. 13 aydır süren bu eylemin önemini sık sık vurguladılar.

Seyyar satıcılar, “Yılgınlık yok, direniş var” vb. sloganlarla basın açıklamasını bitirip yürüyüşe geçtiler. Önlerine barikat kuran polis karşısında defalarca yön değiştirerek yürüyen seyyar satıcılar oturma eylemi ardından eyleme son verdiler. (İstanbul)

Nepal kırlarında Maoistlerin iktidarı

“Politik gözlemcilerin çoğunluğu Nepal’in 75 bölgesinden en azından 45’inde Maoistlerin tam idareyi elinde bulundurduğu konusunda hemfikirler. Diğer bölgelerde ise, Kraliyet hükümetinin kontrolü altındaki bölge kasabaların dışında köyleri de Maoistler kontrol ediyor. Son günlerde bir gazete haberinde Nepal Kraliyet Ordusu başkentte sınırlı bir desteği sahip olmalarına rağmen Katmandu’da dahi yaklaşık 300 civarında silahlı Maoist’in olduğunu kabul etti.” NKP (M) önderliğindeki Halk Savaşının 10. yılında Monarşiye karşı saldırıların arttığı Nepal’de 1 Şubat günü Kral parlamentoyu feshederek tüm yetkileri elinde toplamış ve sıkıyönetim ilan etmişti. Şubat ayının 3. haftasında Nepal’in çeşitli bölgelerine giden Gazeteci Aniket Alam’ın izlenimlerini aktarıyoruz.

Nepal’deki Maoist ayaklanma sadece 10 yaşında fakat bugün ülkenin her yerine yayılmış durumda ve kırsal bölgelerin çoğunluğunu kontrolü altında tutmaktadır. “Maoistler 1991’deki ilk seçimlere muhalefet ettiler ve 205 sandalyenin 9’unu kazandılar” diyor Nepal Komünist Partisi (UML)’nin* (Parlamentoda monarşi ile birlikte çalışan sosyal demokrat bir parti) Daimi Encümen Üyesi Pradeep Nepal, Şubat ayında Katmandu’da kendisiyle yapılan bir röportajda. O zamanlar Maoist parti olan Jan Morcha** bazı yerel yönetimler de kazandı.

“Fakat Nepal Kongresi*** hükümeti ve devlet yetkilileri onlarla işbirliği yapmadı ve seçim bölgeleri için kalkınma fonlarını engelledi, ne okul, ne yol, ne de su çalışması yapılmadı.” Birçok Jan Morcha Parlamento Üyesi Nepal kültürünün ve dilinin egemen olduğu Newarlardan farklı olarak farklı dillerden ve etnik azınlıklardandı. Parlamento Üyeleri kendi etnik giysilerini giyindiğinde polis güçleri tarafından Parlamenteoya girişte durduruluyor ve hatta dışarı atılıyordu.” Jan Morcha bir sonraki seçimleri boykot etti ve 1995’te Nepal Komünist Partisi (Maoist) yada NKP (M) tarafından “halk savaşı” ilan edildi.

Maoistler içinde her zaman silahlı mücadelenin devamını isteyen bir grup vardı ve bir polis karakoluna kaydedilen ilk saldırının tarihi 1986’dır. 1995’te silahlı mücadelenin yeniden canlanışından beri Maoist ordu büyük bir hızla gelişti ve bugün 3 tümen, 9 tugay ve 29 tabura sahip. Tüm bu güç 29 bin askeri kapsamakta. Hükümet kaynakları

bu ordunun sadece 8 bin asker ve 20 bin güçlü militandan oluştuğunu iddia ediyor.

Hangi kavram kullanılırsa kullanılsın, Katmandu dışında Nepal’e yapılan bir yolculuk Maoistlerin ülkenin çoğunluğunda idareyi elinde tuttuğunu teyit etmektedir.

Nepalgunj, Hindistan sınırından 4 kilometre uzakta bir kasaba. Burası Nepal’in orta-batı bölgesinin ve aynı zamanda Banke bölgesinin karargahlarının, pazarı bulunan ana kasabası ve yönetim merkezi. Kasabada Nepal Kraliyet Ordusu (NKO), silahlı polis ve düzenli polise ait büyük bir garnizon bulunmaktadır. Her sokak köşesinde ve yol kavşağında sürekli silahlı bir barikat ve ağır silahla donanmış yaya devriye polisi mevcut ve tüm bu güçler, askeri varlığı sürekli hatırlatıyor.

Geçtiğimiz yıl 26 Aralık’ta NKP(M), Nepal Kraliyet hükümetinin tüm çalışanlarından çalışmayı durdurmalarını ve halka “eski rejimi” “boykot” etmesini söyleyen bir bildiri yayınladı. Bundan sonra tek bir hükümet bürosu dahi çalışmıyor. Bu muhabir Şubat’ın 3. haftası kasabayı öğle vakti ziyaret ettiğinde Temyiz Mahkemesi üyeleri tamamen kaçmıştı. Hakimlerin tümü oradaydı ancak tek bir başvuru dahi yoktu.

Aynı şekilde Toprak Tahsil Şubesinin neredeyse tüm çalışanları dışarıda oturuyorlardı ve halktan tek bir kimse dahi yoktu. Baş memur, tanımadık bir kişinin gelmesiyle görünür bir şekilde ürkmüştü ve konuşmayı reddetti. Bir başka çalışan “Maoistlerden ürküyoruz ve büroya gelmeyi bıraktık, zaten halk da artık gelmiyordu. Fa-

kat Ordu mensupları evlerimize geldi ve bizleri ve ailelerimizi tehdit etti; çalıştığımızı rapor etmezsek Maoist olarak tutuklanacaktık.”

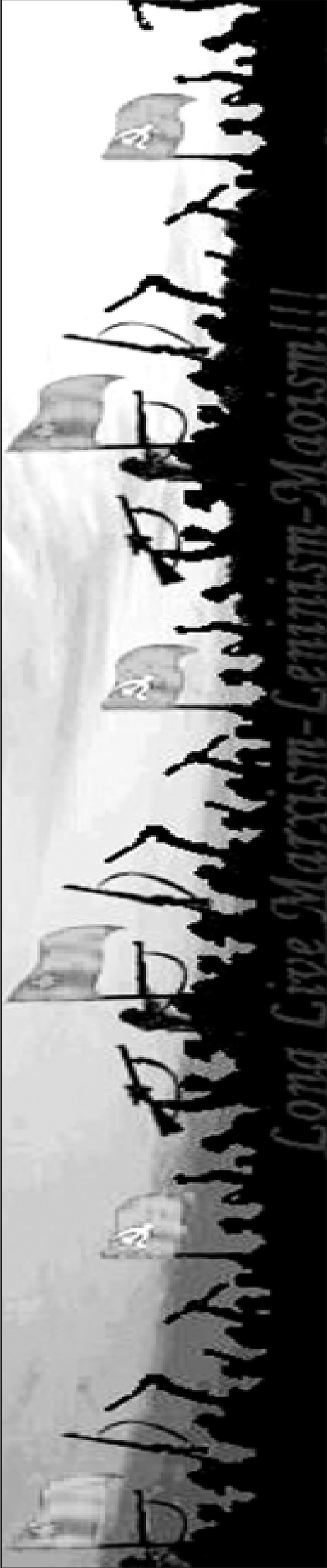
Yani hükümet çalışanları cambaz ipinde yürüyorlar. Ofislerine geliyorlar, imza atıyorlar fakat hemen binanın dışına çıkıyorlar ve çimenlere yada yol kenarlarına oturuyorlar. Sadece Ordu devriye birimleri teftiş için geldiklerinde içeri kaçıyorlar.

Bu gerçekten de zor bir cambaz ipi. Hükümet çalışanları zor bir durumdalar. Sürekli herhangi yasal gerekçe olmaksızın ordu tarafından Maoist olmakla suçlanarak gözaltına alınıyor ya da tutuklanıyorlar. Silahlı polis karakolu sadece 100 metre uzakta olmasına rağmen Maoistler 15 Şubat günü saat 13:00’te Toprak Tahsil Şubesi’nin bir odasını bombalayarak hükümet çalışanlarını talimatlara uymaları konusunda uyardılar.

Maoistlerin ya da Nepal Kraliyet Ordusu’nun olsun halkın yaşamlarını silahların yönettiği görülüyorken, Maoistlerin sadece silahla başarı kazandıklarını düşünmek yanlış olacaktır.

Nepalgunj’dan bir gazeteci “Nepalgunj kasabasında iki iktidar var: Kraliyet hükümeti ve Maoistler. Kırsal bölgelerde ise sadece bir tane hükümet var: Maoistlerinki” diyor.

Politik gözlemcilerin çoğunluğu Nepal’in 75 bölgesinden en azından 45’inde Maoistlerin tam idareyi elinde bulundurduğu konusunda hemfikirler. Diğer bölgelerde ise, Kraliyet hükümetinin kontrolü altındaki bölge kasabalarının dışında köyleri de Maoistler kontrol ediyor.

Son günlerde bir gazete haberinde Nepal Kraliyet Ordusu; başkentte sınırlı bir desteği sahip olmalarına rağmen Katmandu'da dahi yaklaşık 300 civarında silahlı Maoist'in olduğunu kabul etti.

Nepalgunj'dan çatışma gözlemcisi olarak çalışan bir insan hakları aktivisti; Banke bölgesinin ve komşu Bardiya bölgesinin kırsal kesimlerinde Maoistlerin binlerce acre'lik (1 acre=0.44 dönüm) tarımsal araziye kontrolleri altına aldıklarını ve topraksızlara verdiğini söylüyor.

Gazeteciler bu uygulamayı şöyle açıklıyorlar: **"Maoistler toprağa kim sahipse onun o kişinin ailesi tarafından sürülmek zorunda olduğunu açıkça ortaya koydular. İşçi kiralmasına izin verilmiyor."** Yüzlerce bigha büyüklüğündeki toprağa sahip olanların topraklarını Maoistlerin mülkiyetine bırakarak kendi köylerini terk edip görece daha güvenli olan Nepalgunj ve Katmandu gibi yerlere gittiklerini söylüyorlar. "Maoistler bugün Nepal'deki en büyük toprak ağası haline geldiler." Daha önceden toprağın çoğunluğu, esasen toprağı süren **Tharus** ve **Kamaiyas** gibi daha alt kast topluluklarıyla geleneksel yüzde 50-50 ortakçılık altında idi. Gazeteciler "Maoistler 'jiski jot, uski pot' (ürün onu asıl sürenlere aittir) sloganıyla bu sistemi pratik olarak ortadan kaldırdılar" diyor.

Maoistlerin Nepal'de tam bir alternatif hükümet yapısı kurdukları görülüyor. Kendilerine ait adalet sistemleri var ve 1.000 toprak ağasının, hükümet çalışanının, tüccarın ve müteahhedin düzenlemelerini ihlal ettikleri için **"tutuklandıkları"** ve cezalandırıldıkları ifade edildi. Maoistlerin cezalandırma için en çok kullandıkları biçim ise -insan hakları aktivistlerinin söylediğine göre- tutukluları işe mahkum etmek. Onların deyimiyle shram kaidis (emek esiri).

Maoistler aynı zamanda sıradan halktan % 5, orman müteahhitleri ve büyük işadamlarından % 40 oranında vergi topluyor. Kendilerine ait bir radyo istasyonları var -Jana Ganatanrik FM Radyo- bu radyonun parçaları sepetlerde taşınıyor ve dağların doruklarında kuruluyor. Maoistler şimdi "kalkınma faaliyetleri" başlatmış durumdadır. Rolpa bölgesinde (Nepal'in orta-batısında) 92 kilometre uzunluğunda bir dağ anayolu inşa ediyorlar, shram kaidis'ler de dahil her gün bu inşaatta 10 bin kişi çalışıyor. Bu yolun toplam 30 kilometrelik kısmı sadece 3 aylık bir çalışmanın ardından şimdiden tamamlanmış durumda. Maoistler aynı zamanda bir kooperatif bankası, bir tıp koleji ve diğer çalışmalarını da başlattılar. Rukum bölgesinde, Sinse Gölü üzerinde birkaç bin kişilik çevre

köylere elektrik sağlayan mini bir hidro-elektrik santrali inşa ettiler.

Dahası Maoistler kırsal bölgelerde kendileri için sosyal bir üs inşa ederek usta stratejistler sağlamaktadır.

Kırsal nüfusun % 25'i çeşitli biçimlerde sosyal ayrımcılıktan acı çekiyorlar. Bunlardan bazıları "dokunulmazlar" olarak adlandırılırken diğerleri de çeşitli derecelerde ayrımcılığa ve sosyal dışlanmaya maruz kalıyorlar. Maoistler tüm bunları yasakladılar ve dokunulmazlık pratiğine ya da kast dışlamasına devam edenlerin şiddetle ve hatta ölümlerle cezalandırıldıkları haberleri gelmekte. Bu rivayetler kırsal kesimleri

daha aşağı kasta mensup nüfus içinde (özellikle 1991'de bir hükümet kurulduktan sonra demokratik politik partiler köylerdeki sosyal baskı problemlerine hiç değinmedikleri için) daha büyük bir iyi niyet yaratmakta.

Kesin başarı kazandıkları politik bir kavrayışla, Maoistler aynı zamanda kendileriyle savaşta öldürülen Nepal Kraliyet Ordusu askerlerinin ve polislerin ailelerine toprak vermeye başladı. Kullandıkları argüman; onların ideolojik nedenlerle değil yaşamlarını sürdürmek için Kraliyet güçlerine katılan **"yoksul köylü"** olduklarına dayanıyor. Bu nedenle, savaşta öldürülen kendi kadrolarının ailelerine yaptıkları gibi onların ailelerine de bakmanın kendi görevleri olduğunu

tartışıyorlar.

Maoistlerle savaşta öldürülen askerlerin ailelerinin çoğunun Nepal Kraliyet hükümetinin ilan ettiği tazminatlardan bir tek rupee dahi almadığı bir durumda, bu strateji sadece kırsal bölgelerde Maoistlerin manevi etkisini güçlendirmekle kalmıyor, aynı zamanda onlara sağlam bir yeni asker akışını da sağlıyor.

Gazeteciler **"Ölen her NKO askerinin ailesi Maoist askerlerin potansiyel kaynağı"** diyor.

Bunun gibi stratejiler Maoistleri Ne-

iktidarı ele geçirme mümkün değil" diyor.

Sadece Hindistan, ABD, İngiltere ve Çin değil Maoistlere karşı olan; aynı şekilde UML ve Nepal Kongre Partisi gibi demokratik partilerin halk üzerindeki nüfuzunu da tam olarak kırmayı başarabilmiş değiller.

Maoistlerin de sınırlarını bildikleri görülüyor. Kral Gyanendra'nın yürütme yetkisini eline aldıktan sonra yayınladıkları son demeçte Prachanda **"Parlamento partilerine"** bu **"kardeş katili, yalancı krala"** karşı Maoistlerle bir birleşik cephe oluşturmak için çağrı yaptı ve bunun için **"gerekli fedakarlığı ve esnekliği"** göstereceklerine söz verdi. Maoistler monarşiye ve Nepal Kraliyet Ordusu'na karşı demokratik partilerle bir birleşik cephenin "tarihsel bir gereklilik" olduğunu söylüyorlar. Bununla eş zamanlı olarak, silahlı mücadelenin 10. yıldönümünde 13 Şubat'tan itibaren ülke çapında süresiz kuşatma ve yolların kapatılması kararlarını duyurdu.

Bugün Kral 1990 dönemi öncesi otokratik monarşiye dönmüş görünürken Maoistlerin cumhuriyetçi hükümet isteklerinin ilerlediği görülüyor.

*** Nepal Komünist Partisi (Birleşik Marksist Leninist):** 1990'ların başında, hepsi de parlamenter reformları onaylayan bir rotada olan değişik "komünist" parti ve grupların bir araya gelmesiyle kuruldu. UML, 1991'deki parlamento seçimlerinde 69 sandalye kazanarak Nepal Kongresi'nden sonra ikinci parti oldu. UML, 1999 seçimlerinde yine NK'dan sonra ikinci büyük parti oldu ve hükümetin ihtiyaç duyduğu üçte iki çoğunluğu oluşturdu.

** Burada bahsedilen parti, Nepal Komünist Partisi (Maoist)'in o dönemdeki adı olan Nepal Komünist Partisi (Merkezi Birlik) tarafından çok partili seçime geçişin ardından kurulan ve seçimlerde 9 sandalye kazanan Birleşik Halk Cephesi'dir.

*** **Nepal Kongresi:** 1949'da kurulan Nepal Kongresi Hint feodal büyük toprak sahipleri ve büyük kapitalistleri lehine hizmet etti. NK, 1991 seçimlerini kazandı ve 1994'e kadar iktidarda kaldı. En son 1999'da yapılan seçimlerde NK yine çoğunluğu oluşturdu. NK hükümeti Kasım 2001'de sıkıyönetim ilan etti ve kendi deyimiyle **"halk savaşını alt etmek için"** tüm anayasal hakları kaldırdı. 2001 yılında sıkıyönetimin uzatılması yönünde parlamento çoğunluğu oluşturamayınca NK'nın atadığı başbakan Deuba parlamentoyu feshetti ve sıkıyönetimi kararnameyle uzattı. Bu da NK içinde bir bölünmeye neden oldu. Deuba 2002 yılında, şu an yine tüm iktidarı elinde bulunduran kral tarafından azledildi.

İncirlik Üssü ve bu üsse yönelik gerçekleştirilen uyarı eylemi üzerine gerçekler ve yalanlar

İncirlik Hava Üssü'nde bomba paniği

Bomba patlasaydı onlarca insan hayatını kaybedebilirdi
2 Şubat 2005 17:00:00 (TST)

TNT ve toz potasyumla hazırlanan, tahrip gücü yüksek bomba etkisiz hale getirildi

Fatih Karacalı/DHA/Adana
İncirlik Hava Üssü'nün hemen yanındaki bir barın girişindeki bahçede, 4 kilogram ağırlığında TNT ve toz potasyumla hazırlanan el yapımı bomba etkisi artırılan bombanın patlamadan bulunması sayesinde bir facia önledi. Polis ve jandarmanın ortaklaşa sahasını ile etkisiz hale getirilen bomba, hava üssü ile aralı

Özellikle Ortadoğu'daki katliamlarında emperyalistler için önemli olan İncirlik Üssü, Proletarya Partisi'nin hedeflerindendi.

Tokat Valisi iken halka yönelik zulümleri ve gerilla mücadelesine saldırılarıyla halk içinde kötü bir üne sahipti Ayhan Çevik.

Emperyalizmin ekonomik simgesi haline gelen McDonalds, Proletarya Partisi'nin siyasi ve askeri hedeflerinden birisi olarak listede yer alıyordu.

ABD emperyalizminin önderliğinde "koalisyon güçlerinin" Irak'ı işgal etmesi ve ardından bölgede yaşananlar en genel anlamıyla emperyalizmin karakteristik özelliklerini, katliamcı ve sömürgeci yüzünü ve bu yollarını gizlemek için başvurduğu yalanları/dezenformasyon politikalarını bir kez daha bizlere oldukça çıplak bir biçimde göstermektedir. ABD emperyalizminin sözcüsü Bush'un 2. kez başkan seçilmesinin ardından bu kez Irak'ın işgal edilmesinden önce yaşananlar ve söylenenlere benzer bir biçimde İran için de söylenmeye başladı. Emperyalizmin sözcüleri tarafından "Genişletilmiş Ortadoğu", "demokrasi", "bölgeye özgürlük getirmek", "terörle mücadele etmek" vb. söylemlerle sürdürülen bu saldırganlık, hiç kuşkusuz ki emperyalizmin başta da ABD emperyalizminin gerek bölge üzerinde ve gerekse de tüm dünya üzerinde giriştiği hegemonya mücadelesinden, emperyalist çıkar ve emellerden bağımsız değildir.

Emperyalizmin bu yönelimi ve bu yönelimin önemli bir ayağının Türkiye topraklarına oldukça yakın olması, hatta işgal edilen Irak gibi, tehdit edilen diğer ülkelerin sınır komşusu olması, Türk hakim sınıflarını bir yandan kaygılandırırken öte yandan, bu emperyalist işgalden, yağma ve talan politikasından kendilerine bir pay düşeceğini umuyorlar. Hatırlanırsa ABD önderliğindeki emperyalistlerin Irak işgalinden önce Türk hakim sınıfları ve onların sözcüsü AKP hükümeti aracılığıyla, 1 Mart tarihinde Irak'a asker göndermek için Meclis'ten yetki almak istemişler, medya desteğiyle yoğun bir kampanya yürütmüşler ancak esas olarak halkın tepkisi ve gösterilen tepkiler üzerine hazırladıkları tezkere çıkartılamamıştı.

Türk hakim sınıflarının çok istemelerine rağmen Irak işgalinde fiili olarak yer alamamaları, onların Irak işgalinden, Irak halkının katledilmesinden sorumlu olmadıkları anlamına gelmiyor elbette. Özellikle Irak işgali başladığında Türkiye'nin hava sahasının emperyalistlerin uçaklarına açılması, İngiltere'den kalkan bombardıman uçaklarının Türk hava sahasından geçerek Irak üzerine tonlarca bomba yağdırması ve yine özellikle İncirlik Üssü'nün bu bombardımanlarda kullanılması, emperyalistlerin uçaklarının bu üstün yakıt ve lojistik destek sağlaması yine askerlerinin bu üs kullanılarak Irak'a aktarılması vb. gibi etkenlerle Türk hakim sınıfları askeri göndererek Irak işgalinde yer almasalar bile fiili olarak Irak halkının katledilmesine destek vermişlerdir. Bu destekte en önemli faktör ise İncirlik Üssü'dür.

Bugünlerde ABD emperyalizminin

bölgede atacağı yeni adımlara ve girişeceği yeni katliamlara paralel olarak İncirlik Üssü yeniden gündemde. ABD emperyalizmi bu üssü kendisi açısından daha verimli kullanmak istiyor. Bu isteğe paralel biçimde TC faşizmi de tam anlamıyla bağımlı olduğu emperyalist efendisinden daha fazla kırıntı koparmanın hesabını yapıyor. Ve buna da "stratejik ortaklık" diyorlar. Hiç kuşkusuz ki bunun adı "stratejik uşaklık"tır. Ancak şu gerçeği de ifade etmeden geçmeyelim. Türk hakim sınıflarının sözcülerince sıklıkla dile getirilen bu "stratejik ortaklık" madem her şeyin üstünde, "stratejik ortakları" ABD emperyalistleri Ortadoğu halklarını katliamdan geçirirken kendilerinin bölgede bir "barış elçisi" olduğu, komşudaki yangınlara kayıtsız kalamayacaklarını ifade etmeleri ne kadar gerçekçi? Hangisi doğru? Açıktır ki, Türk hakim sınıfları ABD emperyalistlerinin "stratejik ortağı" değil tam anlamıyla stratejik uşaktır. Bu uşaklık gereğince bölgede adımlar atmaktadır. Bu uşaklık gereğince bölgede roller üstlenmektedir. Bunun sonucunda emperyalizmin gerçekleştirdiği, hayata geçirdiği bütün politikalarda şu veya bu biçimde yer almaktadır. Bu yer alış kimi zaman "insani görev", kimi zaman "barış gücü" vb. olarak adlandırılrsa da esas içeriği emperyalist politikaların hayata geçirilmesi ve bu amaçla Türk hakim sınıflarının taşeron olarak kullanılmasıdır. İşte bu nedenle Türk hakim sınıfları, emperyalistlerin politikalarını hayata geçirirken iç kamuoyunda oluşabilecek tepkileri engellemek için "stratejik ortaklık" yalanına başvurmaktadır.

İNCİRLİK EMPERYALİSTLERİN NÜKLEER SİLAH DEPOSU YAPILMAK İSTENİYOR

Türk hakim sınıflarının emperyalizm karşısında bu aciz duruşunda bugün açısından İncirlik Üssü yine ön plana çıkmaktadır. Bir yandan Ortadoğu'da bölge ülkelerini dolaşıp barış nutukları atarak demokrasi dersi verenler, öte yandan emperyalistlerin bölge ülkelerine saldırılarında, halkları katletmelerinde ellerinden gelen yardımı yapmaktadırlar. "Stratejik ortaklık" çerçevesinde gerçekleştirilen bu "yardım"da İncirlik üssü belirleyici önemdedir.

Bilineceği üzere; İncirlik Üssü ABD emperyalizmi tarafından Afganistan ve Irak saldırısında yoğun bir biçimde kullanıldı. Irak'ta Irak halkını katleden ABD askerleri bu üssü bir rotasyon üssü olarak kullandılar. Geline aşamada ise, İncirlik Üssü'nün Suriye ve İran'la birlikte Orta-

doğu halklarına yönelik saldırıların da kullanma isteği ülkemizi ziyaret eden ABD emperyalizminin yetkililerince dile getirildi. ABD emperyalizminin İncirlik Üssü'ne dair talepleri 11 Ocak'ta Türkiye'yi ziyaret eden ABD Ortadoğu Merkezi Kuvvetler Komutanı Abizaid tarafından hükümete iletildi. Abizaid İncirlik'i bir "Lojistik Merkezi" olarak düşündüklerini açıkladı. Ardından, Pentagon'un üç numaralı ismi, ABD Savunma Bakanlığı Müsteşarı Douglas Feith Türkiye'de idi. Feith, ABD'nin taleplerini daha net ifade etti ve İncirlik'i kullanmayı ve İran'a karşı Türkiye'yi yanlarında görmeyi istediklerini açıkladı. Tüm bu "istekler" ve "talepler" bu üssün hem Afganistan hem de Irak halkının katledilmesinde kullanıldığı gerçeğinin üzerini örtmeyeceği gibi, ABD emperyalizminin bölgede taşeronu olan TC faşizminin bu katliamlardaki rolünü ve misyonunu karartmamaktadır. Tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de, bu üssün yeni yeni saldırılar için kullanılması amacı ve bu amaç doğrultusunda TC faşizminin efendisi ABD ile "pazarlık" yapması ya da daha doğru bir deyimle, soyunduğu taşeronluk görevinde üstleneceği rollerle kendisine hareket alanı sağlama, kırıntılar elde etme çabası düşünüldüğünde, TC faşizminin bölge halkları açısından oluşturduğu tehdit ve nasıl bir devlet olduğu gözler önüne serilmektedir. Türk hakim sınıfları bölge ülkeleri ve özellikle bölge halkları açısından, emperyalizmle girdikleri uşaklık ilişkilerinde ciddi bir tehdit unsuru olarak var olduğunu, her fırsatta göstermekten kaçınmıyor. ABD emperyalistlerinin İncirlik Üssü'nü Abizaid'in ifadesiyle "Lojistik Merkez" olarak düşündüklerini açıklaması, bu üssün Ortadoğu halkları açısından, Ortadoğu halklarına yönelik gerçekleştirilen/gerçekleştirilecek olan işgal ve saldırılarda kullanılan bir terör merkezi, emperyalist işgal ve saldırıların lojistik merkezi olarak kullanıldığı/kullanılacağı gerçeğini ortaya koyuyor. Öte yandan bu açıklamalara ve taleplere Türk hakim sınıflarının yaklaşımı, "stratejik ortaklığın" artarak devam edeceği olarak açıklanıyor. Yani TC faşizmi emperyalizme özellikle de ABD emperyalizmiyle stratejik uşaklığa devam edeceğini açıklıyor. Bu durum en genel anlamıyla TC faşizminin bölgede NATO kisvesi altında uşaklığa devam edeceğini, özel anlamda da İncirlik Üssü'nün yeni katliamlarda, işgal ve saldırılarda kullanılacağını

gösteriyor.

İncirlik Üssü'nü hem Türkiye halkı hem de Ortadoğu halkları açısından tehlikeli kılan bir yan da, bu üste ABD emperyalizminin nükleer silah barındırmasıdır. The New York Times gazetesinde çıkan bir habere göre ABD'nin Avrupa ülkelerinde "teröristlere ve asi ülkelere karşı kullanılmak üzere" 480 adet nükleer silahı bulunuyor, kısa menzilli nükleer silahların tamamen ABD'nin kontrolünde olduğu ve yapılan gizli anlaşmalar çerçevesinde aralarında Türkiye de bulunan 8 üste depolandığı belirtiliyor. Türkiye'de olduğu ve ABD'nin kontrolünde olduğu açıklanan bu nükleer silahların bir kısmının İncirlik'te olduğu açıktır. Nitekim 7 Şubat'ta basına yansıyan küçük puntolu haberlere göre, Meclis'te İncirlik Üssü'nde nükleer silahlar bulunup bulunmadığına ilişkin verilen soru önergesini, TC faşizminin Savunma Bakanı'nın bu konunun gizliliği nedeniyle açıklama yapılamayacağı gerekçesiyle yanıtı bırakması bu kararı güçlendirmektedir. Özetle İncirlik Üssü

istediği mesajdır. Yani Partizan öfkensinin patlatılması ya da patlatılmaması son tahlilde belirleyici değildir. Esas olan, Proletarya Partisi'nin Partizan öfkesiyle verdiği mesajdır. Bu mesaj Türkiye halkı kadar Ortadoğu halkları ve TC faşizmi ile ABD emperyalizmine verilmiştir. Ve denmiştir ki; "Irak halkının emperyalizme karşı mücadelesini destekliyoruz, ABD emperyalizminin İran ve Suriye halkları başta olmak üzere, Ortadoğu halklarına yönelik katliam girişimlerine karşı İncirlik Üssü'nün kullanılması ve bu katliamlara ortak olan/olacak olan, emperyalizmin uşağı TC faşizmini uyarıyoruz." Bu nedenle İncirlik Üssü'ne yönelik eylemin başta ABD emperyalizmi olmak üzere TC faşizmine çok net bir mesaj verdiği ve bu mesajın da algılandığı ortadadır. En azından uyarı eyleminin fark edilmesinden sonra TC faşizminin gösterdiği refleks bunu göstermektedir.

Bölgemiz açısından yaşanan gelişmeler ve bu gelişmelere

karşısındaki uşak pozisyonunu gizlemek, en iyi koruduklarını düşündükleri bir üssü bile korumaktan aciz olduklarını ve bu anlamıyla her fırsatta ilan ettikleri "her şeye hakimiz", "atılan her adımı izliyoruz", "güçlüyüz" söylemlerinin ne kadar kof ve gerçek dışı olduğunu bir kez daha göstermesi açısından önem taşımından kaynaklıdır. Bu nedenle faşizm, uyarı eyleminin üstünü örtmek ve dikkatleri başka yöne çekmek için elinden geleni yaptı.

HEDEF SİVİL HALK DEĞİL ABD GÜÇLERİYDİ

Uyarı eyleminin Proletarya Partisi tarafından, açıklanan zamandan birkaç gün önce gerçekleştirilmesine rağmen, faşizmin belli bir süre geçtikten sonra açıklama yapması dikkate değer bir durumdur. TC faşizminin bu yaklaşımının belli amaçları içinde barındırdığı söylenebilir. Proletarya Partisi'nin uyarı eyleminden hemen sonra bölgede yaşananlar bu konuda bize belli fikirler vermektedir. Açıklamanın hemen ardından bölgede estirilen "bombalı çanta" terörü, halk üzerinde yaratılmak istenen panik havası, bilinçli ve planlı bir çabanın ürünü olarak ortaya çıkmaktadır. Yazılı ve görsel medya aracılığıyla tüm ülkeye de yansıtılan bu psikolojik saldırı sonucunda, bölge halkı teröriste edilmek istenmiş, Proletarya Partisi militanları, "terörist birer canı" olarak gösterilerek, "ellerinde başka çantaların olduğu" açıklamalarıyla, bölge

sanıldığından daha fazla bir biçimde Türkiye halkı ve Ortadoğu halkları açısından tehdit unsurudur.

İNCİRLİK ÜSSÜ PROLETARYA PARTİSİ'NİN HEDEFİNDE

Proletarya Partisi'nin böylesi bir dönemde ve yaşanan gelişmeler ışığında İncirlik'i hedef alarak bir uyarıda bulunması yanında, hem Türkiye halkının hem de Ortadoğu halklarının istem ve arzularına yanıt olması açısından da anlamlıdır. İşte bu önem dolayısıyla Proletarya Partisi'nin İncirlik Üssü'nü hedef alarak gerçekleştirdiği uyarı eylemi daha bir anlamlıdır. Uyarı eyleminin bir bütün olarak yapılmaması, yani fiili bir saldırı aşamasına geçmemesi, eylemin vermek istediği mesajı ve niteliğini gölgeleyemez. Yani Proletarya Partisi açısından başından itibaren esas olarak amaçlanan uyarı eyleminin vermek

paralel olarak Ortadoğu halkları üzerinde bir katliam üssü olarak kullanılan İncirlik Üssü'nün hem Afgan ve Irak halkının katledilmesinde kullanılması, hem de ABD emperyalizmi başta olmak üzere, emperyalistlerin bölgede girişeceği yeni katliamlar için bir üs olarak kullanma istek ve açıklamaları düşünüldüğünde oldukça isabetli ve net bir yönelimin sonucu olan bu uyarının böylesi spekülatif açıklamalarla çarpıtılmak istenmesi anlaşılırdır.

Proletarya Partisi'nin İncirlik Üssü'ne yönelik gerçekleştirdiği uyarı amaçlı eyleminden sonra bölgede yaşananlar TC faşizminin gerçek yüzünü bir kez daha ortaya sermektedir. Faşizm bilinçli bir çabanın ürünü olduğu çok açık olan psikolojik manevralarla uyarının üstünü örtmek ve oldukça net olarak verilen mesajı çarpıtmak için elinden geleni yaptı.

Bölgede estirilen ve burjuva feodal medya aracılığıyla tüm ülkeye de yansıtılan bu psikolojik saldırı; esasen TC faşizminin emperyalizm

halkı üzerinde bir panik havası yaratılmak istenmiştir. Nitekim bu panik havasını güçlendirmek için de, Adana Spor-Mardin Spor futbol maçına "bomba ihbarı" gerekçe gösterilerek ara verilmiş, yine Adana Şehirlerarası Otobüs Terminali de aynı gerekçe gösterilerek aranmıştır. Tüm bu gelişmeler de göstermektedir ki faşizm Proletarya Partisi'nin İncirlik Üssü'ne yönelik uyarı eyleminin amacını ve vermek istediği mesajı çarpıtmak için elinden geleni yapmış, bilinçli ve planlı bir çaba ile uyarının üstü örtülerek dikkatler başka yerlere çekilmek istenmiştir. Ve yine bu psikolojik saldırıda kullanılan en büyük argümanlardan birisi de sivil halka yönelik katliam girişimi yapılacağı yalanın sürekli bir biçimde tekrarlanarak, bölge halkı üzerinde yaratılmak istenen panik havasının tesis edilmesi amaçlanmıştır. Bu amaçla İncirlik esnafı televizyon kameralarına konuşurularak, psikolojik saldırının bir aracı haline getirilmeye çalışılmıştır.

Oysa ki Proletarya Partisi militanlarının açıklaması dikkate alındığında amaçlarının bir uyarı olduğu, hedeflerinde kesinlikle sivil halk olmadığı net bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Kaldı ki Proletarya Partisi'nin bu tür eylemlerde mümkün olduğunca sivil halkın zarar görmesini engellemeye çalıştığı, eylemlerinde bu durumu özellikle gözettiği bilinen bir olgudur. İncirlik Üssü'ne yönelik gerçekleştirilen ve patlatıldığında sadece konulduğu yeri değil, bizzat üssün belli bir kısmını da imha edecek kapasiteye sahip (ki bunu faşizmin temsilcileri de açıklamalarının satır aralarında ifade etmektedirler) bir Partizan öfkесinin, bilinçli bir şekilde sivil halk hedeflenerek konulduğu büyük bir yalan ve yalan olduğu kadar bilinçli ve planlı bir çabanın ürünüdür. Partizan öfkесini patlatıldığında, özellikle üssün lojmanlarının etkilenmesi ve bunun da doğal olarak ABD askerlerine kayıp verdirilmesi durumu ortadayken, kopartılan "sivil halka yönelik saldırı", "terör eylemi" gibi yalanlarla; Proletarya Partisi'nin özellikle hedeflediğinin ABD askerleri olduğu, uyarının asıl hedefinde bu askeri güçler ve bizzat İncirlik Üssü bulunduğu gözlerden kaçırılmaktadır. Proletarya Partisi'nin hedefinde hiçbir zaman sivil halk olmamıştır. Ve yaptığı eylemlerde sivil halktan zarar görenler olduğunda ise, bu konuda gerekli açıklamaları yaparak, işçi sınıfı ve emekçi halka özelleştirir vermektен kaçınmamıştır.

Örneğin Çankırı Valisi'ne yönelik yapılan cezalandırma eyleminde, **Partizan** öfkelerinden tamamen tesadüf eseri zarar gören sivil halk için kamuoyuna yönelik bir özelleştirme verilmiş, bu kaybın Proletarya Partisi açısından tamamen istem dışı geliştiği ve tesadüf olduğu açıklanmıştır. Kaldı ki Proletarya Partisi'nin bu konudaki hassasiyetine gerek dost güçler ve gerekse de TC faşizmi fazlasıyla tanıktır. Örneğin geçtiğimiz yaz Proletarya Partisi tarafından gerçekleştirilen Kozyatağı'ndaki McDonalds'ın Partizan öfkelerince imha edilmesi eyleminde, restoranın boşaltılması istenmiş, düşman umursamaz ve üstünkörü bir yaklaşım sergileyince, bir kez daha uyarı yapılmak zorunda kalınmış; restoran Proletarya Partisi militanlarınca adeta "zorla" boşaltılmıştır. Böylelikle eylem sivil halktan kimseye zarar vermeden başarıyla gerçekleştirilmiştir. Proletarya Partisi'nin bu konudaki hassasiyeti ortadayken, tüm bunları yok sayarak ve ardından da başta Adana olmak üzere Çukurova bölgesinde "sivil halka yönelik yeni bir saldırı yapılacağı", "ellerinde bombalı çan-

talarla militanlar dolaştığı", "terör" vb. gibi propagandalara girişmek açıktır ki, faşizmin güçsüzlüğünün, çaresizliğinin, zavallılığının yansıması olarak her zamanki tavrı ve hiç kuşkusuz ki bundan daha da önemlisi başka planlarının ürünüdür.

Her şeyden önce uyarı eyleminin açıklanmadan günler öncesinden yapıldığı eylemi gerçekleştiren Proletar-

TC'nin mahkemelerinde, Sivas katliamının sorumlularına hesap sormak mümkün değildi. Bu hesabı Halk Ordusu'nun Partizan öfkeleri sordu.

ya Partisi militanları tarafından dile getirilmektedir. Buna rağmen uyarı eyleminin geç açıklanmasının çeşitli nedenleri olabilir. Bunlardan birincisi, uyarının geç fark edilmesidir ki bizce çok mantıklı değildir; ikincisi ise TC faşizminin bilinçli ve planlı bir çalışmasının sonucu olarak geç açıklanmasıdır. Bu durum bizce daha mantıklıdır. Çünkü hem yukarıda ifade ettiğimiz, faşizmin güçlülüğünün ve "her şeye hakimiz" yalanlarının açığa çıkması ve bunun sonucunda karşı bir saldırı geliştirme ihtiyacı duymaları ve bunun için de zamana ihtiyaç duymaları, hem de birkaç gün sonra ABD'nin Savunma Bakanı Condoleezza Rice'in TC faşizmini teftiş ve yeni görevler verme ziyaretinin gerçekleştirilecek olması, TC faşizminin efendisine yaranmak ve efendisinden almak istediği kırıntıların altını doldurmak için başvurduğu "terör" demagojisini güçlendirmenin bir aracı olarak kullanılmak istendi. Bu anlamıyla Proletarya Partisi'nin hem ABD emperyalizmine hem de TC faşizmine yönelik olarak İncirlik Üssü hedef alınarak yapılan uyarısı iyi değerlendirilmeli ve hiçbir çarpıtmaya izin verilmeyecek biçimde verilen mesaj net algılanmalıdır.

UYARI EMPERYALİSTLERE VE UŞAKLARINADIR

TC faşizminin asırlık bir devlet geleneği olduğu ve bu geleneğini çok iyi

kullandığı düşünüldüğünde yabana atılmayacak bir değerlendirmedir bu. Hem emperyalizme hem de kendisine yönelik oldukça net olarak verilen bu mesajı, TC faşizminin emperyalist efendilerine yönelik bir argüman olarak kullanmak istemesi anlaşılabilir. Bu gerçeklik uyarının içeriğini, haklılığını ve meşruluğunu karartmayacağı gibi, bir kez daha TC faşizminin nasıl bir devlet olduğunu, efendilerine yaranmak ve efendilerinden biraz fazla kırıntı koparabilmek için dahi, aynı zamanda kendisine yönelik bir uyarı eylemi olsa da, bunu kullanabileceğini/kullanmaktan çekinmeyeceğini göstermektedir.

ABD Savunma Bakanı'nın Ankara ziyaretinden önce Başbakan Erdoğan tarafından ABD'ye Irak konusunda yöneltilen yarım ağız eleştiriler; öte yandan Türkiye halkında haklı ve meşru bir biçimde ABD emperyalizmine yönelik yüzde 82'lere varan bir boyuta ulaşan tepkisinin bilinçli bir biçimde kullanılması gibi nedenler iyi tahlil edilmelidir. Öyle bir sürecin içinden geçiyoruz ki dışarıdan bakan birisi hem AKP hükümetinin

açıklamaları hem de ana muhalefet partisi CHP kurultayında Deniz Baykal'ın açıklamaları nedeniyle, TC faşizminin anti-emperyalist ve özellikle de anti-ABD'ci bir çizgiye kaydığı yansımalarına kapılabilirler.

Yeminli emperyalizm uşaklarının ağızlarından çıkan bu ifadeler kuşkusuz ki TC faşizminin bağımsız bir ülke olduğu, anti-emperyalist bir ülke olduğu anlamına gelmiyor elbette. Tam aksine TC faşizminin etkili ve yetkili ağızlarından yapılan bu yarım ağız açıklamalar, TC faşizminin emperyalizm karşısında düştüğü çaresizliğin ve ulaştığı uşaklık boyutunu göstermesi açısından iyi bir örnek teşkil ediyor. Kuruluşundan itibaren emperyalizmin yarı sömürgesi olan TC faşizmi tarihinde neredeyse ilk kez bu kadar uşak ve zavallı bir pozisyonda bulunuyor. Bir yandan "kırmızı çizgiler" açıklarken hemen arkasından bu çizgilerden geri adım atıyor. Erdoğan'ın ifadesiyle "gömlek değiştirir gibi" kimlik değiştiriyor. Gerçi bu durumda başta ABD olmak üzere emperyalizmin bölgeye, TC faşizminin yanı başına müdahale etmesi ve uyguladığı politikalar sonucunda TC faşizminin bölgede hareket olanaklarının daralması önemli bir etkenken; Irak Kürdistanı'nda yeni bir Kürt devleti kurulması olasılığının ortaya çıkması gibi etkenler Türk hakim sınıflarının uşaklarını kaçırıyor. Emperyalizm ve başta da ABD emperyalizmi Ortado-

ğu'da işgaller gerçekleştirirken ve yeni yeni adımlar atarken; emperyalizmin bu politikaları TC faşizmini ürkütüyor. Efendisinin attığı adımlardan rahatsız oluyor. Ve bu rahatsızlığını gidermek ve kendince emperyalistler karşısında ve özellikle ABD emperyalizmi karşısında manevra yapabilmek için, halkta oluşan anti-emperyalist tepkiyi, ABD'ye karşı yarım ağız dilendiriyor. Erdoğan "bölgeye demokrasi getirmek iddiasıyla uygulanan politikalar, halkta tepki oluşturuyor" mealinden sözlerle hem efendisini uyarıyor, hem de kendince bir mesaj veriyor. Erdoğan Türkiye'de yükselen ABD karşıtlığına vurgu yaparak emperyalizme hizmetkarlığın bedelinin kendileri açısından ağır sonuçları olabileceğini emperyalistlere hatırlatıyor. Belli ki tüccar Başbakan "malını" en iyi şekilde pazarlamak istiyor. Bu nedenle de efendilerine uşaklık politikalarının risklerini ifade ederek, Türk hakim sınıflarının alacağı kırıntıları artırmayı hedefliyor.

Evet, halkta anti-emperyalist bir tepki özellikle de ABD emperyalizmine yönelik bir tepki vardır. Ancak Erdoğan gibi uşak politikacıların ve hiç kuşkusuz ki TC faşizminin zerre kadar bir anti-emperyalist duruşu yoktur. Tam aksine TC faşizmi emperyalizmin kapıkulu olarak bölgede varolmaktadır. Türk hakim sınıfları emperyalizmin desteği olmazsa ayakta duramazlar. Emperyalizmin Türkiye toprakları üzerindeki temsilcileri, Kompador Burjuvazi ve Büyük Toprak Ağaları bu gerçeğin farkındadırlar ve bu nedenle efendilerine yönelik en ufak bir girişimde bulunamazlar. Bu onların doğasına terstir. Çünkü emperyalizmin ülkemizdeki dayanakları olan Türk hakim sınıfları, bu hizmetlerinin karşılığını fazlasıyla almaktadırlar.

Bu nedenle Türk hakim sınıfları gerçek anti-emperyalistlere olanca azgınlığıyla saldırmaktadır. Bunu sadece gözaltı, tutuklama vb. saldırılarla yapmamakta, aynı zamanda psikolojik saldırılarla da/dezenformasyon (yalan haber) politikalarıyla yapmaktadır. Bu nedenle planlanışı, uygulanışı ve hedefiyle tamamen Proletarya Partisi'nin kontrolünde ve inisiyatifinde gerçekleştirilen İncirlik Üssü'ne yönelik net bir anti-emperyalist, anti-faşist mesaj veren Proletarya Partisi'nin uyarı eylemini çarpıtılabilmek için elinden geleni yapmaktadır.

Ancak hiçbir karalama, yalan ve çarpıtma haber, Türkiye işçi sınıfının ve ezilen emekçi halkının ve onun komünist öncüsü Proletarya Partisi'nin, işçi sınıfının ve ezilen emekçi halkın haklı, meşru, doğru istem ve taleplerini yerine getirmesini engelleyemeyecektir. İncirlik Üssü'ne yönelik uyarı da bu kapsamda değerlendirilmelidir.

TKP/ML, ABD emperyalizmi ve onun uşağı TC faşizmini uyardı!

10. Jet İkmal Üs Komutanlığı, kamuoyunda bilinen adıyla İncirlik Üssü'ne yönelik uyarı eylemini, TKP/ML militanları yaptıkları açıklamayla üstlendiler.

Elimize posta kanalıyla geçen "Parti ve Devrim Şehitlerini Anıyoruz, Irak Halkının Emperyalizme Karşı Mücadelesini Destekliyoruz, İran ve Suriye Halkları Başta Olmak Üzere, Ortadoğu Halklarına Yönelik Yeni Katliam Girişimlerinde İncirlik Üssü'nü Kullanmak İsteyen ABD Emperyalizmini ve Bu Katliamlara Ortak Olan/Olacak Olan, Emperyalizmin Uşağı TC Faşizmini Uyarıyoruz" başlıklı bildiriye, militanlar amaçlarının bir uyarı eylemi olduğunun altını çizerek, eylemin çarpıtılma çabasının tamamen bilinçli bir planın ürünü olduğunu ifade etmektedirler.

Bildiriye göre; İncirlik Üssü'ne yönelik uyarı amaçlı gerçekleştirilen eylemi TKP/ML militanları üstlenirken; yaratılmak istenilen "terör eylemi", "sivil halka yönelik katliam yapılacaktır" vb. burjuva feodal basında yapılan haberlerin gerçeği yansıtmadığını, emperyalizmin uşağı TC faşizmin kiralık kaleşörlerinin, efendilerine yaranmak için, TKP/ML militanlarınca başından sonuna kadar kendi inisiyatifleri altında gerçekleştirilen uyarı amaçlı eylemi bilinçli bir şekilde çarpıttıkları ifade edilmektedir.

Açıklamada; "İncirlik Üssü'ne yönelik eylemimiz tamamen uyarı amaçlıdır. Yıllardır mücadele içerisinde, yüzlerce kez düşmanla muharebeler giren, düşmana yönelik saldırılarda bulunan Partimiz militanlarının hedefinde hiçbir zaman sivil halk olmamıştır. Partimiz bu tür eylemleri kesinlikle reddeder. Partimizin hedefleri açık ve nettir. Bu açıklık ve netlik halkımız tarafından da 'TİKKO'nun kurşunları adres sorar' denilerek net ve berrak bir biçimde dile getirilmiştir. Çünkü halkımız bilmektedir ki, partimiz militanları hedeflerinde ve eylemlerinde seçicidir. Yaptığımız eylemler ve gerçekleştirdiğimiz saldırılar hiçbir spekülasyona izin vermeyecek kadar açıktır. Partimizin hedefinde hiçbir zaman halkımız olmamıştır. Bu eylemimizde de bu durum gözlemlenmiş ve sivil halkın zarar görmemesi için, başta ABD emperyalizmi olmak üzere TC faşizmi uyarılmakla yetinilmiştir. Buna rağmen emperyalizmin ve faşizmin bu uyarı eylemimizi bilinçli bir şekilde çarpıttıkları anlaşılabilir. Çünkü asıl halka yönelik katliamları gerçekleştirenler, emperyalizm ve onun uşağı TC faşizmi gibi güçlerdir" denilerek devamlı "bu gerçeği görmek isteyenler, başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalistlerin Afgan ve Irak halklarına yönelik halen sürdürdüğü katliamlara, uyguladığı teröre fazlasıyla vakıftılar. Hergün Irak'ta em-

peryalistlerin önderliğinde 'koalisyon güçlerince' katliamlar gerçekleştirilmektedir. ABD emperyalizmi, 'terörle mücadele' adı altında binlerce savunmasız, masum Iraklıyı, kadın çocuk demeden katletmektedir. 'Hayalet Öfke' adı verilen bir operasyonla Felluce kentinin tümünden ortadan kaldırılması, uygulanan bu terörün çok çıplak bir örneğidir. Felluce, emperyalizminin bugüne kadar uyguladığı katliamların 'iyi bir örneği' ama ne yazık ki son örneği olmayacaktır. Daha düne kadar Irak halkının üzerine tonlarca bomba yağdıran ve yüzbinleri aşan rakamlarla ifade edilen 'sivil halkın' katledildiği bir terör sergileyen emperyalizminin, 'barış', 'demokrasi', 'özgürlük' söylemleri adı altında gerçekleştirdiği katliamları 'terörle mücadele' adı altında hayata geçirme yalanı bugün dünya halkları nezdinde bir kez daha açığa çıkmıştır. Emperyalizm 'ölümünü gören yaralı bir hayvan gibi' dünya halklarına saldırmaktadır ve tarihsel sonunu gördükçe daha da azgınlaşmaktadır. Dün Afganistan, bugün Irak ve yakın gelecekte ifade edilen İran ve Suriye'ye yönelik saldırı açıklamaları bunun işaretidir. Açıktır ki başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalizmin Ortadoğu halklarına yönelik giriştiği/girişeceği bu katliamlar, onun sömürgeci, vahşi ve terörist yüzünün açık bir göstergesidir.

lizmin bölge halklarına yönelik saldırılarında kullanılmaktadır. Irak halkının üzerine yağdırılan tonlarca bombanın, İncirlik Üssü'nden kalkan uçaklarla gerçekleştirildiği ve yine ABD emperyalizminin bu üssü askerlerinin rotasyonu için kullandığı bilinmektedir. TC devletinin 1 Mart tezkeresini meclisinden geçirememesi ve Irak'ın işgalinde fiili olarak yer almaması kimseyi yanıltmamalıdır. Türk hakim sınıflarınca yoğun ve ısrarlı bir biçimde desteklenen ve çıkartılması hedeflenen, 1 Mart tezkeresinin çıkartılmaması, başta 'savaş karşıtı' gösteriler olmak üzere halkımızın, hakim sınıfların meclisinin üzerinde yarattığı baskı ve bu baskıyla olan bir yol kazasıdır. Bu nedenle TC faşizminin başından itibaren Irak halkının katledilmesinde rolü olduğu görülmelidir. Bu rolde 10. Jet İkmal Üs Komutanlığı, yani kamuoyunda bilinen adıyla İncirlik Üssü önemli bir rol oynamaktadır" denilerek, yapılan uyarının iyi anlaşılması gerektiği, amaçlananın fiili bir saldırıdan çok uyarı eylemi ve esasen İncirlik Üssü'nün yeni katliamlar için kullanılma olasılığının önüne geçmek olduğu ifade edilmektedir.

Bildiriye; "son günlerde artan bir biçimde İncirlik Üssü'nün İ r a n ' a

TC faşizmi de bu konuda emperyalist efendilerinden geri kalmamaktadır. TC faşizminin başta Kürt halkı olmak üzere, Türkiye halkı üzerinde estirdiği terör, katliam ve vahşet ortadadır. Daha dün on iki yaşında bir çocuğu katledenler bugün depremden zarar gören Kürt halkının protesto gösterisinin üzerine saldırmakta ve insanları tutuklamaktadır. Daha dün T. Kürdistanı ve Karadeniz olmak üzere, gerilla mücadelesi verilen bölgelerde insanları katleden, ambargo ve göçe zorlayan TC faşizmi, bugün de olanca azgınlığıyla halkımıza saldırmaktadır. İşçilere, öğrencilere, devrimci ve ilerici güçlere yönelik her türlü karşı devrimci şiddeti uygulamakta, halkımız üzerinde terör estirmektedir. Üstelik bu terör bugün, AB üyeliği, demokrasi vb. palavralarıyla desteklenerek daha bir sinsi biçimde sürdürülmektedir.

TC faşizmi bir yandan halkımız üzerinde terör estirenken öte yandan emperya-

yalizmin bölge halklarına yönelik saldırılarında da kullanılacağı ifade edilmektedir. Partimiz başta ABD emperyalizmi olmak üzere, emperyalistlerin ve onun uşağı olan TC faşizminin Ortadoğu halklarına yönelik tehditlerine kayıtsız değildir. 10. Jet İkmal Üs Komutanlığı'na yönelik uyarı eylemimizin daha üst boyutta gerçekleştirilmemesi kimseyi yanıltmamalıdır. Partimiz, hem Irak halkına yönelik katliamda kullanılan hem de Ortadoğu halklarına yönelik saldırganlıkta kullanılacağı ifade edilerek, Ortadoğu halklarının üzerinde adeta 'psikolojik bir saldırı aracı haline getirilen, terör yuvası 10. Jet İkmal Üs Komutanlığı'na yönelik daha güçlü ve etkili saldırılar gerçekleştirmeye muktedirdir. Çünkü Partimiz gücünü ona yön veren Marksizm-Leninizm-Maoizm ideolojisinden ve halktan almaktadır" denilerek, uyarılarının devlet güçlerince çarpıtılmak istendiği, bu nedenle yoğun bir dezenformasyon politikasına başvurdukları ifade edilmektedir.

TKP/ML militanları bildirimlerinde; "tüm bu gerçekliğe rağmen; faşizmin kol-

luk güçlerinin ve burjuva feodal medyanın eylemimizi, sivil halka yönelik yarım kalmış bir saldırı girişimi gibi göstererek, ve-rilmek istenen mesajı çarpıtma çabaları, bilinçli bir karşı devrimci propagandanın ürünüdür. Tam da bu nedenle uyarı eylemimiz çok önce gerçekleştirilmesine rağmen, faşizmin kolluk güçlerince açıklamanın günler sonra yapılması anlamlıdır. Faşizm, uyarımızın haklılığına ve meşruluğuna, halkımızın isteğini yerine getirmemize tahammül edememektedir. Bu tahammülsüzlük nedeniyle bölgede halk üzerinde panik havası estirmekte, halkımızın korku ve kaygı duyması için elinden geleni yapmaktadır. Evet, birileri korkmakta ve kaygılanmakta haklıdır. Partimizin, Partizan öfkelerinden başta ABD emperyalistleri olmak üzere TC faşizmi ve onun uşakları, kolluk güçleri kurtulamayacaktır. Bölgede estirilen 'bombalı çanta' terörü, faşizmin güçsüzlüğünün ve korkusunun eseridir. Halkımızı terörize ederek, kendi güçsüzlüğünü ve emperyalistlerin uşağı olma gerçeğini gizlemek isteyen TC faşizmi, ne kadar uğraşırsa uğraşsın, proletaryanın ve emekçi halkımızın adaletinden, Partimizin ve onun ordusunun 'Partizan öfkelerinden' kurtulamayacaktır. Partimiz istediği anda ve istediği yerde düşmana darbe vuracak teknik kapasite ve lojistiğe sahiptir. Bu uyarımızda da görüleceği üzere, emperyalistlerin ve onların uşağı TC faşizminin gerek Türkiye halkı ve gerekse de Ortadoğu halklarına yönelik saldırılarında kullandığı ve 'çok iyi korunan' İncirlik Üssü'nün de Partimizin ve ordumuzun Partizan öfkelerinden kurtulamayacağı gösterilmiştir. İstenildiği taktirde devrimci ve komünist iradenin nelere kadar olabileceği hem dosta hem de düşmana bir kez daha gösterilmiştir. Tüm bunlara rağmen emperyalizmin uşağı faşist TC devletinin kolluk güçlerinin uyarımızı çarpıttıkları ve meseleyi 'sivil halka yönelik yarım kalmış bir terör eylemi' olarak yansıtmaları,

onların çaresizliğinin ve güçsüzlüğünün bir işaretidir. Partimizin bugüne kadar gerçekleştirdiği bütün eylemlerde olduğu gibi, bundan sonrada gerçekleştireceği eylemlerde amacı, hedefleri ve yönelimi açıktır. Hiçbir demagoji, yalan ve çarpıtma bu gerçeği gizleyemez. 10. Jet İkmal Üs Komutanlığı'na yönelik gerçekleştirdiğimiz uyarı da bu çerçevede içinde ele alınmalıdır" denilerek, uyarılarının bu süre içinde gerçekleşmesinin bir nedeninin de, Ocak ayının son haftasının "Parti ve Devrim Şehitleri Anma Haftası" olması ve silesiyle Parti ve Devrim şehitlerinin anılmasının amaçlanması olarak açıklanmaktadır.

Elimize geçen bildiri; "Ortadoğu'nun sorunları, Ortadoğu halkları tarafından çözülecektir", "Kahrolsun emperyalizm, faşizm ve her türden gericilik", "Parti ve devrim şehitleri ölümsüzdür", "Gerillalar ölmez, yaşasın Halk Savaşı", "Yaşasın Demokratik Halk Devrimi", "Yaşasın Halk Savaşı", "Yaşasın Partimiz TKP/ML ve önderliğindeki TİKKO, TMLGB" sloganlarıyla son buluyor. (H. Merkezi)

Sınıf savaşı üretken ve yaratıcı kadroların ürünüdür!

Devrim yürüyüşünün hızlandırılması ya da ileri taşınması sorunu mücadelenin somut gelişmelerine yönelik belirlenen güncel politika ve taktiklerle ilintili bir durumdur. **Doğru zamanda, doğru politikalar ve bu politikaları hayata geçirecek örgütlenme biçimleri ile devrim yürüyüşünün seyrini belirlemek mümkündür.** Dönem dönem ivmesi düşen ya da yükselen sınıf mücadelesinin bu seyri, emperyalist-kapitalist sistemin saldırılarının boyutunun yanısıra, devrime öncülük eden gücün durumuyla da direkt ilintilidir.

Sınıf mücadelesinin seyrinin sürekli yükselen bir hat içinde olması –ki bu yenilgileri yadsımak anlamına gelmemektedir– anın ve dönemin ihtiyaçlarına ve sınıf mücadelesinin gündemlerine müdahale, kitlelerin nabzını elinde tutma vb. ile de doğrudan ilintilidir. Birbirine bağlı ve birbirini tamamlayan bu öğelerden biri eksik kaldığında, mücadelenin akışına hükmetme ve değiştirme pratiği eksik ve yetersiz kalacaktır.

Bu genel doğrular ülkemiz için belirlenen devrimin genel hattının özelleşmesi ve somutluk kazanması için de önemlidir. Genel ve doğru olan siyasetin yaşam içinde hükümünün bulunması ve iradi bir güç durumuna gelmesinin ancak genel doğruların somutla birleştirilmesi ile olacağı bir gerçektir. **Genel doğruları belirlemek ve ortaya koymak bu anlamda yetmemektedir. Sorun bu doğruların milyonların yaşamında anlam bulması ve onlar için bir çözüm gücü olmasıdır.** Yani kitlelerin içine nüfuz etmeyen bir doğru sadece genel bir doğru olmanın ötesinde bir anlam taşımayacaktır/taşımaz.

Devrimin kitlelerin eseri olacağı gerçeğini doğrulamak ancak onların güçlerini açığa çıkarmakla mümkündür. Devrimin başarı sağlaması ise ona öncülük eden gücün milyonlar tarafından sahiplenilmesi ve ardından yürümesi ile mümkün olacaktır.

Doğruların yaşam bulması pratiğinde her bir parçanın önemli bir rolü vardır. Kendi payına düşen rolü layıkıyla yerine getirmeyen her parça, çarkın bütünlüklü olarak dönmesinin önünde bir engel oluşturacak, dişlilerden birinin olmaması ya da eksik kalması anlamına gelecektir. **İşte bu önemli parçalardan biri de kadrolardır.** Yani yukarıda vurguladığımız doğruların ve politikaların milyonların içine nüfuz ettirilmesinde kadroların azımsanmayacak derecede önemli bir rolü vardır.

Bu rol ve işlevin yerine getirilmesinde şu iki yönü gözden kaçırmamak gerekir. **Birincisi** öncünün doğru bir kadro politikasının olması, kadrolarının yetenek ve birikimlerini açığa çıkarması, onlardan en verimli şekilde faydalanması, denetlemesi vs. iken, **ikinci** önemli nokta da örgütlü her militanın kendine bu misyonu biçmesi, bu yöndeki zaaflarını tespit ederek örgüte açması ve bu konuda cüretli adımlar

Çalışma yürüttüğümüz alan ya da bölgelerde acil müdahale edilmesi gereken gündem ya da gelişmeler yaşandığında nasıl bir tavır takınılması gerektiğini önderlikten beklemek yerine, bir tavır ve müdahale geliştirmemiz gerektiği bilinci ile hareket etmek durumundayız.

lar atmasıdır.

“Siyasi çizgi bir kere saptandı mı, kadrolar belirleyici bir etken haline gelir” açıklamasıyla Stalin yoldaş sorunun can alıcı noktasını ortaya koyuyor. **Merkezi önderlik tarafından belirlenen politikanın hayat bulmasında kadrolar belirleyici bir rol oynar.** Belirlenen politikanın kavratılması ve kavranması süreci ile birlikte ondan sonraki adım, politikanın büyük bir canlılık ile yaşama geçirilmesi aşamasıdır. **Politikanın yaşama geçirilmesinde tüm yaratıcılığın açığa çıkarılması, alanların özgünlüğüne uygun olarak somut sloganların belirlenmesi önemlidir.** Bu, sürece ilişkin merkezi önderliğin belirlediği genel şiar ya da sloganın somutlanması anlamına gelmektedir.

Bu da kadroların eğitimi ve bilinç seviyesi ile ilintili bir durumdur. Belirlenen

politikayı ve genel politik hattı kavramış kadroların o politikayı yaşama geçirmesi de o kadar yetkin olacaktır. **“Şunu bir aksiyon olarak kabul etmek gerekir ki, devlet ve partinin hangi alanında olursa olsun çalışan militanların siyasal düzeyi ve Marksist-Leninist bilinci ne kadar yüksek olursa, çalışmanın kendisi de o kadar yüksek ve verimli, sonuçları da o kadar elle tutulur olur; tersine, militanların siyasal düzeyi ve Marksist-Leninist bilinci ne kadar düşük olursa, çalışmada eksiklik ve başarısızlık olasılığı, militanların kavgacı-uygulayıcılar durumuna düşmeleri olasılığı, dipten doruğa yozlaşmaları olasılığı da o kadar büyük olur.”** (Stalin, Leninizmin Sorunları, sf. 722) Stalin yoldaşın yapmış olduğu belirleme bu konunun anlaşılması açısından oldukça önemlidir.

Yine Stalin yoldaştan devam edersek;

“Doğru politik çizgi verildikten sonra her şeyi bizzat politik çizginin kaderini de -uygulanmasını ya da başarısızlığa uğramasını da- örgüt çalışması belirler.”

Sorumumuzun sadece belirlemekle bitmediğini ve belirlemeyi uygulayacak kadrosal bir nitelik gerektiğini kavramak gerekmektedir. **Eğer nitelikli kadrolara ve militanlara sahip olursak çalışma tarzındaki eksiklerimizden arınır, daha dinamik, daha yaratıcı ve değişen koşullara daha çabuk uyum sağlayan bir örgüte sahip oluruz.**

Herşeyi; tüm talimat ya da belirlemeleri önderlikten bekleyen, bu konuda kendi inisiyatif ve yetkisini kullanmayan, çalışmalarında hantal ve tembel davranan kadroların faaliyet alanlarında ilerlemelerinin zaman alması durumu kaçınılmaz olarak yaşanır. Kitlelerin örgütlenmesinde ve örgütlülüklerin kurulup, yaygınlaşmasında kadroların bu özelliği, önderliğin bu konuda politika belirlemesi kadar önemlidir. Kaldı ki şunu da unutmamak gerekir ki; **böyle bir mantık her şeyin önderlikten beklenmesi anlayışını da beraberinde getirmektedir.**

Çalışma yürüttüğümüz alan ya da bölgelerde acil müdahale edilmesi gereken gündem ya da gelişmeler yaşandığında nasıl bir tavır takınılması gerektiğini önderlikten beklemek yerine, bir tavır ve müdahale geliştirmemiz gerektiği bilinci ile hareket etmek durumundayız.

Diğer bir önemli konu ise önderliğin uygun ve doğru politikalarla yeni kadroları açığa çıkarması, bunları faaliyet içinde denetlemesi, sıkı bir eğitim ile ideolojik ve politik seviyelerini yükseltmesidir. Denetimsiz bir faaliyet ve denetimsiz bırakılan kadroların faaliyetinin verimli olmayacağı yaşanan bir dizi örnek ve pratikle ortadadır. Nasıl ki kadroların her şeyi önderlikten beklemesi doğru değilse, önderliğin de aynı biçimde bir beklenti içinde olması bir olumsuzluktur. Belirlenen politikanın pratik içindeki kadrolara kavratılması önemli bir sorundur. Çünkü politikayı kavramayan bir önderliğin bu politikayı diğer militan veya aktivistlerine de kavratması mümkün olmayacaktır.

Bunun yanısıra belirlenen bir politikanın ne oranda yaşama geçirildiği, nerelerde tıkandığı ve yetersiz kalındığını bilmek ve bu konuda da ön açıcı olmak açısından da denetim önemlidir. Bu konuda Mao yoldaşın ortaya koyduğu şu yaklaşım oldukça önemlidir: **“Kadrolara özen göstermesini bilmeliyiz. Bunun çeşitli yolları vardır. Birincisi, onlara yol gösterin. Bu, sorumluluk yüklenme cesaretini gösterebilmeleri için çalışmalarında onlara serbestlik tanımak ve aynı zamanda, Partinin siyasi çizgisinin rehberliğinde inisiyatiflerini tam olarak kullanabilmeleri için onlara yerinde ve zamanında talimatlar vermekle olur.**

İkincisi, kadroların düzeylerini yükseltin. Bu, teorik kavrayışlarını ve çalışma yeteneklerini arttırabilmeleri için onlara öğrenme olanağı sağlayarak onları eğitmek demektir.

Üçüncüsü, çalışmalarını denetleyin; tecrübelerini özetlemelerine, başarılarını iletlemelerine ve hatalarını düzeltmelerine yardımcı olun. Kadrolara özen göstermenin yolu, görev verip denetlememek ve ancak ciddi hatalar yaptıktan sonra ilgilenmek değildir.

Dördüncüsü, hata yapan kadrolara karşı genel olarak ikna yöntemini kullanın ve hatalarını düzeltmeleri için onlara yardımcı olun.

Beşincisi, karşılaştıkları güçlüklerde onlara yardımcı olun.” (Mao, Cilt II, sf. 211)

Mao yoldaşın yapmış olduğu bu belirleme genel anlamda kadrolara yaklaşım sorununu ortaya koyarken, esas olarak yapılması gereken bu bilinen yaklaşımı uy-

gulamada ve hayata geçirmede yetersiz kalman noktaların açığa çıkarılmasıdır. Bu mantığın sadece kadrolarla sınırlı tutulmayarak örgütlü militanların tümüne uygulanmasıdır.

Diğer bir ifadeyle kadro politikamızı örgütlü militanlarımız için de uygulamak önemlidir. Bu, uygulama ve beklentiler anlamında kuşkusuz aynı düzeyde olmayacaktır. **Ancak militanlarımızın yeteneklerini açığa çıkarmak ve inisiyatiflerini geliştirecek mekanizmalar oluşturmak da kadrolarımız kadar önemle üzerinde durulması gereken bir noktadır.** Kuşkusuz en iyi eğitimin pratik içinde olduğu doğrudur. Geleceğin kadrolarının yetiştirilmesi ve açığa çıkarılması da doğru bir politikanın yön verdiği bir pratikle ancak mümkün olabilir. Bu görevlendirme çalışmalarımızda belli eksiklikleri doğurabilir. Ancak **“iş yapan hata da yapar, kötü olan hatalardan ders çıkar-mamaktır”** sözünde olduğu gibi insanları

tanyabileceğimiz tek yer pratiğin ta kendisidir. Bu açıdan bakıldığında yeni insanlara görev vermekten korkmamalıyız.

Yanıbaşımızda duran her militanımıza bu gözle bakmak ve değerlendirmek örgütlenme çalışmalarımızın önünü açacak bir noktadır. **Yeteneklerine göre konumlandırarak daha fazla verimli olmalarını sağlamak, faaliyette gelişim sağlama-mıza neden olacak konulardan biridir.** Sıkı bir denetim ve eğitimle yeni kadroların yetiştirilmesi ve açığa çıkarılmasının önünde hiçbir engel yoktur.

Bu anlayışla bakmadığımız ve bu süreci geç işlettiğimiz sürece haleflerin yetiştirilmesi ve mücadeleye taze kanların taşınması görevini de geciktirmiş ve engellemiş olduğumuzu bilmek durumundayız. **Yerine getirmediğimiz her bir görevin aynı zamanda sınıf mücadelesini geciktirmek anlamına geldiği sorumluluğuy-la hareket etmeliyiz.**

İnsanların sunabilecekleri çok küçük

dahi olsa katkısı sunma zeminini hazırlamak ve bu tarzda bir yaklaşım içinde olmak önemlidir. Partili duruşun gereğidir bu. Kibirli ve küçümseyici yaklaşımlar insanların kendilerini sunmalarını engelleyici bir yaklaşım tarzıdır. İnsanların fikirlerini ve düşünme yetilerini geliştirmek, yaşanan sorunları bu yolla sahiplenmelerini sağlamak, onların kendilerini daha fazla mücadeleye katmalarını sağlayacaktır.

Sınıf savaşımı mucizelerin ürünü değildir. Sınıf savaşımı üreten, yaratan, önlere çıkan her zorluğu sınıf savaşımının doğal bir sonucu olduğunu ve bunu çözümlen elinde olduğunu bilince çıkaran, müdahale eden, değiştiren kadroların ve militanların ürünüdür. Böyle bir düşünüş tarzı, böyle bir şekillenmiş mucizeleri beklemez, mucizeler yaratır. İşte bugün içinden geçtiğimiz bu süreçte mucizeler yaratacak kadro ve militanları yaratmak olmazsa olmazdır.

PUSULA

EYLEMLERE VE DAVRANIŞLARA GÖRE SINAMA

Bir partiyi, bir önderi ve devrimciyi tanımanın en güvenilir yöntemi eylemlere ve davranışlarına göre sınımadır. Bu yöntem gerçek ve bilimseldir. Bu yöntemin dışında kullanılacak yöntemler, felsefi olarak idealizme ve politik olarak burjuvaziye hizmete götürür. Sınıf savaşımının gelişimi ve değişimi üzerinde sözün değil pratiğin etkisinin ve ağırlığının olduğu bir gerçektir. Sınıf savaşımının gelişim yasaları ve pratik deneyimi **“eylemlere ve davranışlara göre sınıma”** belirlemesinin doğruluğunu defalarca ispatlamıştır.

Marksizm-Leninizm-Maoizm ile revizyonizm, devrim ile reformizm proletarya ile küçük burjuvazi arasındaki belirgin ve ayırt edici özellik, eylemler ve davranış arasındaki farklılıktır. Farklılığı ortaya koyan özellik, yaşama hükmeden pratiğin dilidir. Bu güvenilir yöntem farklı siyasal partiler arası temel bir araç olduğu gibi, parti içinde proleterleşen kesimle küçük burjuva kesim arasındaki farkın anlaşılması açısından da belirgin ve önemli bir araçtır. Bu araç somut ve gerçektir. Gerçek ölçüt, pratiktir. İdealizmle materyalizmin, küçük burjuvaziyle proletaryanın, doğru ile yanlış arasındaki farkın netleşmesini açığa çıkartacak olan, vazgeçilmez ölçüttür pratik.

Reformistler, pratiğin değiştirici dönüştürücü hükmüne inanmaz ve güvenmez, buna yeterince önem vermezken; devrimciler, pratiğin değiştirici ve dönüştürücü gücüne inanır ve bunun örgütlenmesini temel kabul eder. Pratiğe yön veren devrimci teorinin önemini her fırsatta vurgularken pratiğin esas olma gerçekliğinden asla ödün vermez. **“Pratik (teorik) bilgiden daha yüksektir, çünkü sadece evrensellik değerine değil dolaysız güncellik değerine de sahiptir.”** Lenin

İdeolojik-politik-örgütsel alanda ilerleme ve gelişim sağlamanın, sığrama yapmanın ateşleyicisidir, pratik. Algısal bilgiden akla uygun bilgiye sığramanın her

bir adımında kendini yenileyen pratiğin tekrarı görülür.

İkinci Enternasyonal oportünistleri başta olmak üzere sınıf savaşımı boyunca ortaya çıkan (menşevikler-şafakçılar) bütün oportünist anlayış ve hareketlerin belirgin farklılığı olarak karşımıza çıkar, söz ve eylem arasındaki farklılık. Bu farklılık 2. Enternasyonal oportünistlerini çökerttiği gibi bütün oportünist anlayışların burjuva yüzünü de ortaya koymuş ve onları çöküşten kurtaramamıştır.

Teoriye, stratejiye ve yönelime uygun davranmamak başta olmak üzere, devrimin yasalarına, Proletarya Partisi'nin politik kararlarına, devrimin yasa ve ilkelerine, örgütlenme bilimine uygun hareket etmemek de oportünizmin bir özelliğidir. Öze uygun davranmamak çöküşe ve yenilgiye götürür. Sınıf bilinçli proleterler ne zaman ki ilke ve kurallarına uymamışsa başarısızlığa uğramaktan, yenilgiyi yaşamaktan kurtulamamışlardır.

MLM teori, politik kararlar, örgütlenme bilimine uygun tarzda pratiğe uygulanmadan, örgütlenmeden kendi başına maddi bir örgütsel güce dönüşmez. Ayrıca politik kararları pratiğe uygulamak için, yetenekli ve kararlı kadrolara, kararların uygulanıp uygulanmadığının denetlenmesini sağlayacak olan örgütsel mekanizmaya ihtiyaç vardır. **Başarının büyütülmesini ve sürekliliğini sağlayacak, onu güvence altına alacak olan, devrimci pratiğin başarılı ve yetenekli bir şekilde örgütlenmesi ve denetlenmesidir.** Bugün zayıf ve eksik olan, yetersiz kalınan, başarısız budur. Bu gerçekleşmekte kitleler, devrimci savaş ve Proletarya Partisi başarılı bir şekilde ustaca örgütlenir. İdeolojik güç maddi örgütsel güce dönüşür.

Devrimci teori, politik kararlar, grev ve direniş çadırlarında, eylem alanlarında, miting meydanlarında, sokaklarda, kırlarda mücadele içinde sınıdır. Kendiliğinden edilgen ve pasif şekilde örgütsüz duran,

burjuvazinin ve reformistlerin etkisi altında kalan kitlelerin basitten karmaşığa doğru örgütlenmesiyle sınıdır. Politik kararlar, harekete geçirilen, alanlara taşınan kitle gücüyle, örgütlenen parti komitelerin nitelik düzeyiyle, çözüm kapasitesiyle sınıdır. Kitlelerin Proletarya Partisi etrafında örgütlenmesiyle sınıdır. **Parti komitelerin, sınıf bilinçli proleterlerin sınımanmasının mihenk taşı pratiktir.** Sınıf savaşımını örgütlemeyen, kitleleri harekete geçiremeyen, onları proletaryanın ideolojisi ve politikasıyla etkileyemeyen komiteler, **“eylemlere ve davranışlara”** göre sınımanın hükmünde yargılanır.

Kitlenin hangi kesimini ve ne kadarını parti etrafında örgütleyebiliyoruz? Ne kadar kitleye devrimin, Proletarya Partisi'nin propagandası yapıyor? Yapılan propaganda ve ajitasyonun içeriği nedir? Propaganda ve ajitasyon çalışmasında kullanılan araçların niteliği nedir? Proletarya Partisi dışında örgütlenen eylemlere miting ve yürüyüşlere katılım düzeyimiz, etkileme gücümüz nedir? Faaliyet alanlarında kaç komite kuruluyor? Komitelerin politik düzeyi ve niteliği nedir? Kadrolar arası uyum ve ahenk var mıdır? Ortaya çıkan sorunları çözüm yöntemleri nedir? Devrimci çalışmaları örgütlenme başarı düzeyi nedir?

Politik kararlar, yukarıda sayılan gerçeklik içinde sınıdır.

Bir partinin gücü esas olarak, savunduğu ideolojik-politik görüşlerin doğruluğunda aranırken, aynı zamanda bu ideolojik gücün sınımanması sağlayacak, onu geliştirip ilerletecek olan maddi örgütsel güce dönüşürme sürecindeki çalışmanın örgütlenme başarısıdır. **Temel sorunlarda hangi politik görüşlerin savunulduğu esas önem teşkil ederken, bu görüşlerin hangi kadro düzeyi ile uygulandığı ve bunun sonucunda hangi kazanımların elde edildiği de ayrı bir önem arz etmektedir.**

İzlemek, gözlemlemek sadece belirlemekle, sürece ilişkin politik kararlar almakla sınırlanan **“devrimci politika”** yaşamda etki gücü bulmaz, sınıf savaşımında değiştirici rol oynayamaz. Politik kararlar, kolektif tarzda örgütlenen, devrimci çalışmayla, doğru insanlarla ve çalışmanın doğru tarzda denetlenmesiyle etkili hale gelir.

“Politik bilinç seviyesini yükseltmek, düşünce söz ve hareket birliği yaratmak, sarsılmaz bir askeri disiplin sağlamak ve halk kitleleriyle sıkı sıkıya kaynaşmak için politik eğitimi yoğunlaştırırız.” Yapılması gereken bunlardır.

Partinin iç gelişimi her alanda doğru anlayışların oturtulmasına, uygulanmasına ve devrimci pratiğin denetlenmesine, aynı zamanda oportünist anlayışlara karşı savaşım ve bu anlayışların kesin olarak yenilgiye uğratılmasına bağlıdır.

Faaliyet alanlarındaki örgütlülüğümüz önümüzdeki süreçte “komiteleşerek örgütlülüğünü sağlamlaştırması ve geliştirmesi yönelimi daha da güçlendirilecektir. Bu yönelimde eksikliği görülen ve pratikteki geriliğe neden olan örgütsel tecrübesizlik ve yönetme bilincindeki zayıflık, komiteleşme çalışmalarında merkezîyetçi yana ağırlık verilerek giderilmeye çalışılacaktır.

... *Alanda faaliyet yürüten komitelerin sürekliliği için halefler yetiştirilmelidir...* Partimizin görüşlerini, politikalarını, devrim anlayışını ve genel siyasi hattını kitlelere taşımak üzere ajitasyon/propaganda araçlarının yaratılması ve geliştirilmesi görevi yerine getirilmeye devam edilecektir. (3. Toplantı Kararlarından) bir yönelim izleyecektir.

Bu kararlara uygun olarak pratiğin doğru tarzda örgütlenmesine ihtiyaç vardır. Politik kararların pratiğe yaratıcı ve zengin tarzda uygulanmasına doğru kadrolara ve pratiğin denetlenmesini sağlayacak örgütsel yapının işlerlik kazanmasına ihtiyaç vardır. Politik kararları doğru kavrayacak, pratiğe yaratıcı tarzda uygulayacak kadroların bilinç ve kavrayış düzeyi yükseldikçe, örgütsel yapının niteliği yükselir, ideoloji ve politik kararlar kitleleri örgütleyen maddi güce dönüşür.

MLM bilimini, Proletarya Partisi'nin temel teorik görüşlerini, politik kararlarını en basit en kavratıcı ve gerçekten ikna edici bir biçimde ortaya koyma ve pratiğe uygulama yöntemlerini geliştirmeye ihtiyaç vardır. Ortaya konan her başarılı devrimci çalışma proletaryanın devrimci ruhunu umudunu, inancını ve haklılığını güçlendirir. Sınıf bilinçli proleterler, örgütlenme bilimine uygun tarzda her alanda başarılı çalışmayı örgütlemeyi öğrenmelidir.

Nepal'de Nepal Komünist Partisi (Maoist) öncülüğünde 10 yılına giren Halk Savaşı, Stratejik Saldırı aşamasında sürerken Nepal monarşisinin temsilcisi **Kral Gyanendra** 1 Şubat günü "Maoist isyanı bastıramadığı" gerekçesiyle parlamentoyu feshederek tüm yetkileri elinde toplamıştı. Bu gelişmenin ardından 12 Şubat'tan itibaren NKP (M) ülke çapında süresiz olarak yolların kesilmesi çağrısı yaptı.

Bunun üzerine Nepal monarşisi ana yolları kontrol etmek için daha fazla askeri seferber ederken Maoistler ise tek kurşun sıkmadan trafiğin tamamını kapattılar. Küçük gruplarla yolları keserek geçmek isteyen araçları durduran gerillaların "seyahatin amacını ve nereye gittiklerini" ve "çevreden askeri hareketlilik olup olmadığını" sordukları haberleri geliyor. 11 Şubat'ta durdurulan kamyon şoförlerinin anlatımlarına göre gerillaların mesajı oldukça açık ve basit: "Yarımdan itibaren seyahat etmeyin ve evinizde yeterli miktarda yiyecek depolayın." Şoförler bu mesajın sözlerin dışında etraftaki kızıl bayraklarla, yol boyunca ağaçlara asılmış dövizlerle de verildiğini ifade ediyorlar.

12 Şubat'ta BBC Nepal'e bir demeç

veren Nepal Komünist Partisi (Maoist)'in Başkanı Prachanda topyekün bir saldırı başlattıklarını ve monarşiyi ezip yok edeceklerini ifade etti. Yolların kapatılmasına karşı Nepal Kraliyet Ordusu bir açıklama yaparak kamyon şoförlerine gerilla saldırıları sonucu meydana gelebilecek zararların karşılanacağını duyurmalarına karşın şoförlerin Maoistlerin düzenlemelerine uduğunu haberleri geliyor. Kuşatmaların ilk gününden bir gün önce 1.659 aracın girdiği başkent Katmandu'da 12 Şubat günü ise sadece 137 aracın girdiği bildirildi.

13 Şubat'ta ise Nepal'in bütün kentlerinde Maoistlerin çağrısı yankı buluyor. Süresiz olarak ilan edilen bu çağrı özellikle sınır bölgelerinde etkili oluyor, otobüs terminalleri bomboş çölleri andırıyor. Durumun Nepal monarşisi için daha kötü ol-

Tüm Nepal'de Maoist kuşatma

duğu sınır bölgelerinde uzun kamyon, tanker ve otobüs kuyrukları oluşmuş durumda. **Kuzey Uttar Pradesh** eyaletindeki Sonoli sınırındaki bir şoför şunları söylüyor: "Burada kalıyoruz, 3-4 gündür buradayız. Çünkü Nepal'e giden yollar kapalı." Bir diğeri ise "12 Şubat'tan beri buradayız. Nepal'de ne olduğunu bilmiyoruz. Birçok problemle karşı karşıyayız, yiyecek alacak paramız kalmadı. Ülkede grev yapan Maoistler eğer içeri girersek sonuçlarına katlanmamız gerekeceği konusunda uyardılar" diyor.

Nepal monarşisiyle "barış görüşmelerinin" artık söz konusu olmadığı NKP (M) tarafından ifade edilirken ve ülkede durum bu şekildeyken, Nepal dışında Hindistan'da da yapılan protesto eylemleriyle Kral Gyanendra sıkıyönetimi kaldırması konusunda uyarıldı. Hindistan'ın başkenti Yeni Delhi'de 500'den fazla Nepalli kızıl bayraklarla yürüyüş düzenleyerek "Kahrolsun Monarşi", "Yaşasın Cumhuriyet" sloganlarını haykırdı. Yürüyüşü organize edenlerden biri olan **Laxman Pant** "Kraliyetin sıkıyönetimini ve kralın iktidara el koymasını protesto etmek için buradayız" şeklinde açıklıyor yaptıkları eylemi ve taleplerini şöyle sıralıyor: "İlk talebimiz medya üzerindeki sansürün kaldırılması, temel hakların geri verilmesi ve olağanüstü halin kaldırılması. Hindistan ve ABD monarşiyi güçlendirmek için Nepal'e yaptığı yardımları durdurmalıdır." Yine Hindis-

tan'daki Nepalli politikacılar bir araya gelerek Kralın sıkıyönetimi kaldırması ve parlamentoyu yeniden açması için neler yapabileceklerini tartıştı. Monarşi ile birlikte Halk Savaşının ezilmesinde büyük "emek" harcayan **Nepal Kongresi Partisi** anayasal düzen için çalışmalarını söylerken, **Jan Morcha** partisi de Maoistlerin taleplerinden birinin de bu olduğu dolayısıyla NKP (M)'in Monarşiye karşı birlikte mücadele etme çağrısını değerlendirmek gerektiği yönünde görüş bildirdi.

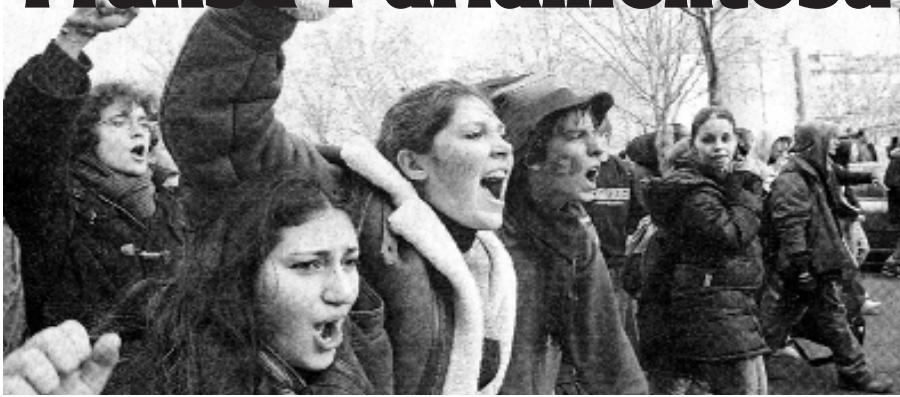
ALMANYA'DA 1. YDG

ÜLKE GENÇLİK KURULTAYI

12 Şubat 2005 tarihinde, Frankfurt'ta düzenlenen **Almanya Ülke Gençlik Komitesi Kuruluş Kurultayı** 2 yıldan bu yana kurulmak istenen **Almanya Ülke Gençlik Komitesi**'nin şekillendiği bir Kongre oldu. Bu yönlü ele alınarak organize edilen Kurultay, açılış ve saygı duruşunun ardından delege tespitiyle devam etti. 28 delegenin katılımıyla başlayan gündemin ana başlığını oluşturan "Hartz IV ve Gençlik Üzerindeki Etkileri" konusu, katılan delegeler tarafından tartışıldı, genelde Avrupa ve özde Almanya'da estirilen sosyal yıkım furiasında gençliğin yeri ön plana çıkarılarak, bu hak gasplarının gelecekteki hayatı nasıl etkileyeceği ve buna karşı YDG olarak neler yapılabileceği üzerinde duruldu. Özellikle de son süreçte üniversite har(a)çlarına karşı gelişen öğrenci hareketi içerisinde örgütlenmenin sürecin önde gelen ihtiyaçlarından biri olduğu vurgulandı.

(Almanya)

Fransa Parlamentosu'nda yeni bir tartışma: FILLON YASALARI

Fransa'da öğrenci gençliğe yönelik ciddi saldırıların yer aldığı yasaların Parlametoda görüldüğü gün onbinlerce genç sokaklarda bu yasalara dur dedi.

5 Şubat 2005 tarihinde Fransa'da gerçekleştirilen yürüyüşte polisler sendika olarak yer almalarına karşın, 15 Şubat'ta FIDL (Liseli Bağımsız ve Demokratik Federasyonu), UNL (Liseli Ulusal Birlik) ve UNSA-Education (Otonom Sendikaların Ulusal Birliği-Eğitim) gibi öğrenci ve öğretmen sendika ve derneklerinin çağrısıyla sokağa dökülen on binlerce insanın karşısında hazırlıklı ve temkinli gelmişlerdi. Elbette ki haklara yönelik saldırıların fitillendiği günümüzde, "Fillon Yasaları" adı verilen yasaların parlamentoda tartışmaya

açıldığı gün liselilerin sessiz kalacağı düşünülemezdi. Toplumun en dinamik kesimini oluşturan gençlerin gittikçe hükümete yönelik tepkileri karşısında, Devlet Millî Eğitim Bakanı François Fillon bir televizyon kanalında şu sözlerini vurgulamadan geçemedi: "Beni tedirgin eden öğretmenler değil, liseli öğrencilerdir".

Ve nihayetinde, yürüyüşün gerçekleştiği 15 Şubat 2005 günü, yürüyüş güzergahının arka sokakları özel eğitilmiş polislerle dolu araçlarla doldurulmuştu. Oysa liselilerin istemi, eğitimin metalastırılıp özelleştirilmesini içeren Fillon yasalarını geri çevirtmekti. Bu yasanın geçmesi sonucunda liselileri bekleyen felaketi, UNL (Liseli Ulusal Birlik) sendikası başkanı şu sözler-

le vurgulamaktadır: "Hükümet, kamu okulu alanındaki seçimini tarihsel gerilemeden yana yapmıştır!"

Buna karşı olarak esasta Fransa'nın takviminde Zone C (C Alanı) denilen ve içinde Paris, Créteil, Versailles ve Bordeaux bölgelerini alan yerlerde yürüyüşler düzenlendi. Yine bunun yanında Île de la Réunion, Lyon ve birçok şehirde öğrenciler sokağa çıktı. Paris'te ise yürüyüş saat 14:00 sularında République meydanında başladı. 60 bin kişinin katıldığı yürüyüşte ILPS ve ATİK bayrakları da dalgalandı. "Eğitim meta değildir! Özelleştirmeye hayır!- ATİK-YDG", "Eğitim hakkımızdır, engellenemez! Özgür bir gelecek için emperyalizme karşı birleşelim!-Yeni Demokratik Gençlik" ve "Yaşasın halkların kardeşliği-ILPS" gibi dövizlerin taşındığı yürüyüşte, gençlerin düzene karşı kinleri gür sesle ve herkesin katılımıyla atılan sloganlarla ifade ediliyordu.

Dönem dönem olan itişmeler, gittikçe çoğalan öfkeyle çatışmaya dönüştü. Böylece Fillon'un tedirginliği "meşru" bir an-

lam kazanıyordu. Çatışma sonunda ertesi gün serbest bırakılan 25 genç gözaltına alınırken, 58 özel eğitilmiş polis yaralandı. Akşam üstü başlayan olaylar sonucu, yürüyüşün başladığı République Meydanı'ndan, sonlandığı Bastilles Meydanı'na kadarki cadde boyu, bütün otobüs duraklarının camları dökülürken, 117 araba kullanılmaz hale getirildi. Devlet her gün biraz daha öfkeli geçen eylemler karşısında kabaaran korkusunu, bu olayın neredeyse medyada hiç yer almamasıyla göstermiştir.

Fransa genelinde 80.000'e ulaşan katılımla gerçekleşen yürüyüşlerde, bu defa işçi sendikalarının desteklerinin az olması gözlerden kaçmadı. Çoğu işçi çocukları olan liseliler, ne pahasına olursa olsun eylemlerini sürdüreceklerini açıklayarak, herkesi Salı günleri parlamentonun önünde eylem yapmaya çağırdı. Bunun yanında Fransa'da gerçekleştirilecek bir sonraki büyük öğrenci yürüyüşünün tarihi 8 Mart olarak belirlenirken, işçi sendikalarının da katılacağı yürüyüş tarihi ise 10 Mart olarak tespit edildi.

(Fransa)

Brezilya'da köylü katliamı

Sık sık topraksız köylülerin toprak işgalleriyle gündeme gelen **Brezilya'nın Goiania** kentinde polis, köylülere karşı bir katliam saldırısı düzenledi. **16 Şubat** sabahı 3 bine yakın polis, **Sonho Real**'de köylülerin işgal ettikleri topraklara girerek köylülere saldırdı ve 2 köylüyü katletti.

Saldırıya uğrayan topraksız köylüler Mayıs 2004'te yıllardır kullanılmayan bir tarım arazisini işgal etmiş ve buraya yerleşen 3 bin aile kolektif üretime başlamıştı. **Brezilya Mahkemeleri** Ocak 2005'te ailelerin bu topraklardan çıkarılması kararı geçtiğimiz hafta gerçekleşen vahşi saldırının da önünü açmıştı. Ocak ayından itibaren köylüler ölüm tehditleri

ve çeşitli saldırılarla baskı altına alınıp, toprakları terk etmeleri sağlanmaya çalışılıyordu.

Bu yöntemlerle köylüleri yıldırmanın yanı sıra polis, **11 ve 15 Şubat** tarihlerinde köylülerin yerleşim bölgesine bombalı ve silahlı saldırı düzenleyerek çok sayıda kişinin yaralanmasına neden olmuştu. Bu saldırının ardından **Eyalet Valisi** bir açıklama yaparak sorunun "**şiddet kullanılmadan çözüleceği**" sözü vermişti. Ancak bir gün sonra gerçekleşen saldırı Valinin sözlerinin kandırıcadan ibaret olduğunu açıkça gösterdi. Polisin silahlarla girdiği topraklarda 2 köylüyü katletmesi ve onlarca köylüyü yaralamasının ardından 800 kişi de gözaltına alındı.

RUSYA'DA ON BİNLER ALANLARDA

Rusya'da devletin sosyal hakları kısıtlamak amacıyla "**sosyal reform**" adı altında yaşama geçirmeye çalıştığı saldırılara karşı **Rusya**'da aynı anda 70 kitlesel eylem yapıldı. Yapılan eylemlere on binlerce kişinin katıldığı öğrenildi. "**Bu reformlar ya bir düşman yada aptal olan bir başkanın işi olabilir**" şeklinde dövizlerin okunduğu ve kızıl bayrakların dalgalandığı Moskova'daki eyleme 5 bine yakın insan katıldı.

Komünistlerin ve 20 örgütün çağrı yaptığı toplu taşımının ücretsiz olması ve milyonlarca emekli ve engellinin yararlandığı ilaç yardımı gibi Sovyet döneminden kalma sosyal hakların ortadan kaldırılması protesto edildi. Bu eylemlerin karşısında **Putin** de hükümetin hazırladığı "**sosyal reform**" paketini savunmak için **Moskova**'da bir gösteri düzenledi. Hükümet ise "**sos-**

yal reform" paketinde yumuşama yapmaya çalışacağını ancak geri çekmeyeceğini açıkladı.

Evrensel Bakış

HARİRİ SUİKASTI İLE ÇALKALANAN ORTADOĞU SULARI YENİ FIRTINALARA GEBE!

Son haftalarda her daim çalkantılar içinde olan Ortadoğu coğrafyasının önümüzdeki süreçte yeni firtinalara tanık olacağını gösteren gelişmeler yaşandı. Bu gelişmelerden en çok ses getireni büyük ve komplike bir mekanizmayla patlayan bombalar sonucu Lübnan'ın eski Başbakanının ölümü idi hiç kuşkusuz.

Refik Hariri suikastını izleyen günlerde herkes bunu kimin yaptığını konuştu. ABD ve yandaşları derhal bu suikasttan Suriye'yi sorumlu tutarak ("Bu cinayet bize; Lübnan'ın Suriye işgalinden azade bir biçimde özlemlerini gerçekleştirmesi ve kendi siyasi geleceğine karar vermesi gerektiğine dair hatırlatma oldu." **Scott MacCellan-Beyaz Saray** sözcüsü) bu ülkedeki Büyükelçisini geri çekme talimatı verdi, hatta Büyükelçi ülkesine dönerken Şam hükümetine sert bir mesaj gönderdi. Lübnan sokaklarını dolduran halkın gösterdiği hedef de, İsrail'in ve Lübnan hükümetinin de aynıydı: Suriye.

Son haftalarda Irak'tan sonra sıra neresi tartışmalarında İran'dan sonra öne çıkan ikinci ülke olan Suriye'nin gündemin birinci sırasına terfi etmesini sağlayan bu suikastın kahramanı Refik Hariri kimdir?

LÜBNAN'IN SON 12 YILINA DAMGASINI VURAN ZENGİN

Forbes Dergisinin 2003'te "**Dünyanın En Zengin**" 100 kişisi arasında yer alan Hariri ilk kez 1992 yılında Sünniler

için ayrılmış başbakanlık makamına oturmuş ve 1998'e kadar bu makamda kalmıştı. 2000 yılındaki seçimlerde yeniden aynı makama gelen **Hariri**, Suriye yanlısı Devlet Başkanı **Emil Lahud**'un son olarak Suriye'nin istekleri doğrultusunda göreve süresinin uzatılması üzerine Ekim 2004'te istifa ederek muhalefete geçmişti. Lübnan İç Savaşı sonrası ülkenin yeniden kurulması sürecinde en zengin müteahhit olarak iş yapan Hariri'nin 2005 Mayıs'ında yapılacak seçimlerde oluşturduğu ittifakın başarı şansı oldukça yüksek düzeydeydi. Zira bu ittifak içinde Hariri'nin kendisi (Sünni-Liberal), Suriye düşmanı olan ve İç Savaş sonrası Paris'te sürgünde yaşayan **Michel Aoun** (Maruni-Hıristiyan), suikasttan sonra direkt Suriye'yi hedef açıklamalarıyla dikkat çeken **Velid Cunblot** (Sol-Dürzi) yer alıyordu. Ve hiç de ilginç olmayan bir ayrıntı olarak belirtelim ki bu ittifak Fransa ve ABD tarafından da "**yürekten**" destekleniyordu.

HARİRİ SUİKASTI KİME YARADI?

Özellikle sürekli kaygan bir zemin üzerinde olan Ortadoğu'da suikast, saldırı vb. meselelerde failin ortaya çıkması çoğu zaman mümkün olmaz. Bu nedenle "katil kim" oyunu sondan başlanarak oynanır ve doğru yada yanlış bir sonuca varılır. Bu oyunda ise kilit soru "**cinayet kim yaradı**"dır. Hariri'nin öldürülmesinin

kimin işine yaradığını görmek için iki "**sanki**" üzerinde durmak yeterlidir: Suriye ve ABD (yada İsrail).

İlk olasılıktan başlarsak Suriye ile Lübnan ilişkilerinin tarihine kısaca göz atmakla "**işe**" başlayabiliriz. Lübnan 1943 yılında "bağımsız" bir devlet olarak Suriye'nin hemen batı sınırında kurulduğunda Şam hükümeti bu devleti "**sınırları cetvelle çizilmiş bir devlet olarak**" hiçbir zaman benimsemedi. İki ülke arasındaki sınırın açık olması, ortak bir ekonomiye sahip olmaları ve hatta "**ihtiyaç hasıl olduğunda bu ülkelerden birinin diğerini dışarıda temsil hakkı**" olduğu bir ilişki yürümüştür on yıllarca. Ardından Suriye kendi içindeki sorunlardan kaynaklı 70'lere kadar Lübnan'dan uzaklaşsa da 1970'te Esad'ın iktidara gelmesi ve Lübnan'ın istikrarsızlığa doğru gitmesi iki ülke arasındaki ilişkiyi de şekillendirmiştir. Ve Suriye Lübnan'a ilk kez 1976 yılında devam eden iç savaşın durmasına yardımcı olmak amacıyla Arap Caydırıcı Gücü'nün bir parçası olarak girmiş ve 1989'da imzalanan Taif Anlaşması ile de askeri varlığı Lübnan'da legal bir zemine oturmuştur. İsrail'in Lübnan'dan askerlerini çekme kararı almasının ardından (ki bu hiçbir zaman gerçekleşmemiştir) BM Güvenlik Konseyi Eylül 2004'te 1559 sayılı kararla Suriye'nin Lübnan'daki birliklerini çekmesini istemiştir. Suriye'nin özellikle Bekaa Vadisini kontrol ederek saldırıya açık batı kademini İsrail'e karşı korumak açısından Lübnan'dan vazgeçmesi çok zor. Nüfusunun % 35'i Sünni, % 38'i Hıristiyan ve % 27'si Şii olan Lübnan'da bu dinsel farklılıklar temelinde kurulan dengede Devlet Başkanlığı Hıristiyanlarda, Başbakanlık Sünnilerde ve Meclis Başkanlığı ise Şiiler de bulunuyor. Suriye'nin

Filipinler'de tutsak yakınlarının protestosu

Filipinler'de 14 Şubat St. Vaentine gününde politik tutsakların eşleri ve yakınları **Macapagal-Arroyo** hükümetine "**Valentinerimizi geri getirin**" diye seslendi. Birleşik İzleme Komitesi bürosunun önünde toplanan tutsak yakınları, uluslararası İnsan Hakları Yasası'na ve İnsan Haklarına Saygı Anlaşması'na rağmen tutukluluk halleri devam eden eşlerinin ve yakınlarının serbest bırakılması için dava açtılar.

Filipinler hapisanelerinde 236 politik tutsak bulunuyor. Ancak bunların hepsi de adli suçlamalarla yargılanıyor ve kamplarda ve tutuklama merkezlerinde tutuluyor. 1989'da ABD'li bir askeri yetkiliyi öldürmekle suçlanan **Donato Continente**'nin eşi **Imelda Tendencia Continente** "**Ailelerimiz Valentine Gününü mutlu bir şekilde kutlayamıyor, çünkü eşlerimiz uzun zamandır hapisanelerde çürütülüyor. Onlar yasadışı tutuklamaların kurbanları olarak uyduruk mahkemelerde taciz ve işkenceye maruz kalmakta. Bu haksızlığa hakaret de eklemek için adli suçlu olarak gösteriliyorlar**" dedi.

2004 yılında **Filipinler Ulusal Demokratik Cephe** ve **Hükümet** arasında **Oslo**'da yapılan görüşmelerde 32 politik tutsağın serbest bırakılması konusunda anlaşılmış ancak sadece 17'si serbest bırakılmıştı.

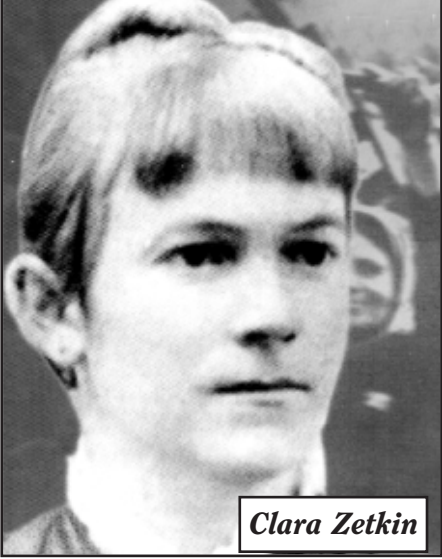
özellikle Sünni Lübnanlılar üzerinde önemli bir etkisi varken Hariri'yi öldürmesi (kendisine muhalif olmasına karşı) çok mantıklı görünmüyor. Ayrıca ABD'nin kendi adını son süreçte giderek artan bir ivmeyle dile getirmesi ("**Suriye'nin büyük bir problem olduğu konusunda kuşku yok**", Condoleezza Rice) karşısında böyle bir davranışa girmesi tüm kartlarını karşı tarafa teslim etmesi anlamına geliyor.

Bunun yanında suikasttan ABD'nin elde ettiklerine kısaca bakarsak; Lübnan'daki mevcut yönetime ve Suriye'ye karşı Lübnan halkı içinde önemli bir başkaldırı yaratılmıştır bu suikastla. 1983 yılında Lübnan'ı terk etmek zorunda kalan ABD için bu ülkeye daha fazla müdahale etmesinin de yolu açılmıştır. Bunun yanında farklı bir yorum olarak Washington Yakın Doğu Politikaları Enstitüsü Başkan Yardımcısı **Patrich Clawson** da Hariri'nin Fransa Cumhurbaşkanı **Chirac** ile olan yakın ilişkilerine dikkat çekerek suikastın büyük olasılıkla Washington'ı değil Paris'i hedef aldığı ifade ediyor. ("**Avrupa'dan Suriye'ye bir tepki gelirse ABD'nin konumu son derece güçlenir.**") Bu iddia **Condoleezza Rice**'in "**Uluslararası toplum Suriye'ye karşı birleşmeli. Suriye hem kendi topraklarını hem de güney Lübnan'ı teröristi desteklemek için kullanıyor**" sözlerindeki amaca da uygun görünüyor.

Sonuç olarak bu suikastı ne Suriye'nin yapmadığını ne de ABD'nin yaptığını kanıtlayan bir bulguya ulaşmak imkansız. Ancak yukarıda görüldüğü gibi bu suikasttan en çok yararlanacak olan ABD olacaktır. Ve sonuç olarak haydut devlet ABD, bu suikastı Ortadoğu politikalarını uygulamak için "**en iyi şekilde**" kullanacaktır.

Yaşadığımız gibi yan yana, omuz omuza mücadeleyle zafere!

İlk olarak nasıl ortaya çıktığı konusunda farklı görüşler olsa da, açık olan bir durum vardır ki o da, bu günün emekçi kadınların mücadelesiyle kazanılmıştır. Bu mücadelenin anısına, II. Enternasyonal'in 1910'daki Kongresi'nde Clara Zetkin'in önerisiyle, Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü olarak ilan edilmiştir.

Clara Zetkin

Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün ortaya çıkışı hakkında üç ayrı görüş bulunmaktadır;

Birinci görüşe göre, 1857'de New Yorklu dokuma işçisi kadınlar, düşük ücretleri, on iki saatlik iş gününü ve artan iş yükünü protesto etmek için bir gösteri yürüyüşü yaparlar. Polis saldırır ve zor kullanarak yürüyüşü dağıtır.

İkinci görüşe göre, Amerikalı kadınlar 8 saatlik işgünü ve kadınların siyasal hakları için mücadele ederken, Şubat 1908'de Manhattanlı iplik işçisi kadınların grev yapması ve polisin saldırarak grevi engellemesidir.

Üçüncü görüş, 1909'da New Yorklu dokuma işçisi kadınların işten çıkarılmaları protesto etmek için fabrikayı işgal etmeleri, polisin saldırması ve çıkan yangında 129 kadının hayatını kaybetmesidir.

İlk olarak nasıl ortaya çıktığı konusunda farklı görüşler olsa da, açık olan bir durum vardır ki o da, bu günün emekçi kadınların mücadelesiyle kazanılmıştır. Bu mücadelenin anısına, II. Enternasyonal'in 1910'daki Kongresi'nde Clara Zetkin'in önerisiyle, Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü olarak ilan edilmiştir. 1910 yılından başlayarak 8 Mart emekçi kadınların başkaldırısını simgeledi, birlikte bir güç olmanın, dayanışmanın anlamını bugünlere taşıdı. 1960'lı yıllara dek sosyalistlerin kutladığı bir gün olan 8 Mart, Birleşmiş Milletler tarafından da 1975'te "Dünya Kadınlar Günü" olarak ilan edildi! Yıllardan beri kutlanan 8 Mart'ın "emekçi" vurgusu atılmış oluyordu böylelikle. Hatta ilk ortaya çıkışı bile BM tarafından kutlanmaya başlaması olarak gösterilmeye çalışılıyor. Lenin'in "haydutlar çetesi" dediği bu kurum, burjuvazinin bütün kurumları gibi, kendi varlığının devamı için, bulduğu her şeyi kendine benzetmeye, içini boşaltmaya çalışıyor. Yok edemediği tarihi bozmayı bir politika haline getiren burjuvazi, 8 Mart'ı da bozmayı önüne hedef olarak koyuyor. Oysa 8 Mart, Clara Zetkin ve onu destekleyenlerin de çabasıyla, emekçi kadınların emekçi kadınlara bir armağanıdır.

Marks ve Engels, bugün içinde gün-

cellliğini koruyan emeğin cinsiyete göre ayrımı, proleter kadının ezilmişliği, yedek işçi ordusu haline gelmeleri, ailenin, devlet ve özel mülkiyetle eleştirisi, ailenin sınıflı toplumda biçimleniş ve ortadan kaldırılması sorunlarını ele alarak, bugün de komünistlerin soruna yaklaşımında temel çıkış noktasını oluşturan temelleri ortaya koymuştu.

Marks ve Engels kadının çalışmasına değil, çalışma koşullarının değiştirilmesine yönelmesi gerektiğini söylüyorlardı. Fransız Charles Faurier'in söylediği ve Marks'ın da kullandığı şu sözler bunu gösteriyor:

"Tarih hakkında bir şeyler bilen birisi, kadın mayası olmadan büyük toplumsal değişikliklerin gerçekleşmesinin olanaksız olduğunu bilir. Toplumsal ilerlemenin tam ölçüsünü veren, kadın cinsinin toplumsal konumudur."

Marks ve Engels, kadın sorununun açıklığa kavuşması için, 1. Enternasyonal'de "KADINLAR EVLERİNE" diyen Proudhonculara karşı yoğun bir savaşım vermişlerdi.

Paris Komünü'ne kadınların aktif olarak katılması, 1. Enternasyonal'e de yansıyan egemen ideolojinin etkilerinin kırılmasında önemli bir etken oldu. Paris'in Savunulması ve Yaralılara Yardım İçin Kadınlar Birliği Merkez Komitesi'nin, Paris'li kadınların "ne pahasına olursa olsun barış istedikleri" yalanına karşı hazırladığı 6 Mayıs tarihli bildirisi de, bunun nedenlerini açıkça gösteriyor;

"Hayır, Paris'in emekçi kadınları barış değil, kıyasıya bir savaş istemektedir!"

Bugün bir uzlaşma ihanettir!... Uzlaşmak, mutlak bir toplumsal reformu alkışlayan, yücelten kadın işçilerin özlemlerini inkar etmek; halen varolan bütün toplumsal ve hukuki ilişkilerin yıkılmasını istemek ve bütün ayrıcalıkların, bütün sömürmelerin, kısaca sermaye egemenliğinin yerine geçmesini kabul etmek; bir tek kelimeyle, emekçinin kendi kendisini özgür kılmasını reddetmek olur!..."

Kadınlar, bu dönemde yürüttükleri mücadeleler sayesinde hem işçi hareketi, hem de komünistler arasındaki yerlerini almaya başladılar.

Kadın sorunu mu, toplumsal bir sorun mu?

"Kadın hareketi", kapitalizm için tipik bir çelişkinin sonucuydu: kadınların üretim içinde büyüyen payı, onların toplum, evlilik ve devlet içinde süregiden ayrıma tabi tutulmalarına kesinlikle denk düşmüyordu.

Özel olarak bağımsız bir "kadın sorunu yoktur" der A. Kollontai. "Burjuva toplumda kadını baskı altında tutan güç, sermaye ile emek arasındaki büyük toplumsal çelişkinin bir parçasıdır. Bir yanda

Alexandra Kollontai

kadının üretime katılması ile diğer yanda onun genel hak yoksunluğu arasındaki çelişki, o zamana kadar hiç bilinmeyen bir görüngünün ortaya çıkmasına yol açtı: Bir kadın hareketi ortaya çıktı. Fakat bu hareket, başından itibaren taban tabana zıt iki akıma ayrılır: Fraksiyonlardan biri burjuva kadın hareketinin bayrağı altında örgütlenirken, diğeri İşçi hareketinin bir parçasıdır" diyerek devam ettirir sözlerini.

Kadın hareketi hızla büyüdü ve 19. yüzyılda bütün batılı ülkelerde ve Asya ülkelerinde güçlü bir kadın örgütleri ağı oluşturuldu. Onun baş görevi, mevcut kapitalist toplum çerçevesinde bütün alanlarda kadının ve erkeğin hak eşitliğinin tanınmasıydı.

Sosyalizme yabancı kalan bu burjuva kadın hakları savunucularının bir bölümünün 19. yüzyıl sonuna doğru sosyalistlerden alınmış talepleri öne sürmesinin biricik nedeni, kendi politik önlemlerini büyütme için, proleter kadınların desteğini güvence altına almak, onların işbirliğini satın almak istemeleriydi. Kendisini sınıfsal olarak tarafsız görmesi ve taleplerini ve eylemlerini tüm kadınların taleplerini ve eylemlerini temsil ediyor olarak görmesi de, burjuva kadın hareketi açısından tipik bir özelliktir. Gerçek elbette farklıydı, burjuva kadın hakları savunucuları, burjuva kadınların taleplerini ve çıkarlarını savunmaktan başka bir şey yapmıyorlardı; burada burjuva kadın hareketinin en çeşitli katmanlardan oluştuğunu kesinlikle dışlamak istemiyoruz.

"Feministler, safdilliklerinden, kadının hakları için mücadeleyi, sınıf mücadelesinin sağlam temelinden cinsiyetler arasında mücadele düzeyine kaydırmaya çalıştılar. Böylelikle, bir çarpıtma, bir karikatür ortaya çıktı. Feministlerde olmayan politik duyarlılık, onları ana mücadele çizgisinden uzaklaştırdı. Burjuva kadın hakları savunucuları, kadının hiçbir alanda erkekten geri kalmadığını kanıtlamaya çok büyük çaba gösterdikleri için, kadının toplum tarafından özel bir dikkat gerektiren özgül biyolojik özelliklerini tümünden yadsıdılar" derken Kollontai yıllar öncesinden daha başlangıcında feminist kadın hareketinin çıkmazlarını ortaya koymuştur.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER...

Kader Özgül Kılıç: 1974 Dersim Hozat Türk Taner köyünde doğdu. 1993'te gerillaya katıldı. Dersim'in Yıldız'ı, 1 Mart 1994'te Dersim Çemişgezek'te TC güçleri ile girdiği çatışmada ölümsüzleşti.

Kader Özgül Kılıç

Kenan Demir: 2 Mart 1970'de Erzincan'da doğdu. 1984 yılında ailesiyle birlikte İsviçre'ye yerleşti. 1989 yılında Proletarya Partisi ile ilişkiye geçti. Basel kentinde yerel faaliyet yürüttü.

Kenan Demir

5 Mart 1998

günü, İsviçre'de görev için gittiği bir alanda karşı devrimci-asalak bir çetenin silahlı saldırısı sonucu şehit düştü. İsviçre'nin Özgür'ü, Basel'in Mehmet Ali'si alçakgönüllülüğü ile herkesin sevgisini kazanmıştı.

Feda eylemi şehitleri: F Tipi hapishanelere ve tecride karşı sürdürülen Ölüm Orucu eylemi içerisindeken kendini yakarak şehit düşenler; **Orhan Uğur**, 27 Şubat 2003 (DHKP-C), **Muharrem Karademir**, 28 Şubat 2004 (DHKP-C), **Günay Öğrener**, 2 Mart 2004 (DHKP-C)

Ölüm Orucu Şehitleri: **Doğan Tokmak**, 16 Mart 2002 (DHKP-C), **Yeter Güzel**, 10 Mart 2002 (TKP(ML)), **Yusuf Kutlu**, 8 Mart 2002 (DHKP-C).

Orhan Keskin: Devrimci-Yol'un Diyarbakır İl Komitesi içinde yeralan Orhan Keskin, 1980 Mayıs'ında polisle girdiği silahlı çatışmada yaralı olarak tutsak düşmüştür. Diyarbakır zindanlarında yapılan işkencenin ve yaratılan direnişin öznesi olmuştur.

14 Ocak 1984'te başlattığı Ölüm Orucu'nun 48. gününde 3 Mart 1984'te bayrağı geride kalanlara devretmiştir.

Kartal Katliamı: İstanbul'un Kartal ilçesinde bir eve düzenlenen polis baskınında aralarında Dev-Sol'un kadrolarından **Bedri Yağan**'ın da bulunduğu 5 kişi katledildi. **Bedri Yağan**, **Gülcan Özgür**, **Hemşireler Derneği İstanbul şubesinin eski başkanı Menekşe Meral** ve ev sahibi **Rıfat Kasap** ile eşi **Asiye Fatma Kasap** katledilirken, Rıfat ve Asiye çiftinin çocukları 2,5 yaşındaki Özgür ile 6 aylık Sabahat katliamdan sağ olarak kurtuldular.

Kuşkusuz proleter kadın hareketinin gelişmesi, sınıf mücadelesinin gelişimiyle ilintilidir, tüm bunlar ve burjuva kadın hareketinin gelişimi ve günümüzdeki seyri ayrı ve uzunca ele alınacak onlarca makale ile anlatılabilir, burada sadece kısaca değinerek sorunlara bakıştaki temel ayrım noktalarını koyduk. Burada vurgulanmak istenen kapitalizmle birlikte kadınların üretim sürecine katılmalarının, kimilerinin bilincinde kadının “modern” toplumdaki yerinin artık erkeklerle eşit hale geldiği gibi bir yanlış, yanılsamaya yol açmasıdır. Ancak durum sınıfsal bir bakışla ele alındığında, eşitlenen kadın ve erkek değil, üretim araçları karşısında aynı konumu paylaşan kadın ve erkeklerin emeği olduğu görülür. Bu durumda bile, kadın ve erkek işgücü, tarihsel eşitsizliğin prizmasından geçerek belirlenmektedir.

Kapitalizmle birlikte kadınların hapsoldükleri evden dışarı çıktıkları doğrudur; ama dışarısının ferah olduğu yalan, sokakların aydınlatılmasıyla daha da ferah olacağı ise bir aldatmacadır. Bunun sonucu olarak kadınların ekonomik bağımsızlık elde etmesinin kurtuluş olduğu da doğru değildir, çalışan kadın “koca” egemenliğinden kısmen çıkararak “patron” egemenliğine geçiş yapmaktadır. Kaldı ki, çalışan kadın çeşitli gerekçelerle sadece erkekler tarafından değil, erkek egemen ideolojinin tutsağı hemcinsleri tarafından da horlanıp denetlenmektedir.

Üstelik kadınların iş hayatına katılmaları, evdeki cinsiyetçi işbölümünün yükünden kurtuldukları anlamına da gelmiyor. Daha çok aile fertleri tarafından ezilen kadın, baba, koca, erkek çocuk tarafından uygulanan baskı, toplumsal yaşamın diğer alanlarında da artarak sürüyor. Çoğu zaman eşit işe eşit ücret gibi bir durum olmaksızın erkeklerden daha düşük ücretlerle çalışmak zorunda bırakılıyor.

Feministler ve sınıf mücadelesinin içerisinde yer alan kadınların “kadın sorunu”nun çözümünde temel ayrım noktalarından biri; feministlerin sistem içi bir takım reformlarla kadınlarla erkekler arasında eşitliğin sağlanacağı gibi bir düşünceyi savunurken, proleter kadınların nihai kurtuluşu sistemin alaşağı edilmesindedir.

Bu temel ayrım pek çok politikada yansır; feministler seçimlerde daha fazla kadın aday olması ve bunların seçilmesinin yararlarını vurgularken, proleter kadınlar seçimlerin bir burjuva aldatmaca olduğunu sadece seçimlerin sömüren bir klik ile diğer klikler arasında seçim yapmaya zorladığının propagandasını yaparlar. Bu çok genel ve özgün durumları içermese de ortaya çıkan tablo genelde bu şekildedir. 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı’nda da feministler “Kadınlar da erkeklerle birlikte iş istiyor!” sloganını ortaya atarken, proleter kadınlar “Emperyalist savaşa hayır!” sloganını haykırmıştır.

8 Mart’ta Ayferleşmek....

Kapitalist ülkelerdeki kadının ikincil konumu, ülkemiz gibi yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelere doğru geldiğinde çok da-

h a

çarpıcı ve çelişkilerin yoğunlaştığı, eşitsizliğin

daha bir arttığı bir tabloyu karşımıza çıkarılmaktadır. Kapitalizmde kadının elde ettiği sınırlı hakların yerini, ülkemizde ağır bir feodal baskı, devlet baskısı kısacası ulusal, cinsel ve sınıfsal olarak ağır bir baskıya bırakır.

Buna bağlı olarak ülkemizdeki burjuva kadın hareketi oldukça az sayıda kadın üzerinde etkilidir. Ülkemizde yıllardan beri

devrim mücadelesinin içerisinde yer alan kadınlar, kadınlara gerçek kurtuluşun yolunu göstermiştir. Ancak az önce sözünü ettiğimiz üç katlı baskı kuşağı kadınların sınıf mücadelesinde yer almasının önünde büyük bir engeldir. Bu baskıları aşım sınıf mücadelesinin engin okyanusunda kulaç atan kadınlar da, yılların getirdiği ezilmişlik ve baskı sonucu daha yavaş ilerleyebilmekte, gelişimi oldukça zor ve sancılı olmaktadır. Ancak tarih göstermiştir ki, değişirken değişirmenin pratiğine girenler, kısa sürede bu edilgen kişiliği üzerinden atabilmekte, mücadele içerisinde ön saflarda yer alabilmektedir. Kuşkusuz bunu sağlayacak olan, örgütlü yaşamdır, kolektif iradedir.

Ülkemizde sınıf mücadelesi içinde top-rağa düşen pek çok devrimci kadının bu anlamda arkadakilere bıraktığı oldukça zengin bir miras vardır. Proleter kadınlar, **Krupskaya**’dan, **Zetkin**’den, **Kollontai**’den, **Çiang Çing**’den öğrendiği gibi; **Sabahat Karataş**’tan, **Ayçe İdil Erkmen**’den, **Hatice Yüreklî**’den, **Sibel Sürücü**’den, **Lale Çolak**’tan, **Yeter Güzel**’den ve adını burada sayamayacağımız binlerce devrimci kadının mücadele pratiğinden öğrenmek zorun-dadır.

Proletarya Partisi’nin tarihine baktığımızda ilk kadın şehit **Meral Yakar**’dan, ilk kadın Ölüm Orucu şehidi **Nergiz Gülmez**’e ve ilk şehit kadın komutan **Ayfer Celep**’e kadar onlarca partili kadın militanın mücadeleyi her yerde ve her aşamada omuzladığını görürüz.

Ülkemiz gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde kurtuluşun Halk Savaşıyla mümkün olduğunu bilen proleter kadınlar, dağlarda yoldaşlarıyla omuz omuza yer almış ve bu onurlu mücadelede ölümü birlikte kucaklamışlardır.

İşte **8 Mart 1999** tam da bunun en somut örneğidir. Gerilla birliği böylesi bir günde, birliği, dayanışmayı mücadele ruhunu, dağların doruklarına taşımıştır. Komutan **Ayfer**’in öncülüğünde toplanmıştı birlik. Kadının köleleştirilmesinin tarihini, özgürleşmenin yolunu anlatıyordu komutan **Ayfer**. Gerillalar, komutanlarını dinlerken “**safların kadını Ayfer gibi olmalı**” diyordu. O gün akşam köye inildi. Birliğin komutanı **Ayfer Celep**, köyde 8 Mart vesile-

siyle özellikle köylü kadınlarının sorunları üzerinde duracaklarını söyledi. Köylülerin yüreğinde taht kuran komutan **Ayfer** ve yoldaşları **Münire Sağdıç**, **Kemal Tutuş** ile birlikte 8 Mart’ta gittikleri bu köyde düşman pususuna düşerek sonuna kadar çatıştılar. 8 Mart’ı ölümleriyle daha da anlamlandıran Komutan **Ayfer** ve yoldaşları yaşamlarıyla olduğu gibi ölümleriyle de gerçek kurtuluşun yolunu işaret ediyorlardı giderken...

Evet, önümüzde sayısız örnek var ve biz **Ayfer’in cesaretini, Münire’nin olgunluğunu, Nergiz’in sabrını, Özlem’in coşkusunu** katarak kendimize yürütürüz, yürütür ve onlara layık olmanın, kadınların gerçek kurtuluşunu sağlamanın proletaryanın bayrağını daha da yükseklere taşımakla olaçağımızı biliyoruz...

Şan olsun 8 Mart’ı yaratanlara ve yaşatanlara!

GÜN’DE DÜN..

27 Şubat

1975. Tüm Öğretmenler Birleşme ve Dayanışma Derneği (Töb-Der) ve çeşitli devrimci kuruluşlar tarafından “**Hayat Pahallığı ve Faşizmi Protesto**” mitingleri düzenlendi. Malatya, Tokat, Kahramanmaraş, Erzincan ve Adıyaman’daki mitingler saldırıya uğradı.

28 Şubat

1917. Rusya’da demokratik devrim başarıya ulaştı.

1995. Sivas’ta öğrencilerin gittiği kafeteryayı tarikat üyesi 12 kişi bastı. “**Oruç yiyorlar**” diye sopa ve zincirlerle öğrencilere saldırdı; 7 kişi yaralandı.

1996. Türkiye Büyük Millet Meclisi’i Genel Kurulu’nda “**öğrenci harçlarına hayır**” yazılı pankart açan 12 üniversite öğrencisi tutuklandı.

1997. Milli Güvenlik Kurulu muhtıra verdi; Milli Güvenlik Kurulu’nun 1997’de yaptığı toplantıda “**laik devlet ilkesine aykırı hareketlerin arttığına**” dikkat çekilerek Refahiyol hükümetine bir dizi önlem önerildi. Bu toplantı MGK’nın tarihinin en uzun toplantısı oldu. 8.5 saat sürdü.

29 Şubat

1944. Endonezya Komünist Partisi’nin 5 lideri ölüm cezasına çarptırıldı.

2 Mart

1990. Yıldız Üniversitesi’nde öğrenciler 3,5 saat işgal eylemi yaptı, eylemden sonra 200 öğrenci gözaltına alındı.

4 Mart

1991. **Mardin**’in **İdil** ilçesinde yürüyüş yapan kalabalığa ateş açılması sonucu 2 kişi öldü, 25 kişi yaralandı. 3 gün sonra **İdil**’deki olayları protesto etmek için **Mardin**’in **Dargeçit** ilçesinde yürüyüş yapan gruba ateş açıldı; 1 kişi öldü, 7 kişi yaralandı.

7 Mart

1983. 18 yıl önce bugün **Zonguldak Kandilli Armutçuk**’taki maden ocağında büyük bir grizu patlaması oldu. Bu sırada ocakta 406 işçi bulunmaktaydı. Kazada 102 işçi öldü. Savcılıkça oluşturulan bilirkişi heyeti, havalandırma sisteminin ters kurulmuş olduğunu saptadı ve işletmenin yüzde 100 suçlu olduğunu sonucuna vardı. Kaza ülkemiz madencilik tarihinin en büyük faciası olarak tarihe geçti.

10 Mart

1965. Zonguldak’ta 1500 maden işçisi greve başladı.

5 Mart 1953’te aramızdan ayrılan Komünist Önder Josef Stalin’in anısına 1925 yılında Dünya Emekçi kadınlar günü nedeniyle yaptığı konuşmayı yayınlıyoruz.

İnsanlık tarihinde, ezilenlerin hiçbir büyük hareketi, emekçi kadınların katılımı olmadan yürümemiştir. Ezilenlerin arasında emekçi kadınlar, özgürlük eyleminin büyük yolunun kenarında kalmadılar ve kalamazlardı. Kölelerin kurtuluş hareketi,

Emekçi kadınlar işçi sınıfının gerçek ordusu olmalıdır

bilindiği gibi, yüzlerce ve binlerce büyük kadın şehit ve kahramanı yaratmıştır. Serflerin özgürlüğü için savaşanların oluşturduğu sıralarda, onbinlerce emekçi kadın vardı. Ezilen kitlelerin kurtuluş hareketinin en güçlüsü olan, işçi sınıfının devrimci hareketinin, bayrağı altında, milyonlarca emekçi kadını toplaması şaşılacak bir şey değildir.

Uluslararası Kadınlar Günü, işçi sınıfının kurtuluş hareketinin büyük geleceğinin habercisi ve yenilmezliğinin delilidir.

Emekçi kadınlar, işçi ve köylü kadınlar, işçi sınıfının büyük yedek kuvvetlerini teşkil ederler. Bu önemli yedek kuvvet nüfusun yarısından çoğunu oluşturur. Kadın yedek kuvveti, işçi sınıfının yanında mı, karşısında mı olacaktır? Proleter hareketinin kaderi, proleter devriminin ve proleter iktidarının zaferi ya da yenilgisi buna bağlıdır. İşte bu yüzden proletaryanın ve onun en ileri müfrezesi olan Komünist Partisi’nin görevi, kadınları, işçi ve

köylü kadınları, burjuvazinin etkisinden kurtarmak ve bunları proletaryanın bayrağı altında, politik olarak eğitmek ve örgütlemek için kesin mücadele vermektir.

Uluslararası kadınlar günü, emekçi kadınlardan oluşan yedek gücü, proletaryanın yanına çekmek için bir yöntemdir.

Fakat emekçi kadınlar sadece bir yedek güç oluşturamazlar. Onlar, işçi sınıfının doğru politikası sonucu, işçi sınıfının burjuvaziyle savaşacak olan gerçek bir ordusu olabilirler ve olacaktır. Emekçi kadınların bu yedek gücünü, proletaryanın büyük ordusunun yanında çarpan bir işçi ve köylü kadınlar ordusu haline getirmek: işte işçi sınıfının kesin ikinci görevi.

Uluslararası kadınlar günü, işçi ve köylü kadınları, işçi sınıfının bir yedeğinden, proletaryanın kurtuluş hareketinin aktif bir ordusuna dönüştürmek için bir araç olmalıdır. (Pravda, 8 Mart 1925, Eserler, Cilt 7, s.41/42)

Kadın programları: Al birini vur ötekine!

Eskilerin sıklıkla kullandığı “al birini, vur ötekine” deyişi iki olumsuz durumun aralarında bir fark olmadığını anlatmak için kullanılırdı, günümüzde de varlığını sürdüren bu deyim ekranlardaki kadın programlarının gerçekliğini oldukça güzel ifade ediyor. Bu programların hangi sorunu ne kadar dile getirdiği ve ne ölçüde çözüme işaret ettiği konusunda pek çok soru işaretleri olsa da, gündüz saatlerinde yayınlanmaları özellikle ev kadınlarının hedef kitle olduğunu ve bunda başarılı da olduklarını gösteriyor.

Peki hangi ihtiyacı karşılıyor bu programlar ve seyircilere neyi göstermeye çalışıyor, hangi çözüm yöntemlerini öneriyorlar? Şurası bir gerçek ki, son dönemde mantar gibi ekranları sarsalar da, televizyon tarihinde oldukça eski bir geçmişe sahip bu programlar. Ülkemizde televizyonun ilk yayına başladığı yıl olan 1968 yılından itibaren televizyonlarda kadın ve aile programları adı altında yapılan programlar vardı. Radyoda kadınlar için yapılan ilk program ise daha eskiye gitmektedir. 1939 yılında “Evin Saati” adıyla yapılan program, uzun yıllar devam etmiştir. 1984’te özel televizyonlar henüz ortada yokken, TRT1’de kadınlar için “Hanımlar Sizin İçin” adlı bir program gösterilmeye başlanmıştır. Bu programlarda ev dekorasyonu, yemek ve ev işlerinin püf noktaları, makyaj ve kozmetik ile ilgili bilgiler kadınlar için sunuluyordu. Özel televizyonların 1990’den itibaren yayın hayatına katılması kadına yönelik programlarda, değişen farklılaşan toplumsal koşullarla beraber farklı bir bakış açısını da getirmiştir. Ancak bu bakış açısı kadına hak ettiği değeri vermekten çok çok uzaktır, tam tersi sistemin tüm değerleri yozlaştırmaya başlayıp bunların yerine “para”yı koymasıyla, kadın da artık televizyonlar için reytingi yani rantı artırabilmenin bir aracı durumuna indirgenmiştir. Dizilerden reklamlara, sunuculardan klip oyuncularına kadar vurgulanan kadın bedeni ve onun metalaştırılması olmuştur.

EKRANDAKİ YAŞAM GERÇEĞİN DIŞINDA

Bu noktada devlete ait olan Türkiye Radyo ve Televizyon Kurumu (TRT), kadına ve sorunlarına bakış açısında da diğer programlarında yaptığı gibi egemen ideolojinin istediği görüşlerin yayılmasında ve istenilen insan tipinin yetiştirilmesinde aracı rolünü oynamıştır. “Anadolu’dan Görünüm” adı altında MİT’e program yaptıran TRT, tabii ki kadına ilgili de devletin istediği doğrultuda program yapacaktır. Bugün en ücra köylere dahi ulaşabilen televizyonun

yaygınlaşmasıyla, bilginin paylaşılması ve daha kolay ulaşılmasından söz etmek mümkün değildir, varolan durum ancak yozlaşmanın ve değerlerden uzaklaştırılmanın bir aracı olmuştur. Ülkemiz gibi yarı-feodal ülkelerde, kadının onca ezilmişliğiyle televizyon programlarından yansıyan görüntüler taban tabana zıttır. Dizilerde, televizyonda milyonların karşısına dört vakit çıkartılan bir avuç

“meşhur” mankenin ya da artistin yaşantısıyla, bu evlerde yaşayanların uzaktan yakından ilgisi yoktur. Bir dönem oldukça revaçta olan, halen yayınlanan pembe dizilerde kadınların yaşadıklarıyla, ülkemizde üç yönlü cendereye sokulmuş kadınların yaşadıkları arasında derin uçurumlar vardır, bunu göremeyen bu ihtişamlı ve lüks yaşantılara özenen yoksul kadınlar için yaşam tek kelimeyle eziyet halini almış durumdadır.

Özel televizyonlar kadınlarla ilgili yayınlarında TRT’nin yayın çizgisinden daha farklı olarak, seviyeyi biraz daha alta düşürmekte, kadın cinselliğini sınırsız bir şekilde izleyiciye sunmakta adeta birbiri ile yarışmaktadır. Aralarındaki tek fark, TRT’nin devlet televizyonu olmaktan kaynaklı bu yollara daha az başvurmak zorunda olmasıdır. Nitekim son yıllarda, reytinginin düşmesine bağlı olarak TRT’de bazı “hamle”ler yapmış durumdadır.

ÖNCE GÜLDÜR SONRA AĞLAT

Şu anda televizyonlara baktığımızda Sabah Kuşağı olarak anılan programlarda, hemen her kanalda bir ünlünün sunuculuğunu yaptığı “hep beraber eğlenip kurtlarını dökmek” türü programlar revaçtayken, öğleden sorunları “kadın sorunları”nın dile getirildiği “hep birlikte ağlayıp dertleşme” türü programlar yaygındır. Yani deyim yerindeyse televizyonlarımız eşliğinde ev kadınları sabah göbek atarken, öğleden sonra gözyaşı dökmektedir! Program çıkışlarında hangi

soruna çözüm bulunmuştur bilinmez ama mahallelerden yine organizatör kadınlar tarafından toplanıp stüdyolara getirilen kadınlar servislerle evinin yolunu tutarken, “sosyal bir faaliyete” katılmış olmakta, evde buluşğunu bırakıp seyre dalmış olanlar da ebedi istirahatlerine, ev işlerine koyulmaktadır. Görünen o ki, sorunlar dile getirilerek kısmi ve göreceli bir rahatlama yaşanmakta ancak bu işten asıl kârlı çıkan medya patronları olmaktadır. Soruna daha da geniş bakıldığında şöylesi bir tablo ortaya çıkmaktadır: Ülkemizdeki pek çok ezilen emekçi kadının sıkıntısı ortaktır, bunların başında yoksulluk, geçim sıkıntısı, kocadan ve aileden gelen şiddet, kimliğini ortaya koyamama ve üç yönlü ezilme gelmektedir. Bu programları izleyen kadınlar, konuk olan kadınların sıkıntılarını gördükçe “yalnız olmadığını” görmekte ama bu durumdan çıkardığı sonuç, “beterin beteri var” ya da “haline şükret” şeklinde bir sonuç olmaktadır ki, bu durum hiç de tesadüfi değil tam tersi verilme istenen bakış açısıyla bir uyumluluk arz etmektedir. Çünkü bu programlarda hiçbir zaman tabiri yerindeyse “suya sabuna dokunulmaz”, karısını döven erkektekilerde hesap sorar bir pozisyon takınılsa da - programın formatı gereği- aynı kadın dayak yediği için karakola gittiğinde kendisine “biz aile meselelerine karışamayız” deyip kendisini gerisin geri eve gönderen “güvenlik güçlerine” ve hiçbir sosyal hak veremeyen devlete tek kelime dahi edilmemektedir. Töre cinayetlerinde katledilen pek çok kadın öncesinde, “güvenlik” güçlerine başvurduğu halde, hiçbir şey yapılmayarak bu suça ortak olunmamış mıdır? Böylelikle şiddetin de, yoksulluğun da sebepleri bireyselleştirilmekte ve suç “hayırsız koca”nın üstüne kalmaktadır. Burada yapmak istediğimiz erkekleri aklamak değil, bu programı hazırlayanların ve devletin ikiyüzlülüğünü ortaya sermektir. Aynı şekilde eşlerini döven erkeklere kükreyen bu programları sunan kadın sunucular, bugüne kadar en meşru eylemlerde sadece hakkını aradığı için yerlerde sürüklenen, coplarla, biber gazlarıyla saldırılan kadınlara uygulanan devlet şiddetinden tek kelime ile bahsetmemiştir.

Keza defalarca kez tecavüz mağdurlarını ekranlara konuk eden yapımcılar, Türkiye Kürdistanı’nda korucular tarafından tecavüze uğrayan kadınlardan bir tekini bile gündemine almamıştır. Kuşkusuz bu örnekler, çoğaltılabilir. Bu durum bizler açısından şaşırtıcı da değildir, ancak ipliklerinin pazara çıkartılarak teşhirlerinin yapılması da bir gerekliliktir.

SUÇLU, AYAGA KALK!

Son yıllarda bu tür programlar, ünlü sunuculara bir tür hayranlık belirtme, hayranlık aracı görme gibi bir işleve bürünmüştür. İşin esası aslında programların sponsorları tarafından sağlanan hediyelerin elde edilmesidir. Seyirciler de yapımcılar da bunu bilmektedir, ortada oynanan tam bir dansçı dövdür.

Kadın programlarının “suçluları deşifre etmesi”nin mantığının yukarıda açıkladığımız gibi olduğunu Serap Ezgü ile Sizin Sesiniz programının yapımcı yardımcısı Arzu Çaltılı’nın ifadesinde kendini buluyor: “Bizler genelde kocasından dayak yiyen kadınları, babası tarafından şiddete maruz kalan çocukları, terk edilen kadınları programa alıyoruz. Bir anlamda suçluları deşifre ediyoruz. Polis bu sayede aradığı suçluyla ulaşıyor” diyor! Olayın faili ortada olduğuna göre tabii ki polise de yakalamak düşüyor. Peki ya, bunları yaratanlar, esas suçlu onlar değil mi?

Aynı şekilde gündüz kuşağında en çok izlenen “Yasemin Bozkurt’la Kadının Sesi” programının yapımcılarına göre ise programın reytingini polisler artırıyor. Sebebini ise “suçluları bulmak” olarak açıklıyorlar! (13 Ocak 2005 Zaman gazetesi)

Oysa biz gerçek suçluların da suçu yaratmalarını da kim olduğunu biliyoruz ve tam da bu yüzden Dünya Emekçi Kadınlar Günü öncesinde tüm emekçi kadınlara sesleniyoruz tıpkı, Fransa’da 1968’de mücadelelenin en yüksek aşamalarından biri yaşanırken, kadınlar bir çok özgürlük almaya başladığında çıkan bir afişte yazdığı gibi: “Güzelik sokaktadır”. Alanlarda hep birlikte güzelleşmeye, özgürlüğün türküsünü hep birden haykırmaya!

Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü

Son yıllarda sınıfsal özü ve tarihsel anlamına uygun olmayan anlayışlarla kutlanan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nün emekçi kadınlara ait olduğunun göz ardı edilerek salt kadınlar günü olarak kutlanmaya çalışılmasına karşı biraraya gelen Partizan, ÖMP, BDSP, HKM, Devrimci Hareket, Emekçi Kadınlar, Kaldıraç, AK-DER, DKH(G), DHP, ÇHD, PDD, Odak ve EHP’li Kadınlar 6 Mart 2005 tarihinde devrimci bir 8 Mart için Beyazıt Meydanı’nda olma çağrısı yaptı.

18 Şubat 2005 tarihinde adı geçen kurumların Galatasaray Postanesi önünde bir araya gelerek yaptıkları açıklamada kısaca 8 Mart’ın Dünya Emekçi Kadınlar Günü ilan edilmesinin tarihi anlatılarak tavır alma nedenleri açıklandı. Açıklamayı yapan Sevinç Tanyıldız, “Bir

yandan IMF-DB eliyle diğer yandan AB’ye uyum yasalarıyla sermaye sınıfının yürüttüğü sosyal yıkım saldırılarına ve bu yıkımdan en çok etkilenen emekçi kadınların çifte sömürsü ve ezilmişliğine karşı, toplumsal yaşamın tüm alanlarında kadına yönelik şiddet ve eşitsizliğin karşısında durmak için, emperyalizmin saldırgan politikaları sonucu işgal ve savaştan en fazla etkilenen Irak ve Filistinli kadınlarla dayanışmayı yükseltmek için, başta emekçi kadınlar olmak üzere tüm işçi ve emekçileri, ilericileri, devrimcileri 6 Mart 2005 tarihinde Beyazıt Meyda-

nı’nda gerçekleştireceğimiz mitinge katılmaya çağırıyoruz” dedi.

Basın açıklaması alkışlarla sona eren sık sık “Yaşasın 8 Mart”, “Her gün 8 Mart her gün kavga”, “Cinsel, sınıfsal, ulusal sömürüye son” sloganları atıldı.

(İstanbul)

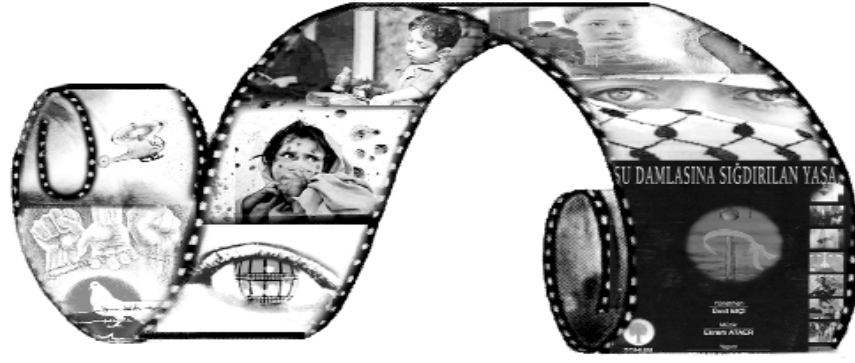
Tohum Kültür Merkezi'nin düzenlediği Kısa Film üzerine

KISA FİLM NEDİR?

Kısa film, resmi bir konsept bulunmasa da gösterdiği bazı karakteristik özelliklerle birlikte şu şekilde tanımlanabilir; **kısa süre içerisinde sinema kurallarına ve sanatına sadık kalarak, yönetmenin kendi tercih ettiği bir yöntemle, anlaşılır eserler yaratması. Kısa film, potansiyelinde derin bir özgünlük ve sınırsızlık barındırmaktadır.** Belli kurallara ve sinema tekellerine bağlı olmadığı için birbirinden bağımsız ve eşi olmayan birçok kısa film bulunmaktadır. **Kısa filmde esas mantık, kısa zamanda en iyi eseri yaratmaktır.** Bu yönetmenin yaratıcılığı ve yeteneğine bırakıldığı için birçok kısa filmde kendine has kurgu teknikleri, mantık ifadeleri, hikaye anlatımları bulunmaktadır.

İLK KISA FİLM FESTİVALİ...

Türkiye'de ilk kısa film festivali **Türk Sinematek Derneği (TSD)** ve Robert Koleji Sinema Kulübü'nün öncülüğünde "**Hisar Kısa Film Yarışması**" adıyla 1967 yılında İstanbul Hisar'da yapılmaya başlandı. 1968 yılında yapılan 2. Hisar Kısa Film Festivali'nden 3 ay sonra yeni bir sinema dergisi yayına giriyor. "**Genç Sinema/Devrimci Sinema Dergisi**". Dergi, ilk sayısında yayınladığı bildiriyle yayın ilkelere kamuoyuna şöyle açıklıyor; "Genç Sinema/Devrimci Sinema dergisi, bir sanat dergisi değildir, bu amaçla olmayacaktır. Genç sinemacıların seslerini duyurmaları, yetişmeleri ve birleşmeleri için bir ortamdır sadece, örgütlenmeye doğru bir adımdır. Dergideki adların hemen hiçbirinin amacı sinema yazarı olmak değil, doğrudan doğruya film yapmak, sinema sanatçısı olmaktır. **Genç Sinema/Devrimci Sinema dergisi; bütün öncü, özgür, devrimci bağımsız sinemalara açıktır.** Genç Sinema yeryüzündeki bütün Yeşilçamlara ve Hollywood'lara kesinlikle karşıdır. Genç Sinema varolan bu sinema düşüncesine karşı çıkar, onun içinde bulunduğu toplumsal düzene karşı çıktığı gibi. Çünkü her iki düzende insanı açıklamaktan, insanı amaçlamaktan irak düşmüştür. Halka hem maddi, hem de manevi yanıyla sömürmekten başka bir amacı yoktur. Devrimcilerin sinemayı devrimci olabilmek için önce sinema alanındaki "**Barış içinde beraber yaşamaya**" hayır demeli, kendisi ile Hollywood'lara, Yeşilçam'lara savaş açmalıdır. Yeni Sinemanın özü de, biçimi de bu savaşta saklıdır, bu savaşta gelişecektir!"

Genç Sinema'nın amaç edindiği "**Devrimci Yeni Sinema**" bir yerden sonra ve kesin çizgilerle TSD'nin Yeni Sinema anlayışından ayrılmaya başlıyor. Artık Devrimci Genç Sinemacılar kameralarıyla eyleme geçiyorlar. TSD'nin Yeni Sinema anlayışıyla Devrimci Genç Sinemacılara karşı tartışmaları 25/29 Haziran 1969 tarihleri arasında yer alan 3. Hisar Kısa Film Festivali, Devrimci Genç Sinemacıların sürekli bildirileri ve protesto gösterileri ile oldukça tartışmalı bir şekilde son buluyor. Yarışma süresince Devrimci Genç Sinemacılar beş bildiri yayınlıyorlar:

Birinci Bildiri: Hisar Kısa Film Yarışması daha başlangıçta seçimini yapmamış, seyircisini belirleyememiş, giderek bugün bocaladığı çıkmaza girmiştir. Bu yüzden Shell'e taviz vermiş (festivalin ana raporu) bu yüzden "**Kuyu**"* filmi örnek film olarak göstermiş, bu yüzden Yeşilçam'ın borusunu öttürmüştür.

İkinci Bildiri: Jürinin ölçüsü biçim denemesi yapan, ayakları havada, anlatmak istediğini arapsaçına çeviren, gündelikten uzak, soyutu soyutlamaya çalışan filmlerse; bu ölçünün, film çekmeye yeni başlayanlarla Yeşilçam ve Emperyalist Sinemaya karşı savaşan sinemacılara yararı olmaz. Üstelik Devrim Sinemasını baltalar ve devrime karşı olanların ekmeğine yağ sürer. İşte bu durum sömürücülerin ve yerli işbirlikçilerinin işlerine yaramakta, onlara hizmet etmektedir.

Üçüncü Bildiri: Ey jüri sinemacı olmadığınızı biliyoruz. Dünkü bildiride dürüstlükten ve sol duyudan bahsetmiştik. Hala istifa etmediniz mi? Ey Robert Koleji Sinema Kulübü Yöneticileri, meydanı terk etmenizi söylemiştik. Sizler direndikçe emperyalizm, Robert Kolej kolonisinde misyonerlik ve ajanlık oyununu oynamaya devam ediyor demektir...

Dördüncü Bildiri: Üç yıldır yapılan Hisar Festivali artık burada bitmiştir. Eğer

sürdürülmek istense bile kendi kolej öğrencilerinden başka katılacak yarışmacı bulamayacaktır.

Ve yine bir müddet sonra Devrimci Genç Sinemacılar yeni bir bildiriye TSD üyelerine dağıtıyor, TSD'yi Amerikan Haberler Merkezi işbirliği ile gerçekleştirdiği "**Amerikan Sineması Toplu Gösterisi**" yüzünden eleştirerek; "Resmi Amerikan kültürü paralelindeki filmleri, geri bırakılmış ülkelerdeki Devrimci Sinema eylemini tanımadığı herkesçe bilinen Genç Sinema adı altında dünyadaki ve bu arada Türkiye'de ki Devrimci Genç Sinemacıları da ad benzerliğine getirip verilebileceğini hesaplayan TSD'nin tezgahladığı bu oyunu, kamuoyuna açıklamayı ve bu gidiş sürdürüldüğü taktirde eylemimizin uyarıcı biçimler alacağını bildiririz."!...

Devrimci Genç Sinemacılar Hareketini Hisar Kısa Film Festivali doğurmuştur denebilir. Genç Sinemacılar Hisar Festivalini eleştirmiş, sponsorcu Shell şirketi olduğu için yarışmayı protesto etmiş ve katılmama kararı almışlardır. Hisar'a alternatif olacak bir etkinlik yapmak düşüncesiyle 1970 yılında "**Devrim Sineması Festivali**" düzenlenmişlerdir. İstanbul'da iki salondan birden (Gümüşsuyu İTÜ ve Aksaray TÖS) kısa film festivali düzenlemişlerdir.

22-25 Mayıs 1970'de dört gün sürmüştür. Hemen ertesi gün festival Ankara'ya taşınmış, **Ankara Birlik Tiyatrosu**'nun Çankaya'daki salonunda 26-28 Mayıs'ta üç gün, üç gece olarak yapılmıştır. 4 Haziran'da Antalya TÖS salonunda, daha sonra Adana ve Mersin'e götürülmüştür. Kısa Filmler Devrim Sinema Festivali adıyla festivalde seçkin jüri yoktur. İşçiler, emekçiler, işsizler, öğrenciler, izleyiciler anket yoluyla beğendikleri kısa filmleri seçiyorlardı. 1970 yazında "**1. Devrim Sinema Film Festivali**" çağrı duyurusunda: öğrenci örgütlerine, işçi kuruluşlarına, dernekle-

Film festivali için gerekli bilgiler

Filmlerin son teslim tarihi:
1 MART 2005
Ulaşım adresi: TOHUM KÜLTÜR MERKEZİ
Soğanlı Mh. Mimar Sinan Cad.
62/5 Bahçelievler/İstanbul
Tel/Fax: 0212 643 22 33
FİLMLEİN POSTA YOLU İLE İLETİMİ, iadeli-tahhütlü, kargo ya da APS ile olmalıdır.
Filmler, VCD ve DVD formatında gönderilmelidir.
Festivalimiz ücretsiz olup, 22-23-24 Mayıs 2005 tarihlerinde Kültür Merkezimizde yapılacaktır.
Ayrıntılı bilgi için:
www.tohumkulturmerkezi.com

re, sol basına ve bütün devrimcilere çağırımızdır... diye başlayan festival büyük başarıyla gerçekleştirilmiştir. 1971 Askeri Darbesinden sonra festivalin ikincisi yapılamadı...

1. Devrim Sineması Kısa Film Festivali'ne katılan Kısa Filmlerin tam listesi

Belgesel Filmler:

- * Gerze Tütün Mitingi-16 mm
- * Kanlı Pazar-16 mm
- * Tuslog Olayları-16 mm
- * İstanbul Olayları-16 mm
- * 29 Nisan-16 mm
- * 10 Haziran-16 mm
- * Che Guevera-16 mm
- * Ankara'nın Çöpleri-8 mm
- * Taylan Özgür'ün Cenaze Töreni-8 mm

mm

- * Altıncı Filo-8 mm
- * Nallıhan Orman Köylüleri-8 mm
- * Suyun Getirdikleri-8 mm

İmgesel Filmler:

- * Bir Almanya ki... (Yakup Barokos)-16 mm
- * Kentteki Yabancı (Veysel Afayman)-16 mm
- * Kördüğüm (Muammer Özer)-16 mm
- * Sayım Günü Çakır'ı da Saydılar (Ahmet Soner)-16 mm

(*): Kuyu Filmi Shell sponsorluğunda çekilen bir kısa filmidir.

Grup Yorum 20. yılında

Grup Yorum üyeleri 10 Şubat 2005 tarihinde **Makine Mühendisleri Odası Toplantı Salonu**'nda yaptıkları bir etkinlikle **İhsan Cibelik, Muharrem Cengiz** ve **Ali Aracı**'nın komplolarla tutuklanıp yargılanmasını protesto etti ve 20 yıllık baskılara karşı mücadele edebileceklerini ifade ettiler.

Açıklamayı yapan **Selma Kıl** "20 yıldır, başkalarının sadaka niyetine sunduğu demokrasiyi değil, kendi ellerimizle büyüyen halkın demokrasisini savun-

duk. Bugün cilalı paketlerle sunulan haklar egemenlerin '**iyi niyetiyle**' yaratılmamıştır. O haklarda, bu ülkenin ezilenlerinin, haklarını arayanların, halkın kanı vardır. Eğer bir parça hak varsa onu da bizler kazandık. Sadaka, adı üzerinde bahşedilendir. Ezilenlerin demokrasisi bahşedilen değil, hak edilendir" dedi.

Grup Yorum'un tutuklanan üç üyesinin özgürlüğünü isteyen grup üyeleri **İhsan Cibelik**'in Wernicke Korsakoff hastalığı olması nedeniyle hapishanede ka-

lamayacağı tespit edilip, tahliye edildiğini ve komployla raporun iptal edildiğini açıkladı. 1 Nisan 2004'te yapılan eşzamanlı operasyon adı verilen komploda tutuklanan **Ali Aracı**'nın özgürlüğü istenirken; "**Muharrem Cengiz** ise geçtiğimiz yıl 3 Mart'ta tanık olarak katıldığı duruşmanın ardından aynı davanın sanığı haline getirilerek tutuklandı. Arkadaşımız bugüne dek görülen üç duruşmasından ikisine katılamamıştır. Komik düzeyde açıklamalarla arkadaşımızın savunma hakkı gasp edilmektedir. Aynı hücrede kaldığı ve aynı davadan yargılanan kişi, duruşmalara getirilirken Muharrem ile ilgili tebligat bir türlü ha-

pishaneye ulaşmamaktadır. Muharrem'in duruşması 25 Şubat'ta yapılacaktır. Eğer bu kez katılabilirse kendisini savunacaktır" denildi.

Yıldönümlerinin şenlikli kutlanmaya alışılmış günler olduğunu belirten grup üyeleri kuruluşlarının 20. yılını arkadaşlarının hak ve özgürlüklerine adayarak onların özgürlük mücadelesiyle yirminci yılı kutlayacaklarını belirttiler. Grup üyeleri 11 ve 25 Şubat 2005 tarihlerinde yapılacak olan duruşmalara dinleyicilerini, sanatçı dostlarını, hukuku savunanları ve basını davet ederek Grup Yorum'un yaşadığı baskılara duyarlı olma çağrısı yaptı. (İstanbul)

Cevizli TEKEL işçileri

Tokat TEKEL işçileri

Adana TEKEL işçileriyle dayanışma eylemi

Tekel, SEKA, Telekom, Köy Hizmetleri... Birbiri ardına kapatılırken, geçtiğimiz hafta ülkenin her yanı işçilerin eylemleriyle sarsıldı. İşine, onuruna ve geleceğine sahip çıkan işçilere ve emekçilere karşı devletin tavrı ise tam bir faşizm klasiği oldu.

Kağıt işçileri kağıttan kaplanlara karşı direnişte!

Ankara 9. İdare Mahkemesi, SEKA'nın kapatılmasına ilişkin verdiği yürütmenin durdurulması kararını iptal etti. Tebligat **Selüloz-İş Sendikası Genel Merkezi'ne 15 Şubat 2005** tarihinde iletildi. Kararı alan Selüloz-İş Sendikası Hukuk Müşaviri Murat Özveri, Ankara Bölge İdare Mahkemesi'ne itiraz ederek dosyaları verdi. Özelleştirme İdaresi ise İzmit SEKA'nın kapatılması kararını işçilere tebliğ ederek çıkış işlemlerini başlattıklarını açıkladı. Açıklamada, SEKA Genel Müdürlüğü tarafından İzmit Fabrikası'nın artık resmen kapatıldığı bildirildi. İşçilerin kıdem tazminatları da bankaya yatırıldı.

Polis fabrikayı ablukaya aldı, işçiler mekanik atölyesini işgal etti

14 Aralık 2004 tarihinden itibaren direnişte olan SEKA işçilerinin direnişi hala ilk günkü coşkuyla devam ederken, 18 Şubat Cuma günü polis fabrikayı ablukaya aldı. Saat 16:30 civarlarında polis, fabrikanın dört bir yanını tutarak içeriye girerken polisin geldiğini kısa süre önce öğrenen işçiler Mekanik Atölyesi'ne kapanarak burayı işgal ettiler. Kapılara kaynak yaptılar. Polis panzer, ambulans eşliğinde fabrika giriş kapısını tutarak giriş-çıkışı engelledi. İşçilerin eşleri ve ziyaretçiler polisin daha fazla içeri

girmemesi için direnişe geçmeye çalışırken Selüloz-İş Kocaeli Şube Başkanı Adnan Uyar aileleri kendi yanına çağırarak, polisle ziyaretçileri karşı karşıya getirdi. Uyar, oradaki devrimcileri, demokratları polise hedef gösterirken burada bir arbede yaşandı. Polis ziyaretçilerin ve ailelerin üzerine biber gazı sıktı. Saldırıda biber gazıyla birlikte cop kullanırken bazı çocuklar ve kadınların kısa süreli fenalık geçirdikleri görüldü. Daha sonra aileler ile ziyaretçiler polis tarafından zorla fabrika dışına çıkarıldılar.

500 kişi SEKA önüne aktı

İşçilerin içeride ailelerin dışarıda gergin bekleyişi sürerken saldırıyı duyanlar fabrika önüne geldiler. Kocaeli Sendikalar Birliği bileşenleri, SES, Genel-İş İstanbul 3 No'lu Bölge ve 1 ve 2 No'lu Şube yöneticileri, HÖC, KESK Genel Başkanı Sami Evren, CHP Kocaeli milletvekilleri İzzet Sefa Sirmen ile devrimci ve sosyalist basın okurları da destek için fabrika önündeydiler.

Fabrika önündeki aileler ve kitle sık sık "Direne direne kazanacağız", "SEKA işçisi yalnız değildir", "Bizim SEKA'dan ölümüz çıkar" vb. sloganlarla beklemeye başladılar. Fabrika önündeki kitleden yalnızca

aileler içeri alınmak istenirken, buna başta aileler karşı çıktı. Aileler "ya arkadaşlarımız ve dostlarımızla içeri alırsınız ya da içeri girmeyiz" derken sahneye yine Selüloz-İş Sendikası Kocaeli Şube Başkanı Adnan Uyar çıktı. Uyar, ailelerin yanına gelerek aileleri ikna edip içeri soktu. Bu arada basın da içeri alındı.

"Sizden Ricam, Şu Grupları Aranıza Almayın"

İşçilerin yakınları, ziyaretçiler ve görevli işçiler yemekhanede beklerken Selüloz-İş Sendikası Genel Başkanı Ergin Alşan Mekanik Atölyesi'ne giderek burada işçilere bir konuşma yaptı. Alşan "bu akşam polis müdahalesi olmayacak. Ama yarın ne olur bilemeyiz. Ailelerimiz de yemekhaneye almıyor. O nedenle bu akşam buradayız. Sizden bir ricam var. Bu kavga bizim kavgamız. Şu grupları aranıza almayın. Bütün problemler buradan çıkıyor. Ailelerimiz de yemekhaneye giremiyorsa bu nedenle giremiyor" dedi.

Mekanik Atölyesi'nde işçilerin birlik ve beraberliği

İşçilerin kendilerini kapattıkları Mekanik Atölyesi'ne basın mensuplarının girmesine izin verilince bütün basın atölyeye girdi. İçeri girdiğimizde işçilerin kendilerine kağıtlardan yatak yaptıklarını görüyoruz. Kimi yatmış, kimi direnişle ilgili sohbet ediyor. Hemen bir grubun yanına giderek sohbet etmeye başlıyoruz. **Çetin Bıçkıcı** başlıyor anlatmaya: "Bugün polisin müdahalesi oldu. Müdahale olduğu haberini alınca 5 dakikada Mekanik Atölyesi'ne girdik. Kapıları kaynak yaparak kapattık. Sadece giriş kapısı açık. Onun da kontrolü bizde. Bize tekrar müdahale edebilirler ancak biz kolay kolay pes etmeyeceğiz". Dışarıdan gelen desteği sordüğümüzde ise; **"İyi bir destek var. Sadece İzmit değil, Türkiye sahip çıkıyor"** diye yanıtıyor.

CEVİZLİ TEKEL İŞÇİLERİ EYLEMDE

8500 işçi ve memuru bulunan **Cevizli Tekel işçileri 15 Şubat Salı** günü yaptıkları eylemle TEKEL'in özelleştirilmesine izin vermeyeceklerini belirttiler.

Saat 11:00'de üretimi durdurarak Cevizli TEKEL Fabrikası önünde toplanan işçiler **"Satılan TEKEL değil, Türkiye'nin geleceğidir-Tek Gıda-İş Sendikası Marmara ve Trakya Bölgesi"**, **"TEKEL üzerinde oynanan oyunları bozacağız"**, **"Kanımızla aldığımızı parayla sattırmayız Tek Gıda-İş Sendikası"** vb. pankartları açan, **"TEKEL özelleştirilemez"** önlükleri giyen işçilere TEKEL Başmüdürlüğü işçileri, Türk-İş Genel Merkez Yönetimi, DİSK ve KESK'e bağlı bazı sendikalar da katılarak destek verdi.

Cevizli TEKEL fabrikası önündeki minibüs yolundan Kartal'a doğru yürüyüşe geçen işçiler **"Birlik mücadele zaffer"**, **"TEKEL vatandır satılamaz"**, **"TEKEL'e uzanan eller kırılсын"** vb. sloganlar attılar. Polisler ile sendikacılar arasında yürüyüş konusunda kısa bir tartışma yaşandı. Yaşanan tartışmalar sonucunda Kartal'a geliş yolunun bir şeridi kapatılarak yürümeye devam edildi.

Kartal Meydanı'na geldiğinde basına bir açıklama yapan Tek Gıda-İş Sendikası Marmara ve Trakya Bölge Başkanı **Özcan Mete** "İşimizi elimizden alıp, fabrikalarımızı yabancılara satıp da bizi dilenci yerine koymaya kimsenin hakkı yok. TEKEL'e saldıran karşısında bizi bulacaktır. Yerlisi yabancıyı farketmez. Biz buradayız, yüreğinin yetiyorsa gelin" dedi. Kartal Meydanı'nda da işçiler sık sık **"Her yer SEKA her yer direniş"**, **"Amerika itleri sattıracağız KİT'leri"**, **"Gün gelecek devran dönecek AKP halka hesap verecek"**, **"Tayyip alana Unakıtan bedava"** vb. sloganları attılar. Basın açıklaması saat 13:00'te sona erdi. **(Kartal)**

“Birlik olursak bizi buradan zor çıkartırlar”

Bıçkıcı'nın yanından ayrılıp diğer işçilerin yanına doğru hareketlenirken **Sami Taşkın** kendisi bizi çağırarak başlatıyor sohbeti. 15 yıllık SEKA işçisi Taşkın. Buraya alınteri akıttığını, emeğini sattığını söyleyerek bu fabrikayı kapatanların hiç emek harcamadan alınteri dökmeyen fabrikayı alacaklarını belirtiyor. Ardından **“birlik olmamız şart, birlik olursak bizi buradan zor çıkartırlar”** şeklinde sözlerini nokt alıyor.

Naim Bayar ise **“16 yılını buraya verdim”** diyerek başlıyor söze. **“Mahkeme sürecimiz devam ediyordu. Direnişimizi bu safhaya onlar getirdi. Daha önceden ne söylediysek şimdi onu yapıyoruz. Biz 700 kişi buradayız. İlk günkü kararlılığımızla direnişe devam ediyoruz”** diye devam ediyor.

Daha sonra **Adnan Kara** ile başlıyoruz sohbeti. Kara **“18 yaşımdan beri burada çalışıyorum. 15 yıllık işçiyim”** diyor. Polisin saldırısıyla ilgili düşüncelerini sorduğumuzda ise **“karşımızdaki güç devletin gücü. Buna ne kadar dayanabiliriz bilmem. Ama sonuçta buradayız. Biz kararlı duruşumuzu gösterdik. Bizi bölmek için bir çok yola başvurdular. Silifke'ye göndermeye çalıştılar. Tazminatsız işten atılmamız gündeme geldi. Burada 120 işçiyi kadro bırakmak istediler. Bütün bunlara rağmen bölünmedik. Bundan sonrada her türlü saldırıya karşı birlikte karşı koyacağız”** diyor. Gece saat 01:30'a kadar işçilerin yanlarında kalıp sohbeti devam ediyoruz. O saatten sonra yemekhanenin önüne geldiğimizde sazlı sözlü sohbeti dalıyoruz ve ikinci güne böyle başlıyoruz.

Direnişe destek büyüyor, sendikacıların keyfi tutumları devam ediyor

19 Şubat Cumartesi günü de ziyaretçiler yalnız bırakmıyor SEKA işçilerini. Saldırı olduğunda gelenlerin bir çoğu yine fabrika önüne gelmeye başlıyor. Bunun dışında **İstanbul SEKA İşçileriyle Dayanışma Platformu Girişimi**, Kocaeli Sendikalar Birliği, **Deri-İş Tuzla Şubesi**, Partizan, **Ekmek ve Adalet**, Atılım, Alınteri gazetesi okurlarının da bulunduğu birçok kesim destek ziyaretine geliyor. Ziyarete gelenler öğleden sonra direnişteki işçilerin Mekanik Atölyesi'nden çıkmasıyla birlikte fabrika kapısı önünde karşılandılar. **“Kurtuluş**

luş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz”, **“Yaşasın sınıf dayanışması”**, **“Her yer SEKA her yer direniş”**, **“Gün gelecek devran dönecek AKP halka hesap verecek”** vb. sloganları sık sık atıldı.

Bunun dışında birçok kişi de bu keyfi tutumdan nasibini aldı. Gazetemiz Kartal irtibat bürosu çalışanı Talip Dönmez bir gün boyunca fabrikada kaldıktan sonra sivil polisler tarafından keyfi bir şekilde dışarı çıkartıldı. Dönmez muhabir kartını gösterse de polis keyfi tutumunu devam ettirerek yasal olarak hakkı olmadığı halde muhabirimizi dışarı çıkardı. Muhabirimizin dışında da birkaç kişi daha sivil polisler tarafından dışarı çıkarıldı. Sendikacılar ise yapılan bu keyfi tutumlara karşı herhangi bir girişimde bulunmadılar.

Sendikaya rağmen direnişe devam!

Özelleştirme İdaresi yaptığı açıklamada, SEKA Genel Müdürlüğü tarafından İzmit Fabrikası'nın artık resmen kapatıldığı bildirildi. İşçiler buna rağmen Selüloz-İş Sendikası öncülüğünde direnişe devam edeceklerini belirtiyorlar. İşçilerin şu an yaptıkları fabrika işgalidir. Böylesi bir süreçte işçilerin kararlı tutumları ve fabrika işgali işçi sınıfı açısından tarihi bir önemdedir. SEKA işçilerinin direnişi Selüloz-İş'in uzlaşmacı sarı sendikal anlayışına rağmen tarihteki yerini alacaktır. Hala her şey bitmiş değildir. İşçiler hala fabrikadadır. Selüloz-İş'in bundan sonra ne yapacağı da önemlidir. Aslında bundan önce yaptıkları ve yukarıda değindiğimiz sendikanın tutumunu, uzlaşmacılığını ortaya koymaktadır. İşçilerin direnişi, sınıf dostlarının sürekli destek ziyaretlerinde bulunması, Selüloz-İş Sendika yöneticilerini rahatsız etmektedir. İşçilerle sınıf öncülerinin yani devrimcilerin bütünleşmemesi için sendika yönetimi elinden geleni yapmaktadır. Bazen devrimci grupları içeri almamakta, bazen devrimcileri polise teslim etmektedir. Direnişi desteklemeye gelenleri **“bazı gruplar”** diye nitelendirmekte, işçilerin kafasını karıştırarak devrimcilerden uzak durmalarını sağlamaktadır. Sarı sendikal anlayışın emekçilerin sorunlarını çözmekten uzak olduğu aşikardır. Bu anlayışlar işçiler, emekçiler için hak alıcı eylemliliklerinden ziyade emekçilerin kabanar öfkelerini parça parça törpülemek amaçlıdır. Selüloz-İş Sendika-

sı'nın yaptığı tam da budur. SEKA işçisinin kabanar öfkelerini, kinini parça parça törpülemektedir. Varolan gerçeklikte örnek alınabilecek en iyi durum; işçilerin parça parça başka kamu kuruluşlarına yerleştirilmesi, emeklilikleri yaklaşanların emekli edilmesi olacaktır. Ki bu durumda da kendi düşüncelerine yakın olanları seçeceklerdir.

SEKA kıvılcımını ateşe çevirelim!

Aralarında **ÇHD İstanbul Şubesi**, Belediye-İş 2 No'lu Şube, **DSB**, **DHP**, **HKM**, **Kaldıraç**, **Partizan** ve bazı kurumların da içinde bulunduğu SEKA İşçileriyle Dayanışma Platformu bileşenleri ile **Haber-Sen İstanbul 9 No'lu şube yöneticileri**, **İstanbul İSKİ işçileri**, işten atılan **Ego işçileri** 20 Şubat Pazar günü direnişte olan işçileri ziyaret etti. Platform bileşenlerini **Kocaeli SEKA İşçileriyle Dayanışma Platformu İzmit Tren Gar'ında** karşıladılar. Gar'ın çıkışında önde **“SEKA İşçileriyle Dayanışma Platformu”** imzalı 9 adet pankart açılırken bu pankartların arkasında kimi yapılar pankartları ve dövizleriyle yerlerini aldılar. Yaklaşık 1500 kişiyi bulan kitle buradan **“SEKA işçisi yalnız değildir”** sloganıyla SEKA fabrikası önüne geldi. Kitle SEKA işçileri tarafından coşkuyla karşılandı. Burada platform adına **Zeki Kılıçaslan** ile İstanbul Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube Başkanı **Hasan Gülüm** birer konuşma yaptılar. Kılıçaslan **“Bugün burada Türkiye'nin kalbi atıyor. SEKA ilk değil ama umarız son olacak. SEKA işçileri bunu başlattı, devamını birlikte getirmeliyiz. SEKA işçisinin yaktığı ateş Anadolu'nun bir çok yerinde yanmaya başladı”** dedi. Kılıçaslan'ın ardından söz alan **Hasan Gülüm** ise **“SEKA burada meşaleyi tutuşturdu. Bu meşalenin büyümesi, gelişmesi ve kazanım elde edebilmesi için bu meşalenin etrafında toplanmamız gerekiyor”** dedi. Bir süre burada bekleyen platform bileşenleri tekrar kottejlerini oluşturarak **“Yaşasın sınıf dayanışması”**, **“Birlik, mücadele, zafer”** vb. sloganlarıyla Kocaeli merkeze doğru yürüyüşe geçti. Kocaeli merkeze **ILPS** kitleleri **“Her yer SEKA her yer direniş”**, **“Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz”** sloganları ile girerken Belediye İş Hanı önünde platform adına bir konuşma yapılmasının ardından kitle saat 16:00'da dağıldı. **(Kartal)**

ADANA'DA İŞÇİLERE SALDIRI

* Adana'da 11 kurum tarafından oluşturulan **Adana Emperyalizm ve Hak Gaspları Karşıtı Platform** ilk olarak, 10 Şubat Perşembe günü **TEKEL Sigara Fabrikası** önünde bir basın açıklaması yaptı.

Partizan okurlarının da flamalarıyla katıldığı eyleme, **DHP**, **SDP**, **ESP**, **BDSP** de destek verdi. Saat 16:30'da **“TEKEL'e uzanan elleri kıracağız”**, **“İşçilerin birliği sermayeyi yenecek”**, **“Yaşasın işçilerin birliği”** ve **“Birlik-Mücadele-Zafer”** sloganları atılarak başlayan eylemde **“Emperyalist işgale ve TEKEL'in özelleştirilmesine hayır-Emperyalizm ve Hak Gaspları Karşıtı Platform”** imzalı pankart açıldı. Oldukça coşkulu geçen eylem alkışlarla sona erdi.

* **1. Adana Uluslararası Ekonomik Forumu'na** katılmak için Adana'da bulunan Erdoğan'ın otobüsü **TEKEL Fabrikası'nın** önünden geçerken işçilerden bir grup kendilerini otobüsün önüne attı. Polise karşı direnen işçileri fabrikanın önüne kadar sürükleyen polis ayrıca fabrika bahçesini de ablukaya aldı. İşçiler burada çeşitli sloganlar atarak saldırıyı ve özelleştirmeyi protesto ettiler. Yaklaşık 100 kişinin yaralandığı eylemde 2 işçiye beyin travması teşhisi konuldu. Eylemin ardından aralarında sendikacıların da bulunduğu 8 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanların serbest bırakılması için işçiler o gece fabrikada sabahladı. İfadelerinin alınmasının ardından serbest bırakılanları işçiler **“İşçiye uzanan eller kırılсын”** sloganları ile karşıladı.

* **Mersin'de Partizan** okurları **16 Şubat Çarşamba** günü yaptıkları bir basın açıklamasıyla özelleştirme saldırılarını protesto ettiler. Saat 14:00'de Ziraat Bankası önünde toplanan **Partizan** okurları **“Özelleştirmelere ve işçi kıyımına son”** yazılı pankart açıp **“Tekel'de, Seka'da direniş kazanacak”** sloganını atarak Taş bina önüne kadar yürüdüler. Taş bina önünde Partizan okurları adına basın metnini **Ebru Özken** okudu. **“SSK'lar halkındır satılmaz”**, **“Akdeniz işçisi yalnız değildir”**, **“Birlik mücadele zafer”** vb. sloganlarının atıldığı eylemde **“Özelleştirmelere ve işçi kıyımına karşı birlik mücadele zafer”**, **“Tekel'de, Seka'da direniş kazanacak”** dövizleri ve **Partizan** flamaları taşındı.

(Mersin)

TOKATTA PROTESTO

Tokat Tekel Sigara Fabrikası'nda çalışan yaklaşık 500 işçi vardiya çıkışında fabrikalarının özelleştirilmesini protesto ederek Tokat-Turhal Karayolunu 15 dakika trafiğe kapattı. Polisin yolu açma çabalarına rağmen işçiler, eylemlerinde kararlı olduklarını belirterek özelleştirme karşıtı sloganlar attılar. Eylem sırasında açıklama yapan Tek-Gıda İş Şube Başkanı **Bahattin Öztaş** ve Orta Karadeniz Bölge Başkanı **İsmail Duran** **“Direne direne kazanacağız. TEKEL, SEKA, Telekom, Köy Hizmetleri birbiri ardına kapatılıyor. Tokat'ın herşeyi olan Tokat Sigara Fabrikası'na Tokatlı sahip çıkmazsa yarın Tokat'ta göç başlayacak”** dedi. **(H. Merkezi)**

RUMELİ DERİ'DE DİRENİŞ SÜRÜYOR

“Zarar ediyorum” gerekçesiyle **1 Şubat 2005** tarihinde fabrikasını kapatan **Rumeli Deri** patronuna karşı işçiler **Deri-İş Tuzla Şubesi** öncülüğünde direnişe başlamışlardı.

Gelinen aşamada sendika patronu mahkemeye vermiş durumda. Bir taraftan mahkemenin kararını bekleyen işçiler diğer yandan fabrikanın önünde dönüşümlü olarak beklemeye devam ediyorlar. İşçiler işe geri dönene kadar fabrika önünde bekleyeceklerini, fabrikaya mal sokup çıkartmayacaklarını belirtiyorlar. Patron, işçilerin paralarını eksik bir şekilde bankaya yatırırken sendika ve işçiler işe geri dönmek için direnişin başladığını, patronun asıl amacının sendikasız, sigortasız işçi çalıştırmak olduğunu söylüyorlar.

(Kartal)

İşçi-köylü'den

DÜNYA HALKLARI ABD'DEN NEFRET ETMEYE DEVAM EDECEK!

Gazetemizin bir önceki sayısında "Irak'ta kitle imha silahları var! Emperyalizme karşı birer kitle imha silahı olalım!" başlıklı bu köşemizde, son bir ay içerisinde Türkiye'yi ziyaret eden ABD'li yetkililere değinmiş ve özellikle ABD Savunma Bakanı **Condoleezza Rice**'nin Türkiye'de artan ABD karşıtlığı konusunda Türk egemen sınıflarını uyardığını belirterek, bunun üzerinde durulması gereken bir konu olduğunun vurgusunu yapmıştık. Bu ziyaretin ardından ABD'de Washington'a yakınlığı ile tanınan **Wall Street Journal** gazetesinde yayımlanan "Hasta Adam" başlıklı **Robert L. Pollock** imzalı makale ve ardından da ABD Savunma Bakanı Yardımcısı **Douglas Feith**'in "bizim hükümet yetkililerimiz, Amerikan halkında ve ABD Kongresi'nde, ortaklarımız ve müttefiklerimizin ne kadar değerli olduğunu anlatmak için çok çalışıyor. Demokratik ilişkiden bahsettiğiniz zaman, bu ilişkilerin takdir edilmesinin, hükümet yetkililerini aşarak genel anlamda kamuoyuna inmesi gerek. Aksi takdirde ilişki gerçekten sürdürülebilir olmaz" sözleri konunun daha çok tartışılmasını sağladı.

Burjuva basın "işgal karşıtları yüzünden ABD Türkiye'yi gözden çıkarıyor, yaptığımızı beğendiniz mi?" şeklinde, rolüne uygun yorumlar yaparken bazı gazeteler de bu durumu "ABD'nin Erdoğan ve AKP'yi gözden çıkarması" olarak değerlendirdi ve bu gelişmeyi Erkan Mumcu'nun istifası ile birleştirerek olaya farklı bir boyuttan yaklaştı.

Rice'nin ziyareti sırasındaki "Müttefik ilişkilerimiz ancak halkımızın desteği ile ilerleyebilir. Bu konuda sizin liderliğinize ve hükümetinize büyük rol düşüyor. Sizden bu yönde çaba

göstermenizi bekliyoruz" sözleri ile büyük benzerlik taşıyan Feith'in ifadelerini, emperyalistlerin kendilerini hedef alan bu karşıtlıktan oldukça rahatsızlık duydukları ve uşaklarının da bu yönde kulaklarını çektikleri şeklinde yorumlamak bugün açısından en somut ve doğru olandır.

Emperyalistlerin üstünü örtmeye bile gerek duymadan tehdit ettiği Türk hakim sınıfları, hala "stratejik ortaklık"tan bahsededursun ABD'li yetkililer Türkiye'nin bu durumu tersine çevirmediği sürece çok rahat "ikinci küme ülke" pozisyonuna düşebileceğinin altını kalın çizgilerle çiziyorlar. Pollock'un "işlerin nasıl gideceği hiç belli olmaz. Bu duruma bir çeki düzen verilmez ise Türkiye marjinalleşmiş, dışlanmış ve ABD ile ilişkileri bozulmuş bir pozisyonda olabilir" sözleri bu anlamda önemlidir. Özellikle yine geçtiğimiz hafta basına yansıyan "Pentagon'dan maaşlı gazeteciler" in varlığını da göz önüne alarak değerlendirdiğimizde bu yazının tek başına "sıradan" bir gazetecinin yazısı olmaktan öte bir anlam taşıdığını anlamak zor değil. Bu vurgudan da anlaşılacağı gibi bütün uşaklar için olası bir anlamda da kaçınılmaz olan son, Türkiye için de çok imkansız değildir. Yeterince kullanıldıktan sonra paçavra gibi bir kenara atılmak! Türk hakim sınıfları her ne kadar kendileri ile ABD arasındaki ilişkiyi farklı bir kefedeye göstermeye çalışsa da bu ilişki tek kelime ile, bir efendi uşak ilişkisi-dir.

Tüm bu yaşananların gösterdiği en net gerçek emperyalistler açısından "halkın desteğini arkalarına alma"nın önemli olduğudur. Dünya ezilenlerinde kendilerine karşı oluşan öfke emperyalistlerin uykularını kaçırmaya yetmektedir. Onlar için halkı çeşitli yol ve yöntemlerle oyalamak, "arkalarına

almak" ne kadar önemli ise, bizim için de egemenlerin korkularını gerçek kıla- cık olan kitlelere, sistemi teşhir etmek o kadar önemli olmalıdır. Önümüzdeki dönem yaklaşan tarihsel günlerle birlikte ele alındığında bu önemli bir gündem maddesidir. Çünkü emperyalist saldırganlık çapını genişleterek devam etmektedir. Bu açılarından bakıldığında çeşitli araştırmalar sonucu Türkiye için yaklaşık % 82 olarak belirlenen ABD karşıtlığı oranı, bizler açısından önemlidir. Yukarıda da değindiğimiz gibi emperyalist saldırganlık hızından bir şey kaybetmiş değildir. Öyleyse anti-emperyalist gündemler ve önümüzdeki tarihsel günleri bu gündemler ile birleştirme görevi her zamankinden daha acil bir yakıcılık ile önümüzde durmaktadır. Yaklaşan önemli günlerden birisi de **8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü**'dür. Çeşitli devrimci çevrelerin bir araya gelmesi ile organize edilen ve **6 Mart Pazar** günü **Beyazıt**'ta yapılacak olan **8 Mart mitingi** bu gündemleri haykıracağımız, tüm dünyada emperyalizme karşı savaşan kadın ve erkeklerle sesleneceğimiz önemli bir tarihtir.

ABD'li yetkililerin Türkiye'ye yönelik ziyaretlerinin önemli gündem maddelerinden birinin de **İncirlik Üssü**'nün daha aktif kullanımı olduğunun altını daha önceki yazılarımızda çizmiştik. Türkiye'ye yapılan ziyaretlerin ardından daha çok tartışılır bir duruma gelen ve ABD'nin nükleer silah deposu haline getirmek istediği **İncirlik Üssü**'ne yönelik **Proletarya Partisi** tarafından yapılan uyarı eyleminin anlamı böyle bir süreçte oldukça fazladır. Emperyalistlere ve uşaklarına tehdit anlamına gelen eylem, ayrıca Türkiye topraklarından Ortadoğu halklarına gönderilen bir selam niteliği taşımaktadır.

*** **

Önemli bir diğer konu da Devlet İstatistik Enstitüsü tarafından yapılan iki farklı araştırmanın sonuçlarıdır. Basına "halk aç ama mutlu" vb. başlıklar ile yansıyan araştırmanın sonuçlarına göre Türkiye'de 20 milyon yoksul var ama buna rağmen halkın % 58'i hayatından memnun. Devlet İstatistik Enstitüsü'ne (kısaca devlet diyelim)

göre geçen yıllardaki "mutluluk oranına" göre 2004 yılındaki "mutluluk oranı" yüzde 1.2 artmış durumda. Bu araştırmaların güvenilirliği bir tartışma konusu iken biz başka araştırmalardan örnekler vererek yazımıza devam edelim; **TEKSİF Sendikası**'nın yaptığı bir araştırmaya göre 2004'ün Eylül ayından beri 2005 Şubat ayına kadar sadece Bursa'da yaklaşık 10 bin kişi işsiz kalmış durumda. Yine başka bir incelemenin sonuçlarına göre ise; Ocak ayında çalışan tek kişi için açlık sınırı 657 YTL olurken; dört kişilik bir ailenin yoksulluk sınırı ise 1768 YTL'dir. Yine aynı araştırmaya göre kamu emekçilerinin % 37'si açlık sınırının altında yaşamak zorunda bırakılıyor. Yukarıda da değindiğimiz gibi **DİE**'nin bu araştırmaları yaparken "sokaktaki insana" ulaşma gibi bir derdi olmadığı açık.

*** **

Yaşanan bir diğer önemli gelişmede devletin Kürt halkı üzerinde estirdiği terörün son süreçte tırmanışa geçmesidir. **Şırnak**'ta 5 gencin katledilmesi, toplu mezarların ortaya çıkarılması, yargısız infazların artması ve son olarak **15 Şubat** protestolarına polislin saldırması ve **Mersin**'de 19 yaşında bir gencin katledilmesi bu tırmanışın göstergesi. Ortaya çıkan bu tabloların tümünde gözden kaçırılmayacak bir ayrıntı var ki, o da Kürt halkının biriken tepki ve öfkesidir. Barış çağrılarında duyarsız kalmayan halk, sistemin bu pervasız saldırıları karşısında tepkisini boşaltmanın yollarını da aramaktadır. **Şırnak**'ta infaz edilen gençlerin cenazesinde yaşananlar, **Mersin** 15 Şubat eylemleri ve halkın ortaya koyduğu tepki ve öfke bu patlamanın en somut örneğidir.

Görülmesi ve üzerinde durulması gereken bu noktadır. Kürt halkına yönelik saldırıların tümünde halkın tepkisini izlemek değil, bizzat bu tepkinin içinde yer almak ve en önemlisi de bu saldırılar karşısında tepkimizi ifade etmek belirleyici önemdedir. Patlatılmayan birikmiş bir öfkenin zaman geçtikçe çürümeye yüz tutacağını unutmayalım.

Eğitim-Sen Erzincan Şubesi Kongresini yaptı

Erzincan Eğitim-Sen Şubesi II. Olağan Kongresi'ni 12 Şubat günü İl Özel İdaresi binasında yaptı. Seçim süreci öncesinde DSD'li emekçiler tarafından tüm anlayış ve kendini sendikaya katabilecek bireylerle ortak liste oluşturularak yönetim oluşturulması önerisi getirildi. Bu öneri DDSB'li emekçiler tarafından kabul edildi. Ancak 5 yıldır şube başkanlığını yürüten yurtsever emekçiler kendilerinin belli bir güç olduğunu belirtti ve dönemselsel öncelikleri bulunduğunu bu nedenle başkanlık konusunda taviz veremeyeceklerini söyledi. Bunun üzerine kendileri ayrı bir liste, diğer anlayış ve birey-

ler de ortak liste ile seçime girdiler. Seçim sonucunda ortak listenin adayları, yönetim, denetleme, disiplin ve genel merkez delegeliklerini aldılar. Yönetim 3 DSD, 2 DDSB, 1 Bağımsız ve 1 Devrimci Memur Hareketi adaylarından şekillendi.

Görev dağılımı ise şöyle;

Şube Başkanı: Ergün Yılmaz, Şube Sekreteri: Ercan Sak, Mali Sekreter: Zeynep Bayram, Örgütlenme Sekreteri: Mahmut Yalçın, Kadın Sekreter: Meral Gülşen, Eğitim Sekreteri: İnan Tanrıverdi, Basın Yayın Sekreteri: Erol Can.

(Erzincan DDSB)

Eğitim-Sen Tarsus Şubesi

6. OLAĞAN GENEL KURULU'NU YAPTI

Eğitim-Sen Tarsus Şubesi 12 Şubat 2005 Cumartesi günü 75. Yıl Kültür Merkezi'nde 6. Olağan Genel Kurulu'nu yaptı. Seçimlerde mevcut yönetimde bulunan devrimci ve demokratların listesine karşı, yurtsever emekçilerin listesi yarıştı. Genel Kurul'da 3 yıllık süre boyunca yapılan eylem ve etkinliklerin dia gösterisi yapıldı. Genel Kurul adayların ve konukların konuşmalarıyla devam etti. Genel Kurul'da ILPS ve DDSB'nin de aralarında bulun-

duğu kişi ve kurumların gönderdiği mesajlar okundu. Daha sonra oylamaya gidilen Genel Kurul'da büyük oy farkıyla devrimci ve demokratların listesi kazandı. 260 delegeden 202'sinin oy kullandığı Genel Kurul'da Yönetim Kurulu Cuma Erçe, Şahin Yücel, Atilla Özkul, Ayhan Çolak, Macide Boymul, Hüseyin Pala ve Gökşen Kaya'dan oluştu. Genel Merkez delegeliğine ise Cuma Erçe, Şahin Yücel, Atilla Özkul seçildi. (Tarsus)

Başarafa sayfa 32'de

Mersin'de günler öncesinden başlayan protesto eylemlerinde 300-400 kişilik bir kitle Güneş Mahallesi'nde bulunan Cuma Pazarı'nın sonunda ateş yakıp eylem yaparken polis saldırdı sonucu ara sokaklara dağıldı. Kitle polise taşlarla karşılık verdi. Bu arada **Toroslar Belde-si'**ne bağlı **Kurdali Mahallesi'**ne doğru çekilen 15-20 kişilik bir grup, polis tarafından bir sokağa sıkıştırıldı. Kitlenin üzerine rasgele ateş eden polisin, sıkıştığı kurşun **Siirt Pervari** doğumlu 19 yaşındaki **Ümit Gönültaş'**ın göğsüne isabet etti. Ümit Gönültaş olay yerinde hayatını kaybederken çatışmalar gece boyunca sürdü. Ümit Gönültaş'ın cenazesi ise **Mersin Devlet Hastanesi'**ne otopsi için götürüldü. Olay yerine jandarmanın da gelmesiyle mahalleyi abluka altına alan kolluk güçleri, mahallelere giriş çıkışları yasakladı. Ayrıca protestolara katıldığı iddia edilen 7 kişi tutuklanarak **Mersin E Tipi Kapalı Hapishanesi'**ne gönderildi.

CENAZE SONRASI**KİTLE KARAKOL BASTI!**

16 Şubat Çarşamba günü kalabalık bir kitle tarafından **Devlet Hastanesi Morgu'**ndan alınan Gönültaş'ın cenazesi, **Büyükşehir Belediye Mezarlığı'**na defnedilmek üzere **Güneş Mahallesi'**nde bulunan **Halil İbrahim Camii'**ne getiril-

di. Burada kılınan cenaze namazının ardından mezarlığa kadar yürüyüşe geçen yaklaşık 3000 kişilik kitle sık sık **"HPG Mersin'e misillemeye!"** sloganını attı. Mezarlığa varıldığında sayısı 5000'i bulan kitle içerisinde **KONGRA-GEL** bayrakları açılarak Ümit Gönültaş son yolculuğuna uğurlandı. Cenazenin defnedilmesi ardından kitle Ümit'i katleden polislerin bulunduğu **Siteler Karakolu'**na doğru yürüyüşe geçti. DEHAP yöneticilerinin **"sakin olun, taşkınlık yapmayın, barış ortamını bozmayın"** çağrılarına **"6 yıldır yeter sustuğumuz, ne barışı?"** şeklinde tepki gösteren kitle taşlarla karakola saldırdı. Karakoldaki polisler takviye gelen **Çevik Kuvvet** ekipleri ve **jandarmanın** müdahalesiyle çatışma büyüdü. Bu arada semtte bulunan bir marketin sahibi olan sivil faşist de polislerle birlikte kitleye ateş etti. Sivil faşist market sahibinin açtığı ateş sonucu 2 kişi ağır yaralanırken, bir kişi de polisin açtığı ateş sonucu yaralandı.

İNFAZ PROTESTO EDİLDİ

17 Şubat Perşembe günü Ümit Gönültaş'ın infazını ve baskıları protesto etmek için DEHAP tarafından düzenlenen basın açıklamasına da polis saldırdı. Saat 12:30'da DEHAP il binası önünde bir araya gelerek Taş Bina önüne kadar yürüyen yaklaşık 100 kişilik kitle çeşitli dö-

vizler ile **"Şehit Namırım"**, **"Katil polis hesap verecek"** şeklinde sloganlar attı. Partizan okurlarının da **"Heval Ümit Na Mırım"** yazılı pankart ile katıldığı eylemde basın metnini DEHAP İl Başkanı **Halil Değer** okudu. Değer yaptığı açıklamada **"son birkaç aydır yaşanan gelişmeler bölgede 90'lı yılları anımsatan gelişmelerdir. Çatışmada yaşamını yitirmiş gerilla cesetlerine dahi işkence yapılmıştır"** dedi. Bu sırada polis **"terör örgütü propagandası yapıyor"** gerekçesi ile kitleye saldırdı. Polisin saldırısı sonucu aralarında **Partizan** okurlarının da bulunduğu 14 kişi gözaltına alındı.

ÜMİT GÖNÜLTAŞ ÖLÜMSÜZDÜR

* **Ümit Gönültaş'**ın öldürülmesini protesto etmek amacıyla **Adana'**da da bir eylem düzenlendi. **20 Şubat Pazar** günü Adana İHD önünde toplanan kitle, **"Ümit Gönültaş ölümsüzdür"**, **"Kürt ulusuna özgürlük Halk Savaşı ile gelecek"**, **"Faşizme karşı omuz omuza"** sloganlarıyla AKP il binasının önüne yürüdü. Burada yapılan açıklamada **Ümit Gönültaş'**ın öldürülmesi, cenaze töreninde polisin açtığı ateşle iki kişinin ağır yaralanması protesto edilerek, direnenlere, ezilenlere sokakların yasaklanamayacağı vurgulandı. **Partizan, BDS, ESP, EKB, İHD** ve **DHP**'nin örgütlediği eylem al-

kışlarla sona erdi.

* **Tarsus Partizan** okurları **19 Şubat Cumartesi** günü bir araya gelerek **Abdullah Öcalan'**ın yakalandığı tarihte Mersin'de yapılan protesto gösterilerine saldıran polisin tutumunu ve Ümit Gönültaş'ın katledilmesini protesto etti. Saat 12:00'de Postane önünde yapılan eylem, **DEHAP** da destek verdi. **Partizan flamları** ve **"Ümit Gönültaş ölümsüzdür, hevale Ümit Na Mirin, Birlik Mücadele Zafer"** dövizlerinin taşındığı açıklamada Partizan okurları adına basın metnini okuyan **Nurettin Aytaç Özkılınç** "Mersin'de Abdullah Öcalan'ın yakalanmasını protesto eden kitleye kolluk güçleri azgınca saldırdı. Saldırı sırasında 19 yaşındaki Ümit Gönültaş göğsüne isabet eden kurşunla katledildi. Yine Ümit Gönültaş'ın katledilmesini protesto etmek amacıyla **Mersin Taş Bina** önünde basın açıklaması yapmak isteyen gruba azgınca saldıran polis aralarında **Partizan** okurlarının da olduğu 14 kişiyi gözaltına aldı. Saldırıları bununla sınırlı değildir **17 Şubat Perşembe** günü evinden çıkan bir okurumuz kimliği belirlenemeyen iki sivil faşistin saldırısına maruz kalarak dövülmüş ve tehdit edilmiştir. Bizler tüm bu saldırıları protesto ediyoruz" dedi. Eylem **"Biji biratiya gelan, Ümit Gönültaş ölümsüzdür"** sloganlarının atılmasıyla son buldu.

Kamuoyunda **"13 Kurşun"** davası olarak kabul edilen **Ahmet Kaymaz** ve **Uğur Kaymaz'**ın katledilmesi ile ilgili dava **21 Şubat 2005** tarihinde **Mardin Ağır Ceza Mahkemesi'**nde görüldü. Kimlik tespitlerinin yapılmasının ardından müşteki avukatlarından **Tahir Elçi** söz aldı. Elçi, sanıklar olmadan yargılamanın devam edemeyeceğini, yargılamanın durdurulup, sanıklar getirildikten sonra mahkemenin devam etmesini isteyerek, **"sanıklar gelmezse delillerin karartılması söz konusu olacaktır"** dedi. Elçi'nin ardından söz alan müşteki avukatlarından Diyarbakır Barosu Başkanı **Av. Sezgin Tanrıku**lu, verilecek kararın yargının bağımsız olup olmadığının gösterilmesi açısından önemli olduğunu vurgulayarak, **"sanıklar duruşma öncesi başka yerlere tayin edilmişlerdir. Bu şekilde idare yargılamaya müdahale etmiştir. Şu anda duruşmaya ara verilip sanıkların getirilmesini istiyoruz. Bu dava Türkiye kamuoyu açısından çok önemlidir"** diye konuştu.

Daha sonra söz alan sanık avukatı **Veysel Güler**, Uğur Kaymaz'ın 12 yaşında olmadığı-

13 kurşun davası ertelendi

nı öne sürerek, bunun bacak arası ve koltuk altlarındaki kıllardan anlaşıldığını savundu. Güler ayrıca; **"bir insanın 12 yaşında olmaması onun terörist olmadığını göstermez"** diye konuştu.

Ardından Mahkeme Heyeti, tanık **Ahmet Tekin'**in dinlenmesini istedi. Kaymazların komşusu olan Tekin, şunları anlattı: **"Evimiz bitişik, silah sesi duydum. Hafta sonu olduğu için düşün sandım. 2 uzun tarama diye anımsıyorum. Kapımız o esnada çalındı. Silah sesleri geliyordu. Makbule gelmişti. Tedirgin hali vardı. Cümle kuramıyordum. 'Ahmet, oğlum, silah, tanker' sözlerini söylüyordum. Bu esnada silah sesleri bir daha geldi. Daha sonra polisler geldi, kapımızı çaldı. Bize yan evi arayacaklarını ve 2 gözlemcinin lazım olduğunu söylediler. Biri ben oldum, biri de Makbule oldu. Daha sonra eve gittik arama yaptılar. Savcı eve geldi. Bana 'senin ne işin var burada' dedi. Gözlemci olduğumu söyledim. Bunun üzerine dışarıda 2 ceset olduğunu onları tanıyıp tanımadığımı sorarak, beni oraya götürdü. Uğur'u gördüğüm gibi tanıdım, teşhis ettim. Ancak Ahmet'in yüzü kanlar içinde olduğundan, tutulan ışıktan daha güçlü bir ışık istedim."**

Son olarak konuşan Elçi "İddianame kolluk kuvvetlerini koruyan bir anlayışla hazırlanmıştır. Maktüller planlanarak ve keyfi bir şekilde öldürülmüştür. Biz tutuklanmalarına karar verilmesini istiyoruz. Bu olayın toplumda bir infial yarattığından şüphe yoktur. Sanıkların tutuklanmalarının koşulları vardır. Dosyaya konulan deliller ve iddianameye geçenler inandırıcı değildir. Bu keyfi bir infazdır. Yaşam hakkı pervasızca sona erdirilmiştir" diye konuştu. **Dava 16 Mayıs 2005 tarihine ertelendi.** (H. Merkezi)

Yargısız infazlara son! Katiller yargılansın!

21 Kasım 2005 tarihinde **Mardin Kızıltepe'**de evinin önünde **Uğur Kaymaz** ve babası **Ahmet Kaymaz'**ın katledilmesiyle ilgili açılan davanın görüleceği tarih olan **21 Şubat 2005**'te **Taksim Gezi Park'**ta bir araya gelen **DEHAP, EMEP, SDP, DHP, Devrimci Duruş, Barış Anaları, EKB, SODAP, GÖÇDER, TUAD, Eğitim-Sen 2 No'lu Şube, BTS 1 No'lu Şube, Eğitim-Sen 4 No'lu Şube, 78'li Derneği Girişimi, İstanbul Tunceliler Derneği** ve **ÖDP** Kaymazların ve Mersin'de Ümit Gönültaş'ın katledilmesini protesto etmek için oturma eylemi yaptı.

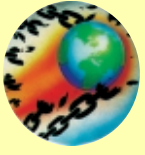
Saat 12:30'da bir araya gelen kurum temsilcileri ellerinde **"Anadil hakkımı istiyorum"**, **"Çocuklar ağlamasın"**, **"Analarımız gözyaşı dökmesin"**, **"Hepimiz birer Uğur ve Ümit'iz"**, **"Dün Uğur bugün Ümit yarın sıra kimde?"**, **"Çocuk katilleri yargılansın"** vb. dövizler taşıyarak benzer katliamların Kürt sorununu çözümsüzlüğe ittiğini dile getirdiler. Açıklamayı yapan **Kadir Akın** **"Daha dün 15 Şubat günü Mersin'de Ümit Gö-**

nültaş adındaki Kürt genci polisin açtığı ateşle yaşamını yitirdi. Şırnak'ta öldürülen 5 gencin kanları kurumadı ve sorumluları henüz bulunamadı" dedi.

Akın, **"Ama bunu tarihsel korkuları yüzünden yapamamaktadırlar. Dolayısıyla bugüne kadar sürdürülen red ve imha politikalarının esiri olmakta ve siyasal, ekonomik bağımlılığın getirdiği ABD'nin kulu kölesi olmanın yanı sıra, oyuncacı da olmaktadır. Bizler baba oğul Kaymazların katledilmelerinin takipçisi olacağız"** dedi.

"Yargısız infazlara son. Katiller yargılansın" pankartının açılarak oturma eylemi yapılan açıklama **"Yaşasın halkların kardeşliği"**, **"Katiller bulunsun hesap sorulsun"**, **"Biji biratiya gelan"** sloganları da atılarak alkışlarla sona erdi. (İstanbul)

İŞÇİ-KÖYLÜ

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD.
ŞTİ

Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah.
İmam Murat Sok. No:14/1
Aksaray-Fatih/İSTANBUL.
Tel: (0212) 521 34 30, 531 48 53 FAKS: (0212)621 61 33
Sahibi ve Yazışları Müdürü: Numan BOZER
Baskı: Gün Matbaacılık
Genel Dağıtım: YAY-SAT
@mail: umutyayimcilik@superonline.com

BÜROLAR

♦ KARTAL: HAMAM SOK. DEMİRLİ İŞHANI NO: 57/14 KARTAL, TELEFAXS: (0216) 306 16 02 Cep: 0 544 521 34 30
♦ ANKARA: TUNA CAD. ÇANAĞCI İŞHANI NO:11 KAT:3 DAİRE:32 ÇANKAYA TEL: (0312) 432 23 01 Cep: 0 535 562 33 72
♦ İZMİR: GAZİOSMANPAŞA BULVARI, KOÇAŞ İŞHANI NO: 87, DAİRE:318 KONAK, TELEFAXS: (0232) 441 93 09 Cep: 0535 310 31 84
♦ MALATYA: DABAKHANE MAHALLESİ, BOZTEPE CAD., BABACAN İŞHANI NO:9 KAT:1/16 MALATYA TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0536 697 94 19
♦ BURSA: SELÇUK HATUN MAH. ÜNLÜ CAD. SÖNMEZ İŞ SARAYI KAT: 2 NO: 185 HEYKEL, TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98
♦ SAMSUN: KALE MAH., YUSUF KEFELİ İŞHANI, KAT:6 NO: 9, TEL: (0362) 435 64 57 Cep: 0 537 597 69 84
♦ MERSİN: ÇANKAYA MAH. SİLİFKE CAD. ÜZÜM İŞHANI KAT:1 NO: 47 MERSİN
♦ AVRUPA MERKEZ BÜRO: WESELER STR 93 47169 DUISBURG-DEUTSCHLAND TEL: 0049 203 40 60 958 FAKS: 0049 203 40 60 959

15 Şubat eylemlerini savaş çağrılarına dönüştürelim!

*Şevkê celad ji xewa xwe hişyar bû
Cellat uyandı uykusundan bir gece
Got, Xwedawo ev çi mamik e
Tanrım dedi bu zor bilmece
Çendî ez li wan didim, ew hîn zêde dibin
Vurdukça çoğalıyor adamlar
Lê bi kuştina wan, ez diqedim pe re
Ben tükenmekteyim öldürdükçe*

Son dönemlerde başta T. Kürdistanı olmak üzere ülkenin birçok yerinde Kürt ulusuna yönelik saldırıların ivmesi artarak devam ediyor. Uğur ve Ahmet Kaymaz'ın infaz edilmesiyle başlayan süreç, çobanlık yapan Fevzi

Can'ın ve Şırnak'ta 5 gencin infaz edilmesiyle devam etti. "12 yaşa 13 kurşun" dövizler taşınarak yapılan eylemlerin tümünde katillere lanet yağdırıldı. Ancak bu taleplerin haykırıldığı eylemler önce Diyarbakır'da açığa çı-

kan toplu mezar, ardından Van'da itiraftarı Abdül-kadir Aygan'ın ifadeleriyle bulunan toplu mezarların açığa çıkması ile yanıt buldu.

Ardından 15 Şubat bir cehenneme dönüştürüldü. Diyarbakır, Mersin ve İstanbul başta olmak üzere eylemlerin yapıldığı tüm illerde polis eylemlere saldırarak kitleyi dağıttı. Dağıtmakla yetinmeyerek ateş açtı ve Mersin'de Ümit Gönültaş adlı 19 yaşında bir genci katletti. Gönültaş'ın cenazesinden sonra öfkesi dinmeyen kitle, katillerin çalıştığı karakolu basarak hesap sormaya çalıştı. Patlayan bu öfkeyi dindirmek ise yine HADEP yöneticilerine düştü. "Evlatlarımızı yitirmiş bir halksınız siz. Sağduyulu yaklaşmalı ve ateşe körükle gitmemelisiniz" açıklamasını kitleye yapan DEHAP yöneticilerine yanıt yine halktan geldi: "6 yıldır susuyoruz. Ne barışı?" sorusu biriken tepki ve öfkenin hangi noktada olduğunu da göstermektedir.

Örgütlenmesi ve açığa çıkarılması gereken bu öfke ve güç bir gerçek olarak önümüzde durmaktadır. Kürt halkına yönelik artan infaz ve baskılar yapılan tüm demagojik çağrılarının hiç bir anlam ifade etmediğini göstermektedir. Bu süreci hızlandıracak ve bu iradeyi ortaya koyacak bizlersek şimdi bu iradeyi göstermenin tam zamanıdır.

15 ŞUBAT'IN YILDÖNÜMÜNDE BARIŞ DEĞİL SAVAŞ ÇAĞRISI VARDI!

Abdullah Öcalan'ın yakalanmasının 6. yıldönümünde birçok ilde eylemler yapılarak komplo protesto edildi. Her sene olduğu gibi bu yılda yapılan eylemlere azgınca saldıran faşizmin kolluk güçleri, onlarca kişiyi gözaltına alırken Mersin'de ise 19 yaşındaki Ümit Gönültaş isimli genci katletti.

* Siirt'te bir hafta öncesinden eylemlere başlayan kitlenin 15 Şubat'ta yaptığı eyleme polis saldırdı. Siirt'in

birçok mahallesinde ateşler yakılarak komployu protesto eden kitle, polisin müdahalesine molotof kokteyli ve taşlarla karşılık verdi. Eylemler sırasında çok sayıda araç tahrip olurken 5 polis de yaralandı. Polis göstericileri dağıtmak için havaya rasgele ateş açarken bir çok evin camlarını kırdı.

* Batman'ın Yavuz Selim, Petrol, Hilal Bağlar ve Yeşiltepe mahallelerinde bir araya gelen gençler ateş yakarak Abdullah Öcalan posterleri açtılar. Polise taşlarla saldıran gençlere polis tazyikli su ve biber gazıyla müdahale etti.

* Van'da da Hacı Bekir ve Yünipik mahallelerinde yapılan gösterilere saldıran polis Abdi Aşkan adlı bir kişiyi silah dipçikleriyle döverek yaraladı.

* Hakkari'nin Yüksekova ilçesinde ise komployu protesto etmek için tüm esnaf kepenk kapattı. Gün boyu sokağa kimse çıkmadı, akşam saatlerinde ise gençler meşaleli yürüyüş düzenledi.

* Şırnak'ta yüzlerce genç geç saatlere kadar ateşler yakarak gösteriler düzenledi. Nur Mahallesi'nde düzenlenen eyleme mahalle sakinleri de alkış ve zılgıtlarla destek verdi. Eylem sonrası polis mahallede çok sayıda eve baskın yaparak onlarca kişiyi gözaltına aldı.

* Diyarbakır'ın Dağkapı Meydanı'nda toplanan yüzlerce kişi Koşuyolu Parkı'na doğru yürümek istedi. PTT Diyarbakır Müdürlüğü önünde kitlenin önünü kesen polis kitleye gaz bombası ve coplarla saldırdı. Saldırı sırasında yaralananlar olurken çok sayıda kişi gözaltına alındı. Yine Diyarbakır'ı Batman'a bağlayan caddede eylemciler tarafından trafiğe kapatıldı.

* Mersin'de ise Kurdali, Güneş, Şevket Sümer ve Yenipazar semtlerinde yapılan gösterilere saldıran kolluk güçleri; 1 kişiyi katlederken 3 kişiyi yaraladı, onlarca kişi ise gözaltına aldı.

Devamı sayfa 31'de

